

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 188/2009 z dnia 9 marca 2009 r. kończące częściowy przegląd okresowy środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej 1
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 189/2009 z dnia 9 marca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1425/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych worków i toreb plastikowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz kończące postępowanie dotyczące przywozu niektórych worków i toreb plastikowych pochodzących z Malezji 5
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 190/2009 z dnia 11 marca 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 7
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 191/2009 z dnia 11 marca 2009 r. ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń na przywóz, o które złożono wnioski w okresie od dnia 2 do dnia 6 marca 2009 r., w odniesieniu do produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych 9
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 192/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 177/2008 ustanawiającego wspólne ramy dla rejestrów przedsiębiorstw do celów statystycznych w zakresie wymiany danych poufnych pomiędzy Komisją (Eurostatem) a państwami członkowskimi ⁽¹⁾ 14

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 193/2009 z dnia 11 marca 2009 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla ze Stanów Zjednoczonych Ameryki** 22
 - ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 194/2009 z dnia 11 marca 2009 r. nakładające tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz biodiesla ze Stanów Zjednoczonych Ameryki** 50
-

II *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa*

DECYZJE

Komisja

2009/180/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie publikacji z zastrzeżeniem odniesienia do normy EN 12312-9:2005 „Urządzenia i sprzęt do obsługi naziemnej statków powietrznych – Wymagania szczegółowe – Część 9: Urządzenia do ładowania kontenerów/palet” zgodnie z dyrektywą 98/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 1551) ⁽¹⁾**..... 85
-

III *Akty przyjęte na mocy Traktatu UE*

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ **Wspólne działanie Rady 2009/181/WPZiB z dnia 11 marca 2009 r. dotyczące mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej dla Bośni i Hercegowiny** 88
-

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

IV *Inne akty*

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

Stały Komitet Krajów EFTA

- ★ Decyzja Stałego Komitetu Państw EFTA nr 5/2008/SC z dnia 4 grudnia 2008 r. zmieniająca decyzje Stałego Komitetu nr 5/2004/SC i nr 1/2007/SC ustanawiające zasadę podziału kosztów w przypadku mechanizmu finansowego EOG 93

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do dyrektywy Rady 96/96/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U. L 46 z 17.2.1997) (Polskie wydanie specjalne, rozdział 07, tom 02, s. 514) 95

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 188/2009

z dnia 9 marca 2009 r.

kończące częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych względem przywozu ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

- (1) W następstwie dochodzenia („pierwotne dochodzenie”) Rada, rozporządzeniem (WE) nr 1174/2005⁽²⁾, nałożyła ostateczne cło antidumpingowe na przywóz ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”). W pierwotnym dochodzeniu okresem objętym dochodzeniem był okres od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 31 marca 2004 r.
- (2) W rozporządzeniu (WE) nr 684/2008⁽³⁾ Rada wyjaśniła zakres produktu na potrzeby pierwotnego dochodzenia.

2. Wniosek o przeprowadzenie przeglądu

- (3) Obecny częściowy przegląd okresowy został wszczęty na wniosek złożony przez przedsiębiorstwo Yale (Hangzhou) Industrial Products Co. Ltd. („Yale”) – eksportera z ChRL – na podstawie informacji dostarczonych przez to przedsiębiorstwo. Informacje te wskazywały,

że okoliczności, na podstawie których ustanowiono środki w odniesieniu do Yale, uległy zmianie i że są to zmiany o trwałym charakterze. W szczególności Yale przedstawiło dowody *prima facie* wskazujące, że spełnia ono kryteria traktowania na zasadach rynkowych oraz że porównanie wartości normalnej ustalonej na podstawie jego własnych kosztów i cen stosowanych przy wywozie do Wspólnoty doprowadziłoby do znacznie niższego marginesu dumpingowego, niż poziom obecnie obowiązujących środków. W związku z powyższym dalsze stosowanie środków na dotychczasowym poziomie, ustalonym na podstawie wcześniej określonego poziomu dumpingowego, wydawało się nie być już konieczne w celu zrównoważenia dumpingowego.

3. Dochodzenie przeglądowe

- (4) Po konsultacji z Komitetem Doradczym i po ustaleniu, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* uzasadniające wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, Komisja ogłosiła, w drodze publikacji zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾, wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ograniczonego do zbadania dumpingowego w odniesieniu do Yale.
- (5) Dochodzenie w sprawie dumpingowego objęło okres od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądowym” lub „ODP”).
- (6) O wszczęciu przeglądu Komisja oficjalnie powiadomiła Yale, a także przedstawicieli ChRL („kraj, którego dotyczy postępowanie”) i przemysł wspólnotowy, zgodnie z jego definicją w pierwotnym dochodzeniu. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 189 z 21.7.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 192 z 19.7.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 308 z 19.12.2007, s. 15.

(7) Komisja przesłała kwestionariusze do Yale, zainteresowanych producentów przemysłu wspólnotowego, znanych producentów ręcznych wózków paletowych w Kanadzie, która w pierwotnym dochodzeniu została wybrana na kraj analogiczny, a także do znanych producentów ręcznych wózków paletowych w Indiach i Malezji, które to kraje zostały wspomniane w pierwotnym dochodzeniu jako ewentualne alternatywne kraje analogiczne. Komisja wysłała również do Yale formularz wniosku o traktowanie na zasadach rynkowych („MET”).

(8) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz uwagi i informacje otrzymano od Yale oraz jednego producenta przemysłu wspólnotowego.

(9) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do celów ustalenia MET i dumpingu, przeanalizowała dostarczone informacje oraz przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w siedzibach następujących przedsiębiorstw:

— Yale (Hangzhou) Industrial Products Co. Ltd., Hangzhou, ChRL,

— Yale Industrial Products GmbH, Velbert, Niemcy.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM ORAZ PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

(10) Definicja produktu objętego postępowaniem odpowiada definicji, którą zastosowano w pierwotnym dochodzeniu, zgodnie z wyjaśnieniem w rozporządzeniu (WE) nr 684/2008. Produktem objętym postępowaniem są ręczne wózki paletowe bez napędu własnego, używane do przenoszenia materiałów zwykle umieszczanych na paletach, oraz ich zasadnicze części, tzn. podwozie i mechanizmy hydrauliczne, pochodzące z ChRL, objęte kodami CN ex 8427 90 00 i ex 8431 20 00. Na potrzeby rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antidumpingowe, o którym mowa w motywie 1, wózki jezdniowe ręczne (paletowe), tj. ręczne wózki paletowe, oznaczają wózki kołowe wyposażone w podnośniki widłowe służące do przewozu palet, pchane, ciągnięte i sterowane ręcznie przez pieszego operatora za pomocą przegubowej sterownicy, przystosowane do gładkich, płaskich i twardych nawierzchni. Wózki jezdniowe ręczne (paletowe), tj. ręczne wózki paletowe, są przeznaczone wyłącznie do podnoszenia ładunku, poprzez pompowanie sterownicą, na wysokość wystarczającą do jego przewożenia; nie mają żadnych dodatkowych funkcji, jak na przykład (i) przenoszenie i podnoszenie ładunku w celu umieszczenia na wysokości lub wspomaganie prac magazynowych (wózki paletowe wysokiego składowania), (ii) ustawianie palet jedna na drugiej (wózki podnośnikowe), (iii) podnoszenie ładunku na wysokość

roboczą (wózki krzyżakowe) czy też (iv) podnoszenie i ważenie ładunku (wózki z wagą).

2. Produkt podobny

(11) Obecny przegląd wykazał, że ręczne wózki paletowe wyprodukowane w ChRL przez Yale i sprzedawane na chińskim rynku mają takie same podstawowe właściwości fizyczne i to samo zastosowanie, co produkty wywożone do Wspólnoty. Produkty te uznaje się zatem za produkt podobny w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. WYNIKI DOCHODZENIA

1. Traktowanie na zasadach rynkowych („MET”)

(12) Na mocy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, w dochodzeniach antidumpingowych dotyczących przywozu pochodzącego z ChRL wartość normalną określa się zgodnie z ust. 1–6 wspomnianego artykułu dla producentów eksportujących, którzy wykażą, że spełniają kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, tj. w przypadkach gdy ci producenci eksportujący wykażą, że w odniesieniu do wytwarzania i sprzedaży produktu podobnego przeważają warunki gospodarki rynkowej. Wyłącznie w celu ułatwienia wyszukiwania informacji, poniżej przedstawiono w skrócie kryteria MET:

1) decyzje gospodarcze i koszty są odpowiedzią na warunki panujące na rynku i brak jest znacznej ingerencji ze strony państwa, zaś koszty odzwierciedlają wartości rynkowe;

2) przedsiębiorstwa posiadają jeden czytelny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości („MSR”) oraz jest stosowana do wszystkich celów;

3) nie występują znaczne zniekształcenia przeniesione z poprzedniego systemu gospodarki nierynkowej;

4) prawo upadłościowe i prawo majątkowe gwarantują stabilność i pewność prawną;

5) wymiana walut odbywa się po kursie rynkowym.

(13) Yale zwróciło się z wnioskiem o MET na mocy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego i w określonym terminie wypełniło formularz wniosku o MET dla producentów eksportujących.

(14) Komisja gromadziła wszelkie niezbędne informacje, które uznała za potrzebne, i zweryfikowała wszelkie informacje dostarczone we wniosku o MET w lokalach przedsiębiorstwa, o którym mowa.

- (15) Yale nie wykazało, że spełnia wszystkie kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo nie spełniało kryteriów 1 i 2.
- (16) Co się tyczy kryterium 1, na miejscu stwierdzono, że statut przedsiębiorstwa zawierał dosłownie sformułowane ograniczenia sprzedaży krajowej – przedsiębiorstwo miało mianowicie obowiązek sprzedaży 100 % produktów na rynki zagraniczne. Przedstawiciele przedsiębiorstwa twierdzili, że ograniczenia te nigdy nie odgrywały istotnej roli, a przedsiębiorstwo prowadziło w niewielkim zakresie sprzedaż krajową w ODP. Przedstawiciele przedsiębiorstwa nie byli jednak w stanie przedstawić konkretnych dowodów wykazujących, że przedsiębiorstwo nie podlegało prawnie i faktycznie wspomnianemu ograniczeniu przewidzianemu w statucie. Ponadto na miejscu stwierdzono dowody na wpływ państwa na decyzje przedsiębiorstwa w zakresie sprzedaży eksportowej. Ujawniono, że począwszy od 2002 r., Yale korzysta z ulgi podatkowej w wysokości 50 % od stawki podatku dochodowego. Ulga ta wynika z odpowiednich przepisów wykonawczych do ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym i przedsiębiorstw zagranicznych. Przepisy te przewidują, że przedsiębiorstwom z kapitałem zagranicznym (takim jak Yale), których sprzedaż eksportowa wynosi co najmniej 70 % całości sprzedaży za dany rok, przysługuje ulga podatkowa w wysokości 50 % po wygaśnięciu okresu stosowania obniżonych stawek podatku dochodowego od przedsiębiorstw. Z powyższego wynika, że decyzje gospodarcze dotyczące sprzedaży eksportowej nie są podejmowane przez Yale jedynie na podstawie sygnałów rynkowych odzwierciedlających podaż i popyt. Przedsiębiorstwo podlega znacznemu wpływowi państwa, polegającemu na przyznawaniu pewnych przywilejów podatkowych pod wyraźnym warunkiem, że przedsiębiorstwo podejmie określone decyzje gospodarcze dotyczące sprzedaży na rynku krajowym i sprzedaży eksportowej. Wziąwszy pod uwagę wszystkie wymienione czynniki, stwierdzono, że przedsiębiorstwo nie wykazało, że spełnia kryterium 1.
- (17) Odnośnie do kryterium 2 stwierdzono na miejscu, że nie były respektowane podstawowe Międzynarodowe Standardy Rachunkowości (tj. zasada memoriałowa, zasady przeliczania walut, brak wiarygodnego odzwierciedlenia sytuacji finansowej, stosowanie rachunków przygotowanych specjalnie na potrzeby dochodzenia) zarówno w księgach, jak i w ich audytach, co stawia pod znakiem zapytania wiarygodność księgowości przedsiębiorstwa. W konsekwencji stwierdzono, że przedsiębiorstwo nie wykazało, że spełnia kryterium 2.
- (18) Yale i przemysł wspólnotowy mieli możliwość przedstawienia swoich uwag dotyczących powyższych ustaleń. Nie otrzymano w tym zakresie konkretnych uwag od Yale, natomiast jeden producent przemysłu wspólnotowego przedstawił pewne uwagi natury ogólnej.
- (19) Na podstawie powyższych faktów stwierdzono, że przedsiębiorstwo Yale nie wykazało, że spełnia wszystkie

kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a zatem nie można mu przyznać MET.

2. Traktowanie indywidualne („IT”)

- (20) Na mocy art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, dla krajów, których dotyczy ten artykuł, ustalana jest jedna ogólnokrajowa stawka celna, z wyjątkiem przedsiębiorstw, które mogą udowodnić, że spełniają wszystkie kryteria określone w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i w związku z tym można im przyznać IT.
- (21) Yale wystąpił również o IT w przypadku nieprzyznania mu MET.
- (22) Na podstawie dostępnych informacji stwierdzono, że przedsiębiorstwo nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W szczególności, jak opisano szczegółowo w motywie 16, w trakcie wizyty na miejscu ujawniono, że przedsiębiorstwo nie było w stanie swobodnie kształtować ilości produktów przeznaczanych na eksport ani warunków sprzedaży. W istocie, jak opisano powyżej, decyzje przedsiębiorstwa w zakresie sprzedaży na rynek krajowy i sprzedaży eksportowej były powiązane z narzuconymi przez państwo ograniczeniami sprzedaży, zawartymi w statucie przedsiębiorstwa. W związku z tym stwierdzono, że przedsiębiorstwu nie można przyznać IT.

3. Margines dumpingu w ODP

- (23) Jak opisano w motywach 18 i 22 powyżej, przedsiębiorstwu Yale nie przyznano ani MET, ani IT. W związku z tym sytuacja Yale nie uległa zmianie w stosunku do dochodzenia pierwotnego. W tym względzie należy przypomnieć, że jak stwierdzono w motywie 4, zakres przeglądu ogranicza się do kwestii dumpingu w przypadku Yale. Zatem, ponieważ nie przyznano MET ani IT, nie można w ramach niniejszego przeglądu ustalić nowego marginesu dumpingu, wyższego ani niższego od marginesu obecnie obowiązującego dla przedsiębiorstwa Yale. Na koniec należy zwrócić uwagę, że w dochodzeniu pierwotnym Yale było znanym producentem eksportującym w ChRL i zostało oficjalnie powiadomione przez Komisję w momencie wszczęcia dochodzenia pierwotnego, jednak nie podjęło współpracy. W pierwotnym dochodzeniu współpracowało pięciu producentów eksportujących; jednemu z nich przyznano MET, zaś czterem przyznano IT. W odniesieniu do Yale przyjęto margines dumpingu w wysokości ogólnokrajowego marginesu dumpingu, mającego zastosowanie do wszystkich eksporterów, którzy nie współpracowali w pierwotnym dochodzeniu.

D. ZAKOŃCZENIE PRZEGLĄDU

- (24) W świetle wyników dochodzenia należy zakończyć przegląd bez zmiany wysokości cła mającego zastosowanie do Yale, które powinno zostać utrzymane na poziomie ostatecznej stawki cła antidumpingowego, ustalonej w wyniku pierwotnego dochodzenia, tj. 46,7 %.

E. UJAWNIECIE

- (25) Zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i okolicznościach, stanowiących podstawę zamiaru zakończenia obecnego przeglądu oraz utrzymania obowiązującego cła antidumpingowego na przywóz ręcznych wózków paletowych produkowanych przez Yale.
- (26) Wszystkie zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag. Otrzymane uwagi nie dały podstaw do zmiany wniosków.
- (27) W następstwie ujawnienia przedsiębiorstwo Yale utrzymywało, że powinno mu zostać przyznane IT. Przedstawione argumenty nie zostały jednak odpowiednio uzasadnione i nie mogły stanowić podstawy do kwestionowania wyników dochodzenia, opisanych w motywach 16 i 22. Ponadto pismem z dnia 22 stycznia 2009 r., adresowanym do Komisji, Yale wycofało swój wniosek o częściowy przegląd okresowy.

- (28) Dlatego też niniejszy przegląd powinien zostać zakończony bez wprowadzania zmian do rozporządzenia (WE) nr 1174/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych względem przywozu ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, wszczęty na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, zostaje niniejszym zakończony bez zmiany obowiązujących środków antidumpingowych.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 marca 2009 r.

W imieniu Rady
P. NEČAS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 189/2009

z dnia 9 marca 2009 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1425/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych worków i toreb plastikowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz kończące postępowanie dotyczące przywozu niektórych worków i toreb plastikowych pochodzących z Malezji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/1996 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”),

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1425/2006⁽²⁾, w szczególności jego art. 2,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. POPRZEDNIA PROCEDURA

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1425/2006 Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty niektórych worków i toreb plastikowych objętych kodami CN ex 3923 21 00 (kod TARIC 3923 21 00 20), ex 3923 29 10 (kod TARIC 3923 29 10 20) i ex 3923 29 90 (kod TARIC 3923 29 90 20), pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) i Tajlandii. Mając na uwadze dużą liczbę producentów eksportujących współpracujących w dochodzeniu, które doprowadziło do nałożenia cła antydumpingowego („pierwotne dochodzenie”), dobrano próbę chińskich i tajlandzkich producentów eksportujących. Na przedsiębiorstwa włączone do próby nałożono indywidualne stawki celne wynoszące od 4,8 % do 14,3 %, natomiast względem innych przedsiębiorstw współpracujących, niewłączonych do próby, zastosowano stawkę celną w wysokości 8,4 % dla ChRL i 7,9 % dla Tajlandii. Stawki cła w wysokości 28,8 % dla ChRL i 14,3 % dla Tajlandii zostały nałożone na przedsiębiorstwa, które albo nie zgłosiły się, albo nie współpracowały w dochodzeniu.
- (2) Artykuł 2 rozporządzenia (WE) nr 1425/2006 stanowi, że jeżeli nowy producent eksportujący w ChRL lub Tajlandii przedstawi Komisji wystarczające dowody na to, że:

— nie dokonał wywozu do Wspólnoty produktów opisanych w art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r.) („okres objęty dochodzeniem”) (pierwsze kryterium),

— nie jest powiązany z żadnym eksporterem lub producentem w ChRL i Tajlandii, który podlegał środkom antydumpingowym nałożonym tym rozporządzeniem (drugie kryterium), oraz

— dokonał wywozu produktów objętych postępowaniem do Wspólnoty po okresie objętym dochodzeniem, na którym opierają się środki, lub przyjął nieodwracalne zobowiązania umowne dotyczące wywozu znacznej ilości produktu do Wspólnoty (trzecie kryterium),

wówczas art. 1 wspomnianego rozporządzenia może zostać zmieniony poprzez przyznanie nowemu producentowi eksportującemu stawki celnej mającej zastosowanie względem przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą, czyli 8,4 % dla przedsiębiorstw chińskich i 7,9 % dla przedsiębiorstw tajlandzkich.

B. WNIOSKI NOWYCH PRODUCENTÓW EKSPORTUJĄCYCH

- (3) Siedem przedsiębiorstw (pięć chińskich i dwa tajlandzkie) złożyło wniosek o przyznanie im takiego samego statusu, jak przedsiębiorstwom współpracującym w pierwotnym dochodzeniu, których nie objęto próbą („status podmiotu traktowanego jako nowy producent eksportujący”).
- (4) Przeprowadzono badanie w celu ustalenia, czy te siedem przedsiębiorstw spełnia kryteria pozwalające na przyznanie im statusu podmiotu traktowanego jako nowy producent eksportujący, określone w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1425/2006.
- (5) Do wszystkich siedmiu wnioskodawców rozesłano formularz wniosku z prośbą o dostarczenie dowodów dla wykazania, że spełniają powyższe kryteria.
- (6) Dwa przedsiębiorstwa chińskie, które złożyły wniosek o przyznanie statusu podmiotu traktowanego jako nowy producent eksportujący, nie dostarczyły wymaganych informacji. W związku z powyższym nie można było sprawdzić, czy przedsiębiorstwa te spełniły kryteria, o których mowa w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1425/2006, i ich wnioski musiały zostać odrzucone.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 270 z 29.9.2006, s. 4.

- (7) Jedno tajlandzkie przedsiębiorstwo przekazało wprowadzające w błąd informacje i w związku z tym jego wniosek został odrzucony.
- (8) Jedno tajlandzkie przedsiębiorstwo dokonywało wywozu do Wspólnoty produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem. Nie spełniło ono zatem pierwszego kryterium i w związku z tym jego wniosek odrzucono.
- (9) Dowody przedstawione przez pozostałych trzech chińskich producentów eksportujących uważa się za wystarczające do wykazania, że spełniają one kryteria określone w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1425/2006 i przyznania im stawki celnej mającej zastosowanie do przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą (8,4 % dla przedsiębiorstw chińskich), a w związku z tym dodania ich nazw do wykazu producentów eksportujących w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1425/2006.
- (10) Wnioskodawcy i przemysł wspólnotowy zostali poinformowani o ustaleniach wynikających z badania i mieli możliwość przedstawienia uwag.

- (11) Wszystkie argumenty i uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały przeanalizowane i należyście uwzględnione w stosownych przypadkach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do wykazu producentów z Chińskiej Republiki Ludowej wymienionych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1425/2006 dodaje się następujące przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Miasto
Huiyang Kanlun Polyethylene Manufacture Factory	Huizhou
Bao Xiang Plastic Bag Manufacturing (Shenzhen) Co., Ltd.	Shenzhen
Quanzhou Polywin Packaging Co., Ltd.	Nanan

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 marca 2009 r.

W imieniu Rady
P. NEČAS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 190/2009**z dnia 11 marca 2009 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 12 marca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	JO	78,3
	MA	64,4
	TN	134,4
	TR	101,2
	ZZ	94,6
0707 00 05	EG	147,3
	JO	166,9
	MA	93,4
	MK	133,4
	TR	147,6
	ZZ	137,7
0709 90 70	JO	249,0
	MA	58,8
	TR	90,4
	ZZ	132,7
0709 90 80	EG	74,5
	ZZ	74,5
0805 10 20	EG	42,0
	IL	52,8
	MA	45,2
	TN	56,6
	TR	62,9
	ZZ	51,9
0805 50 10	EG	51,3
	MA	61,0
	TR	46,2
	ZZ	52,8
0808 10 80	AR	103,2
	CA	86,3
	CL	100,5
	CN	85,4
	MK	22,7
	US	119,3
	UY	68,9
	ZZ	83,8
0808 20 50	AR	81,0
	CL	144,0
	CN	46,0
	US	105,7
	ZA	97,6
	ZZ	94,9

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 191/2009**z dnia 11 marca 2009 r.****ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń na przywóz, o które złożono wnioski w okresie od dnia 2 do dnia 6 marca 2009 r., w odniesieniu do produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 950/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady przywozu i rafinacji produktów cukrowniczych w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 zgodnie z niektórymi kontyngentami taryfowymi i umowami preferencyjnymi ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 950/2006 lub rozporządzeniem Rady (WE) nr 508/2007 z dnia 7 maja 2007 r. otwierającym kontyngenty taryfowe na przywóz do Bułgarii i Rumunii surowego cukru trzcinowego na dostawę do rafinerii cukru w latach gospodar-

czych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 ⁽³⁾, w terminie od dnia 2 do dnia 6 marca 2009 r. do właściwych organów złożono wnioski o wydanie pozwoleń na przywóz ogółem ilości równej lub przekraczającej ilość dostępną dla numeru porządkowego 09.4341 (2008–2009).

- (2) W tej sytuacji Komisja powinna ustalić współczynnik przydziału umożliwiający wydawanie pozwoleń proporcjonalnie do ilości dostępnej lub poinformować państwa członkowskie o tym, że ustalony limit został wykorzystany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 950/2006 lub art. 3 rozporządzenia (WE) nr 508/2007 pozwolenia na przywóz są wydawane w odniesieniu do wniosków złożonych od dnia 2 do dnia 6 marca 2009 r. w ramach limitów ilościowych określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 122 z 11.5.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Cukier preferencyjny z AKP-Indii
Rozdział IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2008/2009

Numer porządkowy	Kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4331	Barbados	100	
09.4332	Belize	0	Wykorzystany
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	100	
09.4334	Republika Konga	100	
09.4335	Fidzi	100	
09.4336	Gujana	100	
09.4337	Indie	0	Wykorzystany
09.4338	Jamajka	100	
09.4339	Kenia	100	
09.4340	Madagaskar	100	
09.4341	Malawi	53,3492	Wykorzystany
09.4342	Mauritius	100	
09.4343	Mozambik	0	Wykorzystany
09.4344	Saint Kitts i Nevis	—	
09.4345	Surinam	—	
09.4346	Suazi	0	Wykorzystany
09.4347	Tanzania	100	
09.4348	Trynidad i Tobago	100	
09.4349	Uganda	—	
09.4350	Zambia	100	
09.4351	Zimbabwe	0	Wykorzystany

Cukier preferencyjny z AKP-Indii
Rozdział IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy lipca-września 2009

Numer porządkowy	Kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4331	Barbados	—	Wykorzystany
09.4332	Belize	100	
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	—	
09.4334	Republika Konga	—	
09.4335	Fidżi	—	
09.4336	Gujana	—	
09.4337	Indie	0	
09.4338	Jamajka	—	
09.4339	Kenia	—	
09.4340	Madagaskar	—	
09.4341	Malawi	—	
09.4342	Mauritius	—	
09.4343	Mozambik	100	
09.4344	Saint Kitts i Nevis	—	
09.4345	Surinam	—	
09.4346	Suazi	100	
09.4347	Tanzania	—	
09.4348	Trynidad i Tobago	—	
09.4349	Uganda	—	
09.4350	Zambia	—	
09.4351	Zimbabwe	0	Wykorzystany

Cukier uzupełniający
Rozdział V rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2008/2009

Numer porządkowy	Kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4315	Indie	—	
09.4316	Kraje objęte Protokołem AKP	—	

Cukier wymieniony w koncesji CXL
Rozdział VI rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2008/2009

Numer porządkowy	Kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4317	Australia	0	Wykorzystany
09.4318	Brazylia	0	Wykorzystany
09.4319	Kuba	0	Wykorzystany
09.4320	Pozostałe kraje trzecie	0	Wykorzystany

Cukier z krajów bałkańskich
Rozdział VII rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2008/2009

Numer porządkowy	Kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4324	Albania	100	Wykorzystany
09.4325	Bośnia i Hercegowina	0	
09.4326	Serbia i Kosowo (*)	100	
09.4327	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	100	
09.4328	Chorwacja	100	

(*) Jak określono w rezolucji nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 czerwca 1999 r.

Cukier pozakwotowy i przemysłowy z przywozu
Rozdział VIII rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2008/2009

Numer porządkowy	Rodzaj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4380	Pozakwotowy	—	
09.4390	Przemysłowy	100	

Dodatkowy cukier z umów o partnerstwie gospodarczym**Rozdział VIIIa rozporządzenia (WE) nr 950/2006****Rok gospodarczy 2008/2009**

Numer porządkowy	Kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4431	Komory, Madagaskar, Mauritius, Seszele, Zambia, Zimbabwe	100	
09.4432	Burundi, Kenia, Rwanda, Tanzania, Uganda	100	
09.4433	Suazi	100	
09.4434	Mozambik	0	Wykorzystany
09.4435	Antigua i Barbuda, Bahamy, Barbados, Belize, Dominika, Republika Dominikańska, Grenada, Gujana, Haiti, Jamajka, Saint Kitts i Nevis, Saint Lucia, Saint Vincent i Grenadyny, Surinam, Trynidad i Tobago	0	Wykorzystany
09.4436	Republika Dominikańska	0	Wykorzystany
09.4437	Fidzi, Papua – Nowa Gwinea	100	

Przywóz cukru w ramach przejściowych kontyngentów taryfowych otwartych dla Bułgarii i Rumunii**Artykuł 1 rozporządzenia (WE) nr 508/2007****Rok gospodarczy 2008/2009**

Numer porządkowy	Kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 2.3.2009-6.3.2009	Limit
09.4365	Bułgaria	0	Wykorzystany
09.4366	Rumunia	100	

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 192/2009

z dnia 11 marca 2009 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 177/2008 ustanawiającego wspólne ramy dla rejestrów przedsiębiorstw do celów statystycznych w zakresie wymiany danych poufnych pomiędzy Komisją (Eurostatem) a państwami członkowskimi

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 177/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. ustanawiające wspólne ramy dla rejestrów przedsiębiorstw do celów statystycznych i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2186/93⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 177/2008 ustanowiono nowe wspólne ramy dla rejestrów przedsiębiorstw wyłącznie do celów statystycznych w celu zapewnienia zharmonizowanych ram dla rozwoju rejestrów przedsiębiorstw.
- (2) Zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 177/2008 konieczne jest ustalenie formatu, środków bezpieczeństwa i poufności oraz procedury przekazywania danych dotyczących poszczególnych jednostek do Komisji (Eurostatu), a także przekazywania danych dotyczących wielonarodowych grup przedsiębiorstw odpowiednim organom krajowym.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Programu Statystycznego ustanowionego decyzją Rady 89/382/EWG, Euratom⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Format**

Komisja (Eurostat) i odpowiednie organy krajowe przekazują dane, o których mowa w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 177/2008, w formacie określonym w części A załącznika do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 61 z 5.3.2008, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 181 z 28.6.1989, s. 47.

W odniesieniu do wszelkich dostarczanych danych Komisja (Eurostat) i odpowiednie organy krajowe przekazują konieczne metadane w formie elektronicznej zgodnie ze standardami Europejskiego Systemu Statystycznego oraz zgodnie ze strukturą określoną w najnowszej wersji opracowanego przez Eurostat Podręcznika zaleceń dotyczącego rejestrów przedsiębiorstw, dostępnego w Komisji (Eurostatie).

Artykuł 2**Środki poufności**

1. Dane przekazane Komisji (Eurostatowi) przez odpowiednie organy krajowe bądź otrzymane przez Komisję (Eurostat) z innych źródeł są przechowywane we wspólnotowym rejestrze wielonarodowych grup przedsiębiorstw i ich jednostek składowych (dalej zwanym „rejestrem EuroGroups”).

2. Przy przekazywaniu danych Komisji (Eurostatowi) zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 177/2008 odpowiednie organy krajowe oznaczają dane, które są poufne zgodnie z ustawodawstwem krajowym.

3. W celu zapewnienia spójnego zapisu danych Komisja (Eurostat) przekazuje odpowiednim organom krajowym państw członkowskich innych niż kraj przedstawiający dane, wyłącznie w celach statystycznych, cechy określone w części B załącznika, w tym oznaczenia poufności, dotyczące wielonarodowych grup przedsiębiorstw i ich jednostek składowych, w przypadkach gdy przynajmniej jedna jednostka grupy mieści się na terytorium danego państwa członkowskiego.

Artykuł 3**Środki bezpieczeństwa**

Komisja (Eurostat) i odpowiednie organy krajowe przechowują dane oznaczone przez organy krajowe jako poufne zgodnie z art. 2 ust. 2 w bezpiecznym miejscu, do którego dostęp jest ograniczony i kontrolowany. Odpowiednie organy krajowe przekazują Komisji (Eurostatowi) na jej wniosek informacje o środkach bezpieczeństwa stosowanych w danym państwie członkowskim. Komisja (Eurostat) przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim. Analogicznie Komisja (Eurostat) przekazuje organom krajowym informacje o stosowanych przez siebie środkach bezpieczeństwa.

Przekazywanie danych odbywa się w formie zakodowanej za pośrednictwem bezpiecznego nośnika stosowanego przez Komisję (Eurostat) do wymiany danych poufnych.

Artykuł 4

Procedura przekazywania

1. Wymiana danych i metadanych przekazywanych na mocy niniejszego rozporządzenia odbywa się w formie elektronicznej pomiędzy odpowiednimi organami krajowymi a Komisją (Eurostatem). Format przekazywanych danych odpowiada właściwym standardom wymiany określonym przez Komisję (Eurostat). Dane są przekazywane drogą elektroniczną i przesyłane do

Komisji (Eurostatu) za pośrednictwem prowadzonego przez nią jednego punktu odbioru danych.

2. Państwa członkowskie wdrażają standardy wymiany i wytyczne przedstawione przez Komisję (Eurostat) zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 2009 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

A. STRUKTURA I FORMAT PRZEKAZYWANIA DANYCH

1. Wprowadzenie

Standaryzacja struktury zapisu danych ma zasadnicze znaczenie dla sprawnego przetwarzania danych. Jest to konieczny krok w kierunku dostarczania danych zgodne ze standardami wymiany określonymi przez Komisję (Eurostat).

Dane są przesyłane jako zbiór wpisów (zbiór danych).

Dane poufne należy przysyłać z rzeczywistą wartością zapisaną w polu wartości oraz z oznaczeniem wskazującym, że dane są poufne zgodnie z art. 2 ust. 2.

Dane dotyczące kwot pieniężnych powinny być wyrażone w tysiącach jednostek waluty krajowej (euro dla krajów strefy euro). Kraje przystępujące do strefy euro powinny, począwszy od roku przystąpienia, składać dane dotyczące kwot pieniężnych w euro, a nie w walucie krajowej.

2. Identyfikator zbioru danych

Wszelkie zbiory danych przekazywane przez Komisję (Eurostat) oraz organy krajowe są identyfikowane poprzez zastosowanie konwencji nazewnictwa określonej w szczegółowej dokumentacji i wytycznych dotyczących standardów wymiany, udostępnionych przez Komisję (Eurostat).

3. Zbiory danych, struktura i definicje pól

W tej sekcji określono treść zbiorów danych przekazywanych przez Komisję (Eurostat) i władze krajowe. Nazwy techniczne zbiorów danych, ich strukturę, pola, kody i atrybuty, które należy stosować, określa się w najnowszej wersji opracowanego przez Eurostat Podręcznika zaleceń dotyczącego rejestrów przedsiębiorstw, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 177/2008.

Przetwarzanie danych z rejestru EuroGroups jest procesem cyklicznym, rozpoczynanym centralnie przez Komisję (Eurostat). Na zakończenie każdego cyklu, podmiotom zestawiającym statystyki w państwach członkowskich udostępnia się operat populacji.

Na początku każdego cyklu Komisja (Eurostat) przekazuje odpowiednim krajowym organom statystycznym zbiory danych z metadanymi, np. klasyfikacją NACE, w celu zapewnienia, że we wszystkich krajach dostępne i stosowane są te same metadane.

3.1. Pierwsza wymiana danych

Pierwsza wymiana danych następuje po rozpoczęciu przetwarzania nowych danych dotyczących jednostek prawnych, pozyskanych od prywatnych dostawców podstawowych danych rejestrowych. Jeśli dostawcami jest więcej niż jeden, dane dotyczące tej samej jednostki prawnej są związane ze sobą. Komisja (Eurostat) przekazuje krajowym organom statystycznym wymienione poniżej zbiory danych wraz z informacją o wyniku procesu takiego wiązania danych oraz o jednostkach prawnych. Krajowe organy statystyczne przekazują z powrotem te same zbiory danych z poprawionymi i uzupełnionymi informacjami, w tym oznaczeniami poufności.

Zbiór danych wraz z wynikami procesu wiązania

Treść	Numer identyfikacyjny (1.1) Nazwa (1.2a) Numer identyfikacyjny VAT lub, w razie braku, inny administracyjny numer identyfikacyjny (1.3)
-------	---

Zbiory danych wraz z informacjami o jednostkach prawnych

Treść	Numer identyfikacyjny (1.1) Nazwa (1.2a) Adres (wraz z kodem pocztowym), maksymalnie szczegółowy (1.2b) <i>Opcjonalne:</i> Numery telefonu i faksu, adresy poczty elektronicznej oraz informacje pozwalające na elektroniczne zbieranie danych (1.2c) Numer identyfikacyjny VAT lub, w razie braku, inny administracyjny numer identyfikacyjny (1.3)
-------	--

Data wpisu osób prawnych do rejestru lub data oficjalnego uznania za podmiot gospodarczy dla osób fizycznych (1.4)
Data, od której jednostka prawna przestała być częścią przedsiębiorstwa (zgodnie z 3.3) (1.5)
Forma prawna (1.6)
Odniesienie do rejestru podmiotów wewnątrzspółnotowych oraz do akt celnych lub do rejestru podmiotów pozawspółnotowych (1.7a)
<i>Opcjonalne:</i> Odniesienie do danych z bilansu oraz do rejestru bilansu płatniczego lub rejestru bezpośrednich inwestycji zagranicznych oraz do rejestru gospodarstw rolnych (1.7b)
Numer identyfikacyjny okrojonej grupy przedsiębiorstw (4.1), do której dana jednostka należy (1.8)

3.2. Łączenie źródeł danych z różnych państw członkowskich

Kolejnym etapem przetwarzania danych jest łączenie centralnie w Komisji (Eurostacie) informacji pochodzących z różnych państw członkowskich. Informacje te dotyczą kontroli i własności jednostek prawnych oraz jednostki statystycznej przedsiębiorstwa, które jest zdefiniowane przez państwa członkowskie i może składać się z jednej jednostki prawnej lub z większej ich liczby. Komisja (Eurostat) przekazuje wyniki takiego łączenia krajowym organom statystycznym, które przekazują zbiory danych z powrotem z poprawionymi i uzupełnionymi informacjami, w tym z oznaczeniami poufności.

Zbiory danych wraz z informacjami o kontroli i własności jednostek

Treść	
	Numery identyfikacyjne jednostek prawnych mających siedzibę w danym kraju, które podlegają kontroli jednostki prawnej (1.11a)
	Numer identyfikacyjny jednostki prawnej mającej siedzibę w danym kraju, która sprawuje kontrolę nad jednostką prawną (1.11b)
	Kraje rejestracji jednostek niemających siedziby w danym kraju, które podlegają kontroli jednostki prawnej (1.12a)
	Numery identyfikacyjne lub nazwy i adresy jednostek niemających siedziby w danym kraju, które podlegają kontroli jednostki prawnej (1.12a)
	<i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Numery identyfikacyjne VAT jednostek niemających siedziby w danym kraju, które podlegają kontroli jednostki prawnej (1.12b)
	Kraj rejestracji jednostki niemającej siedziby w danym kraju, która sprawuje kontrolę nad jednostką prawną (1.13a)
	Numer identyfikacyjny lub nazwa i adres jednostki niemającej siedziby w danym kraju, która sprawuje kontrolę nad jednostką prawną (1.13a)
	<i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Numer identyfikacyjny VAT jednostki niemającej siedziby w danym kraju, która sprawuje kontrolę nad jednostką prawną (1.13b)
	<i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Numery identyfikacyjne oraz udział (%) jednostek prawnych mających siedzibę w danym kraju, będących własnością jednostki prawnej (1.14a)
	<i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Numery identyfikacyjne oraz udział (%) jednostek prawnych mających siedzibę w danym kraju, będących właścicielem jednostki prawnej (1.14b)
	<i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Kraje rejestracji jednostek niemających siedziby w danym kraju, będących własnością jednostki prawnej (1.15)
	Numery identyfikacyjne lub nazwy i adresy oraz udział (%) jednostek niemających siedziby w danym kraju, będących własnością jednostki prawnej (1.15)
	Numery identyfikacyjne VAT jednostek niemających siedziby w danym kraju, będących własnością jednostki prawnej (1.15)
	<i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Kraje rejestracji jednostek niemających siedziby w danym kraju, będących właścicielem jednostki prawnej (1.16)
	Numery identyfikacyjne lub nazwy i adresy oraz udział (%) jednostek niemających siedziby w danym kraju, będących właścicielem jednostki prawnej (1.16)
	Numery identyfikacyjne VAT jednostek niemających siedziby w danym kraju, będących właścicielem jednostki prawnej (1.16)

Zbiory danych wraz z informacjami o przedsiębiorstwach

Treść	<p>Numer identyfikacyjny (3.1)</p> <p>Nazwa (3.2a)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Adres pocztowy, adres poczty elektronicznej oraz strony internetowej (3.2b)</p> <p>Numer(-y) identyfikacyjny(-e) jednostki(-tek) prawnej(-ych), z której(-ych) składa się przedsiębiorstwo (3.3)</p> <p>Data rozpoczęcia działalności (3.4)</p> <p>Data ostatecznego zakończenia działalności (3.5)</p> <p>Kod podstawowej działalności zgodnie z 4-cyfrowym poziomem NACE (3.6)</p> <p><i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Działalność dodatkowa, jeżeli dotyczy, zgodnie z 4-cyfrowym poziomem NACE (3.7)</p> <p>Liczba zatrudnionych osób (3.8)</p> <p>Liczba pracowników (3.9a)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Liczba pracowników wyrażona w liczbie pełnych etatów (3.9b)</p> <p>Obrót (3.10a i <i>Opcjonalne:</i> 3.10b)</p> <p>Sektor i podsektor instytucjonalny zgodnie z Europejskim Systemem Rachunków (3.11)</p> <p>Numer identyfikacyjny okrojonej grupy przedsiębiorstw (4.1), do której przedsiębiorstwo należy (3.12)</p>
-------	--

3.3. Zestawianie okrojonych i globalnych grup przedsiębiorstw

Kolejnym etapem jest zestawianie okrojonych grup przedsiębiorstw i globalnych grup przedsiębiorstw. Komisja (Eurostat) przekazuje wyniki takiego zestawienia krajowym organom statystycznym, które przekazują zbiory danych z powrotem z poprawionymi i uzupełnionymi informacjami, w tym oznaczeniami poufności.

Na zakończenie cyklu Komisja (Eurostat) przekazuje krajowym organom statystycznym wyniki ostatecznego zestawienia okrojonych i globalnych grup przedsiębiorstw. Komisja (Eurostat) przekazuje dane krajowym organom statystycznym krajów innych niż kraj przedstawiający dane jedynie dla cech wymienionych w części B niniejszego załącznika.

Zbiory danych wraz z informacjami o globalnych grupach przedsiębiorstw

Treść	<p>Numer identyfikacyjny grupy globalnej (4.11)</p> <p>Nazwa grupy globalnej (4.12a)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Kraj rejestracji, adres pocztowy, adres poczty elektronicznej i strony internetowej zarządu grupy globalnej (4.12b)</p> <p>Numer identyfikacyjny jednostki dominującej grupy globalnej, jeśli jest to jednostka mająca siedzibę w danym kraju (4.13a)</p> <p>Kraj rejestracji jednostki dominującej grupy globalnej, jeśli jest to jednostka niemająca siedziby w danym kraju (4.13a)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Numer identyfikacyjny jednostki dominującej grupy globalnej lub nazwa i adres, jeśli jest to jednostka niemająca siedziby w danym kraju (4.13b)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Liczba zatrudnionych osób globalnie (4.14)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Skonsolidowany globalny obrót (4.15)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Kraj w którym mieści się globalny ośrodek decyzyjny (4.16)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Kraje, w których mieszczą się przedsiębiorstwa lub jednostki lokalne (4.17)</p>
-------	---

Zbiory danych wraz z informacjami o okrojonych grupach przedsiębiorstw

Treść	<p>Numer identyfikacyjny grupy okrojonej (4.1)</p> <p>Nazwa grupy okrojonej (4.2a)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Adres pocztowy, adres poczty elektronicznej oraz strony internetowej głównej siedziby grupy okrojonej (4.2b)</p> <p><i>Wymagane, o ile dane są dostępne:</i> Numer identyfikacyjny jednostki dominującej grupy okrojonej (4.3)</p> <p>Rodzaj grupy przedsiębiorstw (4.4)</p> <p>Data powstania grupy okrojonej (4.5)</p> <p>Data rozwiązania grupy okrojonej (4.6)</p> <p>Kod podstawowej działalności grupy okrojonej, zgodnie z 2-cyfrowym poziomem NACE (4.7)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Kody działalności dodatkowej grupy okrojonej, zgodnie z 2-cyfrowym poziomem NACE (4.8)</p> <p>Liczba zatrudnionych osób w grupie okrojonej (4.9)</p> <p><i>Opcjonalne:</i> Skonsolidowany obrót (4.10)</p> <p>Data przyłączenia się (jednostek prawnych) do grupy okrojonej (1.9)</p> <p>Data odłączenia się (jednostek prawnych) od grupy okrojonej (1.10)</p>
-------	---

B. CECHY PRZEKAZYWANE ZGODNIE Z ART. 2 UST. 3

Komisja (Eurostat) przekazuje odpowiednim organom krajowym państw członkowskich innych niż kraj przedstawiający dane, wyłącznie w celach statystycznych, wymienione poniżej cechy, w tym oznaczenia poufności, dotyczące wielonarodowych grup przedsiębiorstw i ich jednostek składowych, w przypadkach gdy przynajmniej jedna jednostka grupy jest zlokalizowana na terytorium danego państwa członkowskiego.

1. JEDNOSTKA PRAWNA

CECHY IDENTYFIKUJĄCE	1.1.		Numer identyfikacyjny
	1.2a.		Nazwa
	1.2b.		Adres (wraz z kodem pocztowym), maksymalnie szczegółowy
	1.2c.	Opcjonalne	Numery telefonu i faksu, adresy poczty elektronicznej oraz informacje pozwalające na elektroniczne zbieranie danych
	1.3.		Numer identyfikacyjny VAT lub, w razie braku, inny administracyjny numer identyfikacyjny
CECHY DEMOGRAFICZNE	1.4.		Data wpisu osób prawnych do rejestru lub data oficjalnego uznania za podmiot gospodarczy dla osób fizycznych
	1.5.		Data, od której jednostka prawna przestała być częścią przedsiębiorstwa (zgodnie z 3.3)
CECHY EKONOMICZNE/ CECHY WARSTWOWANIA	1.6.		Forma prawna
POWIĄZANIA Z INNYMI REJESTRAMI	1.7a.		Odniesienie do rejestru podmiotów wewnątrzspółnotowych ustanowionego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 638/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (*) oraz odniesienie do akt celnych lub do rejestru podmiotów pozawspółnotowych

POWIĄZANIE Z GRUPĄ PRZEDSIĘBIORSTW	1.8.		Numer identyfikacyjny okrojonej grupy przedsiębiorstw (4.1), do której dana jednostka należy
	1.9.		Data przyłączenia się do grupy okrojonej
	1.10.		Data odłączenia się od grupy okrojonej
KONTROLA JEDNOSTEK	1.11a.		Numer(-y) identyfikacyjny(-e) jednostki(-tek) prawnej(-ych) mającej(-ych) siedzibę w danym kraju, które podlegają kontroli jednostki prawnej
	1.11b.		Numer identyfikacyjny jednostki prawnej mającej siedzibę w danym kraju, która sprawuje kontrolę nad jednostką prawną
	1.12a.		Kraj(-e) rejestracji oraz numer(-y) identyfikacyjny(-e) lub nazwa(-y) i adres(-y) jednostek niemających siedziby w danym kraju, które podlegają kontroli jednostki prawnej
	1.12b.	Wymagane, o ile dane są dostępne	Numer(-y) identyfikacyjny(-e) VAT, jednostek niemających siedziby w danym kraju, które podlegają kontroli jednostki prawnej
	1.13a.		Kraj rejestracji oraz numer identyfikacyjny lub nazwa, adres jednostki niemającej siedziby w danym kraju, która sprawuje kontrolę nad jednostką prawną
	1.13b.	Wymagane, o ile dane są dostępne	Numer identyfikacyjny VAT jednostki niemającej siedziby w danym kraju, która sprawuje kontrolę nad jednostką prawną
WŁASNOŚĆ JEDNOSTEK	1.14a.	Wymagane, o ile dane są dostępne	a) Numer(-y) identyfikacyjny(-e); oraz b) udział (%) jednostki(-tek) prawnej(-ych) mającej(-ych) siedzibę w danym kraju, będących własnością jednostki prawnej
	1.14b.	Wymagane, o ile dane są dostępne	a) Numer(-y) identyfikacyjny(-e); oraz b) udział (%) jednostki(-tek) prawnej(-ych) mającej(-ych) siedzibę w danym kraju, będącej(-ych) właścicielem jednostki prawnej
	1.15.	Wymagane, o ile dane są dostępne	a) Kraj(-e) rejestracji; oraz b) numer(-y) identyfikacyjny(-e) lub nazwa(-y), adres(-y) i numer(-y) identyfikacyjny(-e) VAT; oraz c) udział (%) jednostek niemających siedziby w danym kraju, będących własnością jednostki prawnej
	1.16.	Wymagane, o ile dane są dostępne	a) Kraj(-e) rejestracji; oraz b) numer(-y) identyfikacyjny(-e) lub nazwa(-y), adres(-y) i numer(-y) identyfikacyjny(-e) VAT; oraz c) udział (%) jednostki(-tek) niemającej(-ych) siedziby w danym kraju, będącej(-ych) właścicielem jednostki prawnej

3. PRZEDSIĘBIORSTWO

CECHY IDENTYFIKUJĄCE	3.1.		Numer identyfikacyjny
	3.2a.		Nazwa
	3.2b.	Opcjonalne	Adres pocztowy, adres poczty elektronicznej oraz strony internetowej
	3.3.		Numer(-y) identyfikacyjny(-e) jednostki(-tek) prawnej(-ych), z której(-ych) składa się przedsiębiorstwo
CECHY DEMOGRAFICZNE	3.4.		Data rozpoczęcia działalności
	3.5.		Data ostatecznego zakończenia działalności

CECHY EKONOMICZNE/ CECHY WARSTWOWANIA	3.6.		Kod podstawowej działalności zgodnie z 4-cyfrowym poziomem NACE
	3.8.		Liczba zatrudnionych osób
	3.11.		Sektor i podsektor instytucjonalny zgodnie z Europejskim Systemem Rachunków
POWIĄZANIE Z GRUPĄ PRZEDSIĘBIORSTW	3.12.		Numer identyfikacyjny okrojonej grupy przedsiębiorstw (4.1), do której przedsiębiorstwo należy

4. GRUPA PRZEDSIĘBIORSTW

CECHY IDENTYFIKUJĄCE	4.1.		Numer identyfikacyjny grupy okrojonej
	4.2a.		Nazwa grupy okrojonej
	4.2b.	Opcjonalne	Adres pocztowy, adres poczty elektronicznej oraz strony internetowej głównej siedziby grupy okrojonej
	4.3.	Częściowo wymagane, o ile dane są dostępne	Numer identyfikacyjny jednostki dominującej grupy okrojonej (czyli numer identyfikacyjny jednostki prawnej, która stanowi jednostkę dominującą grupy mającej siedzibę w danym kraju). Wymagane, o ile dane są dostępne, jeśli jednostką kontrolującą jest osoba fizyczna, która nie jest podmiotem gospodarczym, zapis zależy od dostępności tych informacji w źródłach administracyjnych
	4.4.		Rodzaj grupy przedsiębiorstw: 2) kontrolowana wewnętrznie grupa okrojona; 3) kontrolowana z zagranicy grupa okrojona
CECHY DEMOGRAFICZNE	4.5.		Data powstania grupy okrojonej
	4.6.		Data rozwiązania grupy okrojonej
CECHY EKONOMICZNE/ WARSTWOWANIA	4.7.		Kod podstawowej działalności grupy okrojonej, zgodnie z 2-cyfrowym poziomem NACE
	4.9.		Liczba zatrudnionych osób w grupie okrojonej
CECHY IDENTYFIKUJĄCE	4.11.		Numer identyfikacyjny grupy globalnej
	4.12a.		Nazwa grupy globalnej
	4.12b.	Opcjonalne	Kraj rejestracji, adres pocztowy, adres poczty elektronicznej i strony internetowej zarządu grupy globalnej
	4.13a.		Numer identyfikacyjny jednostki dominującej grupy globalnej, jeśli jednostka ta ma siedzibę w danym kraju (czyli numer identyfikacyjny jednostki prawnej, która stanowi jednostkę dominującą grupy). Jeżeli jednostką dominującą grupy globalnej jest jednostka niemająca siedziby w danym kraju, należy podać jej kraj rejestracji
	4.13b.	Opcjonalne	Numer identyfikacyjny jednostki dominującej grupy globalnej lub nazwa i adres, jeśli jest to jednostka niemająca siedziby w danym kraju
CECHY EKONOMICZNE/ WARSTWOWANIA	4.14.	Opcjonalne	Liczba zatrudnionych osób globalnie
	4.16.	Opcjonalne	Kraj, w którym mieści się globalny ośrodek decyzyjny
	4.17.	Opcjonalne	Kraje, w których mieszczą się przedsiębiorstwa lub jednostki lokalne

(*) Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 1.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 193/2009

z dnia 11 marca 2009 r.

nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla ze Stanów Zjednoczonych Ameryki

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 7,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Dnia 13 czerwca 2008 r. Komisja ogłosiła w zawiadomieniu („zawiadomienie o wszczęciu”) opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ wszczęcie postępowania antydumpingowego („dochodzenie AD” lub „dochodzenie”) w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA” lub „kraj, którego dotyczy postępowanie”).
- (2) W tym samym dniu Komisja ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾ wszczęcie postępowania antysubsydyjnego w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty biodiesla pochodzącego z USA oraz wszczęła odrębne dochodzenie („postępowanie AS”).
- (3) Dochodzenie AD zostało wszczęte po złożeniu skargi w dniu 29 kwietnia 2008 r. przez Europejską Radę Biodiesla („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących większą część, w tym przypadku ponad 25 %, łącznej wspólnotowej produkcji biodiesla. Wspomniana skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na dumping wymienionego produktu i wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające do wszczęcia dochodzenia AD.

- (4) Komisja oficjalnie zawiadomiła producentów eksportujących w USA, importerów, dostawców, użytkowników i zainteresowane stowarzyszenia, władze USA, wnoszących skargę producentów wspólnotowych oraz innych zainteresowanych producentów wspólnotowych, o wszczęciu postępowania. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

1.1. Kontrola wyrwykowa producentów eksportujących w USA

- (5) Ze względu na dużą liczbę producentów eksportujących w USA w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano kontrole wyrwykowe w celu stwierdzenia dumpingu, zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (6) Aby Komisja mogła ustalić, czy potrzebne są kontrole wyrwykowe, i w razie potrzeby dokonać doboru próby, producentów eksportujących w USA wezwano do zgłoszenia się w ciągu 15 dni od daty wszczęcia dochodzenia oraz do podania podstawowych informacji dotyczących wielkości sprzedaży eksportowej i krajowej, dokładnego opisanie ich działalności w zakresie produkcji, mieszania i handlu biodieslem oraz podania nazw i zakresu działalności wszystkich przedsiębiorstw z nimi powiązanych uczestniczących w produkcji i mieszanii produktu objętego postępowaniem oraz handlu nim w okresie objętym dochodzeniem, tj. od dnia 1 kwietnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. („OD”), jak również określono w motywie 1.4. poniżej.
- (7) O wyrażeniu opinii w kwestii doboru reprezentatywnej próby zwrócono się także do władz USA i Krajowej Rady Biodiesla (amerykańskiego zrzeszenia producentów).

1.1.1. Wstępny wybór współpracujących producentów eksportujących w USA

- (8) W sumie 54 producentów eksportujących lub grup producentów eksportujących zgłosiło się i przedstawiło wymagane informacje w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. 29 przedsiębiorstw spośród nich zgłosiło wywóz biodiesla do Wspólnoty w OD i wyraziło wolę uczestniczenia w próbie, podczas gdy 25 przedsiębiorstw, spośród których dwa wystąpiły o wyłączenie ich z postępowania, zgłosiło, że nie dokonywało wywozu do Wspólnoty w OD. W ten sposób 52 producentów eksportujących lub grup producentów eksportujących uznano za współpracujących w ramach niniejszego dochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 147 z 13.6.2008, s. 5.⁽³⁾ Dz.U. C 147 z 13.6.2008, s. 10.

(9) Producenci eksportujący, którzy nie zgłosili się we wspomnianym terminie lub nie przedstawili wymaganych informacji we wskazanym terminie, zostali uznani za niewspółpracujących w dochodzeniu. Porównanie amerykańskich danych statystycznych dotyczących wywozu oraz wielkości wywozu do Wspólnoty produktu, którego dotyczy postępowanie, zgłoszonych dla OD przez przedsiębiorstwa współpracujące wspomniane powyżej wskazuje, że poziom współpracy amerykańskich producentów eksportujących był wysoki, jak wspomniano w motywie 3.5.3. poniżej.

1.1.2. Dobór próby współpracujących producentów eksportujących w USA

(10) Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, doboru próby dokonano na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu do Wspólnoty produktu, którego dotyczy postępowanie, jaką można było rozsądnie zbadać w dostępnym okresie. Na podstawie informacji otrzymanych od producentów eksportujących Komisja dobrała próbę sześciu producentów eksportujących lub grup producentów eksportujących, mających największą wielkość wywozu do Wspólnoty. W oparciu o informacje zebrane podczas doboru próby stwierdza się, że udział wybranych przedsiębiorstw lub grup stanowił w OD 73 % całkowitej wielkości wywozu do Wspólnoty produktu objętego postępowaniem, zgłoszonego przez współpracujących producentów eksportujących, o których mowa w motywie 1.1.1. powyżej. Dlatego uznano, że taki dobór próby pozwoli ograniczyć dochodzenie do rozsądnej liczby producentów eksportujących, którzy mogą być zbadani w dostępnym czasie, zapewniając jednocześnie wysoki poziom reprezentacji. O wyrażenie opinii zwrócono się do wszystkich producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie, a także do amerykańskiego zrzeszenia producentów oraz władz USA, i wszyscy zgodzili się na dobór próby.

1.2. Kontrola wyrywkowa producentów wspólnotowych

(11) Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do producentów wspólnotowych próbę dobrano po konsultacji ze skarżącym na podstawie największej reprezentacyjnej wielkości produkcji i sprzedaży we Wspólnocie, jak wskazano w poniższym motywie (62). Taki dobór umożliwił również pewną reprezentatywność w kategoriach lokalizacji geograficznej producentów we Wspólnocie. W rezultacie jedenastu producentów wspólnotowych zostało objętych próbą. Komisja przesłała kwestionariusze do wymienionych wyżej przedsiębiorstw. Jeden producent, który miał być pierwotnie objęty próbą, musiał zostać wykluczony, ponieważ nie udzielił przydatnych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. W związku z powyższym w wyznaczonym terminie otrzymano dziesięć pełnych odpowiedzi od pozostałych przedsiębiorstw. Tych dziesięciu producentów objętych

próbą uznano za reprezentatywnych dla ogólnej grupy producentów we Wspólnocie.

1.3. Strony zainteresowane postępowaniem

(12) Komisja rozesłała kwestionariusze do wszystkich zainteresowanych stron oraz do wszystkich innych przedsiębiorstw, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Kwestionariusze przesłano do sześciu objętych próbą producentów eksportujących lub grup producentów w USA, do 11 objętych próbą producentów wspólnotowych, do 18 użytkowników oraz do 90 dostawców surowca.

(13) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od sześciu producentów eksportujących lub grup producentów w USA, dziesięciu objętych próbą producentów wspólnotowych, jednego użytkownika i sześciu dostawców surowca.

(14) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za niezbędne do wstępnego określenia dumpingu, wynikającej z niego szkody oraz określenia interesu Wspólnoty. Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw:

a) Producenci we Wspólnocie

— Biopetrol Industries AG, Schwarzheide, Niemcy

— Grupa Diester

— Diester Industries SAS, Paryż, Francja

— Mannheim Bio Fuel GmbH, Mannheim, Niemcy

— Natural Energy West GmbH, Neuss, Niemcy

— Novaol Austria GmbH, Bruck an der Leitha, Austria

— Novaol Srl, Mediolan, Włochy

— Grupa Ecomotion

— Ecomotion GmbH, Sternberg, Niemcy

— Daka Biodiesel a.m.b.a, Løsning, Dania

— GATE Global Alternative Energy Germany GmbH, Wittenberg i Halle, Niemcy

— Neochim SA, Feluy, Belgia

b) producenci eksportujący w USA

- Peter Cremer North America LP, Cincinnati, Ohio
- Cargill Inc., Wayzata, Minnesota
- Imperium Renewables Inc., Seattle, Waszyngton
- Archer Daniels Midland Company, Decatur, Illinois
- World Energy Alternatives LLC, Boston, Massachusetts
- Green Earth Fuels of Houston LLC, Teksas

Zjednoczonych Ameryki („produkt objęty postępowaniem”), zgłaszane zwykle w ramach kodów CN 3824 90 91, ex 3824 90 97, ex 2710 19 41, ex 1516 20 98, ex 1518 00 91 i ex 1518 00 99.

c) powiązani importerzy we Wspólnocie

- Cremer Energy GmbH, Hamburg, Niemcy.
- Cargill NV, Gandawa, Belgia
- ADM Europoort BV, Rotterdam, Niderlandy
- ADM Hamburg AG, Hamburg, Niemcy
- ADM International, Rolle, Szwajcaria

(17) Zgodnie z pkt 40A lit. d) tytułu 26 prawa podatkowego USA (US Internal Revenue Code – US. CODE) ⁽⁴⁾ termin biodiesel jest zdefiniowany jako monoalkilowe estry długiego łańcucha kwasów tłuszczowych pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, które spełniają – a) wymogi dotyczące paliw i dodatków do paliw ustalone przez Agencję Ochrony Środowiska w sekcji 211 prawa o czystym powietrzu (Clean Air Act) (42 U.S.C 7545) oraz b) wymogi Amerykańskiego Stowarzyszenia ds. Badań i Materiałów D6751 (American Society of Testing and Materials).

(18) Na podstawie ogólnie dostępnych i rynkowych informacji ⁽⁵⁾ wszystkie rodzaje biodiesla oraz mieszanki biodiesla (mieszanka biodiesla z mineralnym olejem napędowym, jak wskazano w poniższym motywie (18)) produkowane i sprzedawane w USA, są uznane za paliwo biodiesel oraz stanowią część pakietu legislacyjnego dotyczącego efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii i alternatywnych paliw.

(19) W toku dochodzenia wykazano, że biodiesel produkowany w USA jest to przede wszystkim „ester metylowego kwasu tłuszczowego” (FAME) pochodzący z dużej grupy olejów roślinnych, które służą jako surowiec dla biodiesla ⁽⁶⁾. Termin „ester” odnosi się do transestryfikacji olejów roślinnych, zwłaszcza mieszanina oleju z alkoholem. Termin „metyl” odnosi się do metanolu – najpowszechniej wykorzystywanego alkoholu w tym procesie, mimo, iż etanol może również być stosowany w procesie produkcji prowadzącym do powstania „estrow etylowego kwasu tłuszczowego”. Transestryfikacja jest stosunkowo prostym procesem chemicznym, lecz wymaga przestrzegania najwyższych przemysłowych standardów, aby zapewnić wysokiej jakości biodiesla.

1.4. Okres objęty dochodzeniem

- (15) Dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. („OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od stycznia 2004 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

- (16) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania produktem, którego dotyczy zarzut dumpingu, są monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrowafinacji o pochodzeniu niekopalnym (powszechnie nazywane „biodieslem”) w formie czystej lub w postaci mieszanki, przeważnie, ale nie wyłącznie stosowane w charakterze paliwa ze źródeł odnawialnych pochodzące ze Stanów

⁽⁴⁾ Rząd amerykański przekazał cały zaktualizowany tekst prawa podatkowego USA odzwierciedlający całe prawo podatkowe do dnia 15 grudnia 2006 r. (wersja z grudnia 2006 r.), mający znaczenie dla bieżącego OD.

⁽⁵⁾ Na przykład a) przewodnik dotyczący przetwarzania i wykorzystywania biodiesla wydany we wrześniu 2008 r. przez NREL (Krajowe laboratorium energii odnawialnej); b) analiza oleju z biomasy wydana w czerwcu 2004 r. przez NREL; c) publiczne wiadomości, informacje i specyfikacje opublikowane w sprawie biodiesla przez ASTM; d) publiczne wiadomości i informacje wydane w sprawie biodiesla przez NBB; e) arkusze informacyjne wydane przez amerykański departament energii w ramach akcji czystych miast itd.

⁽⁶⁾ Oleje z pierwszego tłoczenia, w tym estry uzyskiwane z różnych produktów rolnych, takich jak kukurydza, soja, nasiona słonecznika, nasiona bawełny, nasiona canola, katran, nasiona rzepaku, krokosz balwierski, nasiona lnu, otręby ryżowe, nasiona gorczyca itd. oraz tłuszczy zwierzęcych.

- (20) W toku dochodzenia potwierdzono, że biodiesel produkowany w USA jest zazwyczaj mieszany przez producentów z mineralnym olejem napędowym w celu wytworzenia różnych mieszanek (zwanych w omawianym przypadku mieszanekami lub mieszaninami biodiesla), które są następnie sprzedawane na rynku różnym klientom. Wykazano również, że biodiesel był sprzedawany w czystej formie niezależnym przedsiębiorstwom, które kupowały go lub dokonywały przywozu tego produktu celem zmieszania z mineralnym olejem napędowym. Mieszanie biodiesla z mineralnym olejem napędowym jest stosunkowo prostą operacją, która może być przeprowadzona na przykład poprzez wymieszanie w zbiorniku w punkcie wytwarzania przed napełnieniem samochodu cysterny lub poprzez mieszanie rozbryzgowo w samochodzie cysternie i dodanie odpowiedniej ilości biodiesla oraz mineralnego oleju napędowego, a także poprzez jednoczesne mieszanie na bieżąco obu tych składników w czasie napełniania samochodu cysterny.
- (21) Aby wyraźnie określić różne rodzaje mieszanek lub mieszanin biodiesla stosowany jest międzynarodowy system zwany czynnikiem „B”, który wskazuje dokładną ilość biodiesla w mieszance: przykładowo, mieszanka zawierająca „X” % biodiesla będzie oznaczona B„X”, podczas gdy czysty biodiesel określany jest jako B100, tj. 100 % biodiesel. W USA często spotykane i sprzedawane na rynku są mieszanki 99 % (7) biodiesla z 1 % mineralnego oleju napędowego (B99). W przeciwieństwie do mineralnego oleju napędowego, czysty biodiesel powinien być wykorzystany względnie szybko i nie może być składowany więcej niż trzy lub cztery miesiące, gdyż utlenia się i jest nieodpowiedni do celów konsumpcji. Mieszanie biodiesla z mineralnym olejem napędowym umożliwia dłuższe utrzymanie paliwa w niezmiennym stanie. Jednoprocentowy udział mineralnego oleju napędowego w B99 jest wystarczająco toksyczny, by opóźnić rozwój pleśni w biodieslu.
- (22) Podczas dochodzenia wykazano, że biodiesel i wysokoprocentowe mieszanki biodiesla (8) są zazwyczaj przeznaczone na sprzedaż na rynku USA w celu dalszego mieszania, natomiast niskoprocentowe mieszanki biodiesla (9) są głównie sprzedawane do konsumpcji na rynku USA. W związku z tym istnieje różnica między rynkiem wysokoprocentowych mieszanek i rynkiem niskoprocentowych mieszanek w USA.
- (23) Skarga zawierała dowody *prima facie* na to, że biodiesel i niektóre mieszanki wyprodukowane i sprzedawane w USA oraz wywożone do Wspólnoty miały wpływ na sytuację gospodarczą składających skargę producentów biodiesla we Wspólnocie. Zgodnie z charakterystyką właściwych producentów USA i rynku krajowego definicja produktu objętego postępowaniem miała na celu
- objęcie biodiesla również w przypadkach, gdy jest on składnikiem odpowiednich mieszanek. Definicja produktu objętego postępowaniem, jak wskazano w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania oraz w powyższym motywie (16), powinna zostać doprecyzowana w celu określenia produktów, które miały być objęte zakresem dochodzenia.
- (24) W toku dochodzenia wykazano, że większość mieszanek biodiesla sprzedawanych do bezpośredniej konsumpcji w USA to B20 (czyli mieszanki z 20 % udziałem biodiesla, zgodnie z wyjaśnieniem w powyższym motywie (20)), które mogą być wykorzystane w ramach przepisów prawa o polityce energetycznej (Energy Policy Act – EAct) z 1992 r. (10), oraz B6, B5 i B2. Z ogólnie dostępnych informacji wynika, że każdy silnik diesla może funkcjonować na tych mieszanekach, w zasadzie bez żadnych modyfikacji oraz z zachowaniem gwarancji od producenta samochodu. W przypadku niskoprocentowych mieszanek (od 2 % do 20 % biodiesla) wydajność mieszaniny jest podobna do wydajności mineralnego oleju napędowego. Jeżeli w silniku stosowane jest paliwo o udziale biodiesla przekraczającym 20 % (B20), użytkownik może doświadczyć pewnego spadku mocy, momentu obrotowego oraz wyższego zużycia paliwa, a gwarancja producenta samochodu nie będzie obowiązywać w przypadku uszkodzenia silnika.
- (25) W toku dochodzenia stwierdzono, że czysty biodiesel oraz wysokoprocentowe mieszanki nie są zazwyczaj wykorzystywane do bezpośredniej konsumpcji w USA. Czysty biodiesel jest głównie przeznaczony do mieszania przed sprzedażą na rynku. Mieszanki są ostatecznie wykorzystywane w sektorze transportu jako paliwo do silników diesla w pojazdach takich jak samochody osobowe, ciężarówki, autobusy oraz pociągi. Biodiesel może również znaleźć zastosowanie jako paliwo opałowe w bojlerach domowych, handlowych lub przemysłowych oraz jako paliwo do generatorów wytwarzających energię elektryczną. Obecnie prowadzone są badania dotyczące możliwości wykorzystania mieszanek biodiesla w samolotach.
- (26) W świetle powyższych ustaleń produkt objęty dochodzeniem powinien zostać określony jako monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrotorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, w których udział biodiesla przekracza 20 % (B20). Innymi słowy produkt objęty postępowaniem to czysty biodiesel (B100) pochodzący z USA oraz wszystkie mieszanki ponad B20, tj. zawierające ponad 20 % biodiesla pochodzące z USA („produkt objęty postępowaniem”). Wskazany próg jest uznany za właściwy, aby umożliwić jasne rozróżnienie między różnymi rodzajami mieszanek, które są dostępne na rynku USA.

(7) W rzeczywistości 99,9 %, ponieważ wystarczy dodać 0,1 % mineralnego oleju napędowego, by skorzystać w USA z ulgi dla podmiotu zajmującego się mieszaniami.

(8) Tj. mieszanki od B99 do B50.

(9) Tj. mieszanki od B2 do B20.

(10) Zob. Energy Policy Act z 1992 r.

- (27) Stwierdzono, że wszystkie rodzaje biodiesla oraz biodiesel w mieszankach objętych niniejszym dochodzeniem, pomimo ewentualnych różnic w zakresie surowca wykorzystanego do produkcji lub różnic w procesie produkcji, mają takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane do takich samych celów. Ewentualne różnice dotyczące produktu objętego postępowaniem nie mają wpływu na jego podstawową definicję, właściwości lub postrzeganie tego produktu przez różne podmioty.
- (28) Produkt objęty postępowaniem jest objęty kodami CN 3824 90 91, ex 3824 90 97, ex 2710 19 41, ex 1516 20 98, ex 1518 00 91, ex 1518 00 99.

2.1. Produkt podobny

- (29) Ustalono, że produkty produkowane i sprzedawane na rynku krajowym USA, które są objęte niniejszym dochodzeniem, mają podobne właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania, jak produkty wywożone z USA na rynek wspólnotowy. Podobnie, produkty wytwarzane przez producentów wspólnotowych oraz sprzedawane na rynku wspólnotowym mają podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania w porównaniu z produktami wywozonymi do Wspólnoty z kraju, którego dotyczy postępowanie.
- (30) Zauważono, że niektórzy użytkownicy, zwłaszcza w Niemczech, bezpośrednio używają czystego biodiesla (B100) jako tańszej alternatywy dla mineralnego oleju napędowego lub zwykłych mieszanek stosowanych do bezpośredniej konsumpcji na rynku wspólnotowym. W wyniku badania tego wniosku stwierdzono, że większość sprzedaży dokonywanej przez producentów wspólnotowych na rynku wspólnotowym była przeznaczona dla przedsiębiorstw, które zajmowały się mieszaniami tego produktu z mineralnym olejem napędowym. Fakt, że niektórzy właściciele parków pojazdów stosują B100 jest raczej wyjątkiem na poziomie Wspólnoty. Biodiesel jest na rynku wspólnotowym raczej produktem uzupełniającym niż substytutem mineralnego oleju napędowego.
- (31) Nie ma to wpływu na fakt, iż różne rodzaje produktu objętego postępowaniem wytwarzane w USA i wywożone do Wspólnoty są stosowane wymiennie z produktami wytwarzanymi i sprzedawanymi we Wspólnocie przez wspólnotowych producentów biodiesla. Brak jest znaczących różnic w zastosowaniu i postrzeganiu tego produktu przez podmioty gospodarcze i użytkowników na rynku, które mogłyby wpłynąć na zmianę definicji produktu podobnego.
- (32) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że produkt objęty postępowaniem, w szczególności czysty biodiesel, ma różne właściwości fizyczne i chemiczne od podobnego biodiesla produkowanego we Wspólnocie. Do produkcji biodiesla w WE służy głównie olej rzepakowy, podczas gdy w USA stosowany jest tylko olej sojowy. W związku z powyższym twierdzono, że te dwa rodzaje produktu nie są wymienne i nie mogą bezpośrednio konkurować ze sobą na rynku wspólnotowym. Zainteresowana strona podkreśliła w szczególności różnice w zakresie właściwości płynięcia na zimno oraz wartości jodu.
- (33) Komisja przeanalizowała ten argument i dokonała następujących ustaleń:
- a) produkt objęty postępowaniem i wspólnotowy produkt podobny mają bardzo podobne właściwości podstawowe i są sprzedawane podobnymi lub identycznymi kanałami sprzedaży, tj. do podobnych klientów na rynku wspólnotowym;
 - b) produkt objęty postępowaniem i wspólnotowy produkt podobny mają takie samo bądź bardzo podobne zastosowanie końcowe (zob. powyższy motyw (24));
 - c) w odniesieniu do właściwości płynięcia na zimno należy wyjaśnić, że odnoszą się one do temperatury zablokowania zimnego filtra (CFPP) będącej temperaturą, przy której paliwo spowoduje zablokowanie filtra paliwowego z powodu składników paliwa ulegających krystalizacji lub zestalaniu. W toku dochodzenia stwierdzono, że CFPP wspólnotowego produktu podobnego jest niższa, niż w przypadku biodiesla wywożonego z USA. Jednakże jest to mało istotna różnica, która może być łatwo skompensowana poprzez mieszanie różnych rodzajów biodiesla lub poprzez wykorzystanie dodatków w czystym biodieslu, szczególnie w zimie. Różnice dotyczące CFPP nie odgrywają praktycznie żadnej roli w większości mieszanek sprzedawanych na rynku wspólnotowym;
 - d) w odniesieniu do wartości jodu, która jest miarą odporności paliwa na utlenianie, ustalono, że wartości dotyczące oleju rzepakowego i sojowego są w pewnym stopniu skorelowane: w przypadku oleju rzepakowego wynoszą one od 94 do 120, a w przypadku oleju sojowego od 117 do 143. We Wspólnocie głównym surowcem jest olej rzepakowy, jednak należy odnotować, iż zarówno producenci wspólnotowi, jak i w USA do produkcji biodiesla stosują również szeroki asortyment surowców. Różne rodzaje biodiesla są często mieszane w celu uzyskania bardziej jednorodnego produktu.

- (34) Zważywszy, że „podobieństwo” nie zakłada identyczności produktów pod wszelkimi względami, zgodnie z art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, jakiegokolwiek nieznaczne różnice rodzajów produktu nie mają wpływu na ogólne ustalenia dotyczące podobieństwa między produktem objętym postępowaniem a wspólnotowym produktem podobnym.
- (35) W związku z powyższym nie stwierdzono żadnych różnic między różnymi rodzajami produktu objętego postępowaniem a wspólnotowymi produktami podobnymi sprzedawanymi na rynku wspólnotowym, które doprowadziłyby do wniosku, że produkty wytwarzane i sprzedawane przez producentów wspólnotowych na rynku wspólnotowym nie są produktami podobnymi mającymi takie same lub bardzo podobne właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne jak rodzaje produktu objętego postępowaniem produkowane w USA i wywożone do Wspólnoty. Na etapie tymczasowym uznano zatem, że wszystkie wyżej wymienione rodzaje biodiesla są produktami podobnymi w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

3. DUMPING

3.1. Uwaga wstępna

- (36) W trakcie dochodzenia stwierdzono, że władze USA przyznawały tzw. ulgę dla podmiotu zajmującego się mieszaniam w wysokości 1 USD za galon czystego biodiesla znajdującego się w mieszance biodiesla z mineralnym olejem napędowym.
- (37) Wszyscy producenci eksportujący objęci próbą twierdzili, że przy ustalaniu wobec nich marginesu dumpingu należy zastosować dostosowanie w odniesieniu do dokonywanego przez nich wywozu i sprzedaży krajowej mieszanego biodiesla, bądź to poprzez powiększenie ich ceny sprzedaży o wielkość otrzymanej odpowiedniej ulgi, bądź poprzez odjęcie ulgi dla podmiotu zajmującego się mieszaniami od kosztu produkcji danego przedmiotu sprzedaży.
- (38) Należy zauważyć, że zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa, tj. art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i art. 24 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾, żaden produkt nie może być objęty równocześnie cłami antidumpingowymi i wyrównawczymi w celu usunięcia tych samych skutków powstałych z tytułu dumpingu lub subsydiowania wywozu. Postępowanie AS wykazało jednak, że ulga dla podmiotu zajmującego się mieszaniami stanowi subsydlum dostępne dokładnie w ten sam sposób i dla tych samych kwot zarówno w przypadku wywozu, jak i sprzedaży krajowej, a co za tym idzie nie jest subsydlum wywozowym. W związku z powyższym tymczasowo uznano, że

uwzględnienie wniosków o dostosowanie nie jest możliwe.

3.2. Wartość normalna

- (39) Dla celów określenia wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja ustaliła najpierw, czy wielkość krajowej sprzedaży niezależnym klientom produktu objętego postępowaniem była reprezentatywna, tj. czy całkowita wielkość takiej sprzedaży stanowiła co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży eksportowej do Wspólnoty w OD.
- (40) W przypadku jednego producenta eksportującego objętego próbą stwierdzono, że nie wykazał on reprezentatywnej sprzedaży produktu objętego postępowaniem na rynku krajowym. Wartość normalna dla tego producenta eksportującego musiała zostać skonstruowana na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

3.2.1. Objęci próbą współpracujący producenci eksportujący odnotowujący ogólną reprezentatywną wielkość sprzedaży krajowej

- (41) W odniesieniu do objętych próbą producentów eksportujących odnotowujących reprezentatywną sprzedaż krajową, Komisja ustaliła następnie, które rodzaje produktu sprzedawane na rynku krajowym przez producenta eksportującego były identyczne lub bezpośrednio porównywalne z rodzajami sprzedawanymi na wywóz do Wspólnoty.
- (42) Sprzedaż krajowa danego rodzaju produktu uznawana była za wystarczająco reprezentatywną, jeśli wielkość sprzedaży tego rodzaju produktu niezależnym klientom na rynku krajowym w OD wynosiła co najmniej 5 % całkowitej wielkości odpowiadającej jej sprzedaży eksportowej porównywalnego rodzaju produktu do Wspólnoty.
- (43) Komisja zbadała następnie, czy sprzedaż krajowa przedsiębiorstw, których dotyczy postępowanie, mogła być uznana za dokonaną w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Dokonano tego poprzez ustalenie dla każdego rodzaju produktu proporcji sprzedaży z zyskiem niezależnym klientom na rynku krajowym w okresie objętym dochodzeniem.
- (44) W przypadkach gdy wielkość sprzedaży danego rodzaju produktu, sprzedawanego po cenie sprzedaży netto równej lub wyższej od obliczonych kosztów produkcji, przekraczała 80 % wielkości sprzedaży ogółem danego rodzaju, a średnia ważona cen tego rodzaju była równa lub wyższa od kosztów produkcji, wartość normalną oparto na rzeczywistej cenie krajowej. Cenę tę obliczano jako średnią ważoną cen sprzedaży krajowej ogółem tego rodzaju, dokonanej w OD, bez względu na to, czy była to sprzedaż z zyskiem czy nie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1.

(45) W przypadkach, gdy wielkość sprzedaży z zyskiem danego rodzaju produktu stanowiła najwyżej 80 % całkowitej wielkości sprzedaży tego rodzaju lub gdy średnia ważona ceny danego rodzaju była niższa niż koszty produkcji, wartość normalną oparto na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona sprzedaży z zyskiem wyłącznie dla danego rodzaju.

(46) Dla rodzajów produktu niesprzedawanych w ilościach reprezentatywnych na rynku krajowym lub niesprzedawanych w zwykłym obrocie handlowym, wartość normalna musiała zostać skonstruowana na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W tym celu poniesione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („SG&A”) oraz uzasadnioną marżę zysku dodano do własnego średniego kosztu produkcji danego rodzaju produktu ponoszonego przez eksportera w OD. Zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, wartość procentowa SG&A i marży zysku została oparta na średniej ważonej SG&A i marży zysku ze sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym produktem podobnym odpowiedniego producenta eksportującego.

3.2.2. Objęty próbą współpracujący producent eksportujący nieodnotowujący ogólnej reprezentatywnej wielkości sprzedaży krajowej

(47) W przypadku współpracującego producenta eksportującego nieodnotowującego ogólnej reprezentatywnej wielkości sprzedaży krajowej wartość normalna została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przez dodanie do kosztów produkcji przedsiębiorstwa dla produktu objętego postępowaniem kosztów SG&A oraz rozsądnej marży zysku. Zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego, wartość procentowa SG&A i marży zysku została oparta na średniej ważonej SG&A i marży zysku określonej dla innych producentów eksportujących pod warunkiem przeprowadzenia dochodzenia w odniesieniu do ich produkcji i sprzedaży podobnego produktu na rynku krajowym.

(48) W odniesieniu do tego przedsiębiorstwa dokonano dostosowania, tak aby uwzględnić sytuację fazy rozruchu, w której się znajduje, tak jak przewidziano w art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Skorygowano jego koszty ogólne, aby uwzględnić niewielkie wykorzystanie instalacji produkcyjnych w czasie fazy rozruchu.

3.3. Cena eksportowa

(49) Ceny sprzedaży eksportowej ustalono na podstawie cen rzeczywiście zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

(50) W wypadku sprzedaży eksportowej do Wspólnoty za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlo-

wych mających siedzibę we Wspólnocie lub poza nią, ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie ceny odsprzedaży produktu pierwszym niezależnym klientom we Wspólnocie, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, stosując odpowiednie dostosowania w związku ze wszystkimi kosztami poniesionymi pomiędzy przywozem a odsprzedażą oraz w związku z zyskami.

3.4. Porównanie

(51) Porównanie wartości normalnej z ceną eksportową zostało dokonane na podstawie ceny ex-works.

(52) Aby zapewnić rzetelne porównanie między wartością normalną a ceną eksportową, wzięto pod uwagę, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

(53) Na tej podstawie, tam gdzie miało to zastosowanie i było uzasadnione, uwzględniono koszty transportu, przewozu drogą morską i ubezpieczenia, koszty przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, koszty kredytu i prowizji.

3.5. Marginesy dumpingu

3.5.1. Dla objętych próbą współpracujących producentów eksportujących

(54) W przypadku przedsiębiorstw objętych próbą, średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu objętego postępowaniem wywożonego do Wspólnoty porównano ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego rodzaju produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego.

(55) Na tej podstawie tymczasowe średnie ważone marginesy dumpingu wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Wspólnoty przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
Archer Daniels Midland Company	3,4 %
Cargill Inc.	10,4 %
Green Earth Fuels of Houston LLC	73,4 %
Imperium Renewables Inc.	29,5 %
Peter Cremer North America LP	57,3 %
World Energy Alternatives LLC	51,7 %

3.5.2. Dla pozostałych współpracujących producentów eksportujących

- (56) Średni ważony margines dumpingu współpracujących producentów eksportujących niewłączonych do próby został obliczony zgodnie z przepisami art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Margines ten został ustalony na podstawie marginesu ustalonego dla producentów eksportujących objętych próbą. Na tej podstawie margines dumpingu obliczony dla współpracujących przedsiębiorstw niewłączonych do próby ustalono tymczasowo na poziomie 33,7 % ceny CIF na granicy Wspólnoty przed ocleniem.

3.5.3. Dla niewspółpracujących producentów eksportujących

- (57) W odniesieniu do wszystkich innych eksporterów w USA Komisja ustaliła najpierw poziom współpracy. Dokonano porównania pomiędzy całkowitą wielkością wywozu wskazaną w odpowiedziach na kontrolę wyrywkową otrzymanych od wszystkich współpracujących producentów eksportujących a łączną wielkością przywozu z USA, obliczoną zgodnie ze statystykami wywozu USA. Odsetek współpracy wynosił 81 %. Na tej podstawie poziom współpracy uznano za wysoki. Uznano zatem za właściwe ustalenie marginesu dumpingu dla niewspółpracujących producentów eksportujących na poziomie odpowiadającym ustalonemu dla objętych próbą współpracujących producentów eksportujących z najwyższym indywidualnym poziomem dumpingu i marginesem szkody, tak aby zapewnić skuteczność środków.
- (58) Na tej podstawie ogólnokrajowy poziom dumpingu został tymczasowo ustalony na poziomie 57,3 % ceny CIF na granicy Wspólnoty przed ocleniem.

4. PRZEMYSŁ WSPÓLNOTOWY

4.1. Produkcja wspólnotowa i jej sytuacja

- (59) W celu ustalenia całkowitej produkcji wspólnotowej i wsparcia dla dochodzenia wykorzystano wszystkie dostępne informacje, w tym informacje dostarczone przez skarżącego oraz dane zebrane od producentów wspólnotowych przed rozpoczęciem dochodzenia oraz po nim.
- (60) Na podstawie tych danych ustalono, że łączna produkcja wspólnotowa wynosiła około 5 400 tysięcy ton w OD. Stwierdzono, że trzy przedsiębiorstwa należące do jednej grupy były powiązane z producentami eksportującymi w USA, a wymieniona grupa dokonywała przywozu znaczących ilości produktu objętego postępowaniem od swoich powiązanych eksporterów w USA. Dlatego też przedsiębiorstwa te zostały wyłączone z pojęcia przemysłu wspólnotowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art.

5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W konsekwencji wielkość produkcji, w zależności od sposobu obliczania, wynosiła od 4 200 do 4 600 tysięcy ton.

- (61) Stwierdzono, że przedsiębiorstwa, które poparły skargę i współpracowały w dochodzeniu, reprezentowały ponad 60 % produkcji wspólnotowej biodiesla w OD wskazanym w motywie (59). Przedsiębiorstwo wymienione w poniższym motywie (62), które nie współpracowało podczas dochodzenia, nie zostało uznane za popierające skargę. Uznano, że skarga i dochodzenie są popierane przez większą część przemysłu wspólnotowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

4.2. Kontrola wyrywkowa

- (62) Z uwagi na dużą liczbę producentów wspólnotowych zdecydowano o zastosowaniu kontroli wyrywkowej w celu ustalenia występowania istotnej szkody. Formularze dotyczące kontroli wyrywkowej zostały przesłane do wszystkich potencjalnych producentów produktu podobnego we Wspólnocie. Początkowo ponad 40 przedsiębiorstw udzieliło przydatnych informacji na pytania zawarte w formularzach i wyraziło zgodę na współpracę w postępowaniu. Trzy przedsiębiorstwa wymienione w motywie (59) nie były uwzględnione w kontroli wyrywkowej z przyczyn podanych we wskazanym motywie.
- (63) Spośród pozostałych przedsiębiorstw, do próby wybranych zostało 11 firm na podstawie największej reprezentatywnej wielkości produkcji i sprzedaży we Wspólnocie, jak wskazano w powyższym motywie (10). Jeden producent, który miał być pierwotnie objęty próbą, musiał zostać wykluczony, ponieważ nie współpracował w toku dochodzenia. Pozostałych dziesięć objętych próbą przedsiębiorstw uznaje się za reprezentatywne dla łącznej produkcji wspólnotowej.

- (64) W dalszej części odniesienie do „przemysłu wspólnotowego” lub „objętych próbą producentów wspólnotowych” dotyczy wskazanych powyżej dziesięciu producentów włączonych do próby.

5. SZKODA

- (65) Jak stwierdzono w powyższym motywie 1.4 analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od stycznia 2004 r. do końca OD. Jednakże podczas dochodzenia wykazano, że w praktyce przemysł wspólnotowy rozpoczął produkcję w 2004 r. Dlatego też uznano za właściwe dokonanie analizy na podstawie trendów w okresie od 2005 r. do OD („okres analizowany”). Niemniej jednak informacje zgromadzone na temat 2004 r. zostały przedstawione w poniższej ocenie.

5.1. Konsumpcja we Wspólnocie

Tabela 1

Konsumpcja we Wspólnocie	2004	2005	2006	2007	OD
Tony	1 936 034	3 204 504	4 968 838	6 644 042	6 608 659
Indeks 2005 = 100	60	100	155	207	206

- (66) Konsumpcja we Wspólnocie została określona na podstawie wielkości łącznej produkcji wspólnotowej wszystkich producentów wspólnotowych na rynku wspólnotowym, jak wskazano w powyższym motywie (59), po odjęciu ich wywozu i dodaniu przywozu z kraju, którego dotyczy dochodzenie, oraz przywozu z innych krajów trzecich.
- (67) W odniesieniu do przywozu z USA dostępne są następujące źródła informacji:
- dane Eurostatu dotyczące różnych kodów CN pod którymi sklasyfikowano produkt;
 - dane statystyczne USA na temat wywozu;
 - inne statystyczne informacje o poufnym charakterze na temat przywozu przedstawione przez zainteresowane strony.
- (68) Jednakże analiza tych informacji pokazała, że dane Eurostatu nie mogły zostać wykorzystane do celów oceny konsumpcji, ponieważ do końca 2007 r. nie było odrębnych kodów CN dotyczących klasyfikacji celnej różnych rodzajów produktu objętego postępowaniem. Przywóz produktu objętego postępowaniem był klasyfikowany w ramach wielu kodów, które zawierały również dane dotyczące przywozu innych produktów. W związku z tym uznano za właściwe wykorzystać dane statystyczne USA na temat wywozu w celu ustalenia wiarygodnych wielkości przywozu i konsumpcji oraz trendów w przywozie. Korzystając z wymienionego źródła informacji uwzględniono czas wysyłki potrzebny na to, by towary dotarły z USA do Wspólnoty, i dane statystyczne dotyczące wywozu zostały skorygowane o jeden miesiąc, aby wziąć pod uwagę ten okres.
- (69) W zakresie przywozu towarów z innych krajów i wywozu producentów wspólnotowych, mając na względzie ograniczenia dotyczące wykorzystania opisanych powyżej danych Eurostatu, w toku dochodzenia polegano na danych zawartych w skardze.
- (70) Na podstawie powyższych informacji ustalono, że konsumpcja biodiesla we Wspólnocie wzrosła o 107 % między 2005 r. a 2007 r., a następnie nieznacznie obniżyła się o 1 punkt procentowy w OD. W ujęciu ogólnym konsumpcja wzrosła ponad dwukrotnie w okresie analizowanym.
- (71) Wzrost popytu był głównie spowodowany zachętami ze strony państw członkowskich do promowania biopaliw w następstwie przyjęcia dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych⁽¹²⁾ oraz dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹³⁾.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 123 z 17.5.2003, s. 42.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

5.2. Wielkość przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, oraz udział w rynku

Tabela 2

Przywóz z USA	2004	2005	2006	2007	OD
Tony	2 634	11 504	50 838	730 922	1 137 152
Indeks 2005 = 100	23	100	442	6 354	9 885
Udział w rynku	0,1 %	0,4 %	1,0 %	11,0 %	17,2 %
Indeks 2005 = 100	25	100	250	2 750	4 300

Źródło: dane statystyczne USA na temat wywozu.

- (72) Znacznie wzrosła wielkość przywozu z USA z około 11 500 ton w 2005 r. do około 1 137 000 ton podczas OD.
- (73) W okresie analizowanym dumpingowy przywóz z USA nieustannie powiększał swój udział w rynku wspólnotowym z 0,4 % w 2005 r. do 17,2 % w OD. Dlatego też nastąpił istotny wzrost dumpingowego przywozu zarówno w ujęciu bezwzględnym, jak i względnym, w porównaniu do konsumpcji we Wspólnocie w tym okresie.
- (74) Handel typu „splash and dash” jest terminem stosowanym przed podmioty zajmujące się biodieslem, aby opisać sytuację, w której biodiesel rzekomo zagranicznego pochodzenia jest przewożony do Wspólnoty przez USA, gdzie zostaje poddany mieszanemu z niewielką ilością (0,01 % końcowej mieszanki) tradycyjnego oleju napędowego, tak by podmiot przeprowadzający mieszanie mógł skorzystać z subsydium w USA.
- (75) Strony z USA twierdziły, że praktyka „splash and dash” wyjaśnia wzrost przywozu USA na rynek wspólnotowy, ponieważ reprezentuje rzekomo 40 % przywozu z USA w OD. Strony te podkreślały również, że z uwagi na wszczenie dochodzenia przeciwko przywózowi biodiesla pochodzącego z USA, ilości związane z praktyką „splash and dash” powinny zostać wyodrębnione z analizy szkody i traktowane jako przywóz z innych krajów trzecich.
- (76) Z drugiej strony skarżący utrzymywał, iż przywóz „splash and dash”, o ile miał miejsce, mógł reprezentować najwyżej 10 % wielkości wywozu z USA, a tym samym nie był znaczący i nie miał wpływu na stwierdzenie, że duże ilości dumpingowego przywozu z USA pojawiły się na rynku wspólnotowym, zwłaszcza w OD.
- (77) W toku dochodzenia wykazano, że dane statystyczne USA na temat wywozu nie pozwalają na rozróżnienie biodiesla wywożonego w ramach rzekomej praktyki „splash and dash” od innego wywozu USA zarejestrowanego w rozdziale „Wywóz”. Wśród wymienionych danych nie ustalono prawie żadnych ilości zgłoszonych w ramach rozdziału „Powrotny wywóz”. Władze USA stwierdziły również, że wszystkie ilości wskazane w rozdziale „Wywóz” dotyczą produktów uważanych za pochodzące z USA.
- (78) Ponadto większość objętych dochodzeniem przedsiębiorstw z USA oświadczyła, że nie było możliwe rozróżnienie ilości wywożonych do Wspólnoty lub sprzedawanych na rynku krajowym od ilości produkowanych lub pochodzących z USA i ilości wywożonych w ramach praktyki „splash and dash”.
- (79) Ustalono także w odniesieniu do objętych dochodzeniem przedsiębiorstw w USA, iż cały wywóz biodiesla został zgłoszony, zarówno przy wywozie przez eksporterów USA, jak i przy przywozie przez powiązanych importerów we Wspólnocie, jako biodiesel pochodzący z USA.

- (80) Na podstawie powyższych faktów i uwzględniając, w szczególności, że wywóz w ramach „splash and dash”, o ile miał miejsce, został zgłoszony jako pochodzący z USA i był uważany jako pochodzący z USA przez władze USA, stwierdzono, iż nie ma podstaw by traktować go jako przywóz nie pochodzący z USA.

5.3. Ceny dumpingowego przywozu oraz podcięcie cenowe

5.3.1. Cena jednostkowa sprzedaży

Tabela 3

	2004	2005	2006	2007	OD
Ceny w euro/tonę	463	575	600	596	616
Indeks 2005 = 100	81	100	104	104	107

Źródło: dane statystyczne USA na temat wywozu oraz odpowiedzi objętych próbą eksporterów USA na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (81) Dane statystyczne USA na temat wywozu zostały również wykorzystane do określenia trendów cenowych dumpingowego przywozu pochodzącego z USA, zwłaszcza w 2007 r. i w OD. Aby odzwierciedlić poziom ceny na granicy Wspólnoty, średnie ceny eksportowe zostały skorygowane o odpowiednie koszty frachtu i ubezpieczenia. Należy zauważyć, że w przypadku wcześniejszych lat okresu analizowanego, zwłaszcza w 2005 r. i 2006 r., ale także w 2004 r., dane statystyczne USA na temat wywozu nie były w pełni wiarygodne pod względem wartości sprzedaży, ponieważ obliczona średnia cena eksportowa była nieproporcjonalnie wysoka w porównaniu z cenami zgłoszonymi przez współpracujących producentów eksportujących. W takich okolicznościach, średnia cena eksportowa USA w odniesieniu do tych lat została ustalona na podstawie odpowiedzi objętych próbą producentów eksportujących w USA udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (82) Średnie ceny przywozu z USA zmieniały się w okresie badanym i zasadniczo wzrosły o 7 % między 2005 r. a OD.

5.3.2. Podcięcie cenowe

- (83) W celu przeanalizowania podjęcia cenowego porównano średnią ważoną cen sprzedaży stosowanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych i pobieranych od klientów niepowiązanych na rynku wspólnotowym, dostosowaną do poziomu ex-works, z odpowiadającą średnią ważoną cen przywozu z USA, ustaloną na podstawie CIF w odniesieniu do objętych próbą producentów eksportujących w USA. W odpowiednich przypadkach zastosowano dostosowanie ze względu na cła, koszty ponoszone po przywozie oraz różnice surowców (zob. kolejny motyw) wykorzystywanych do produkcji biodiesla.
- (84) Podczas dochodzenia określono różne rodzaje produktu objętego postępowaniem, zwłaszcza na podstawie surowców wykorzystywanych w procesie produkcyjnym. Podstawowym surowcem stosowanym we Wspólnocie jest rzepak, natomiast producenci w USA wykorzystują inne surowce takie jak nasiona soi, nasiona canola, nasiona owoców drzewa palmowego itd. Zważywszy, że wyżej wymienione materiały są zdecydowanie najważniejszym surowcem do produkcji produktu objętego postępowaniem, uznano, iż należy zastosować dostosowanie z uwagi na różnice surowców. To dostosowanie zostało tak obliczone, aby odpowiadało wartości rynkowej różnicy między odpowiednimi rodzajami produktu objętego postępowaniem a rodzajem produktu wytworzonym z rzepaku. Tym samym porównano średnie ważne ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego ze średnią ważoną ceną przywozu objętego postępowaniem, mając za podstawę ten sam surowiec, tj. rzepak.
- (85) Po zastosowaniu powyższej metodyki różnica między cenami USA i Wspólnoty, wyrażona jako odsetek średniej ważonej ceny ex-works przemysłu wspólnotowego, tj. margines podjęcia cenowego, wynosiła od 18,9 % do 33,0 %.

5.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego

- (86) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu dumpingowego przywozu na przemysł wspólnotowy zawierało ocenę wszystkich czynników gospodarczych, które ustalono w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego w okresie analizowanym.

5.4.1. Moce produkcyjne, produkcja i wykorzystanie mocy produkcyjnych

Tabela 4

	2004	2005	2006	2007	OD
Moce produkcyjne (w tonach)	529 000	920 000	1 306 572	2 189 910	2 520 508
<i>Indeks 2005 = 100</i>	58	100	142	238	274
Produkcja (w tonach)	475 710	813 657	1 214 054	1 832 649	2 016 573
<i>Indeks 2005 = 100</i>	58	100	149	225	248
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	90 %	88 %	93 %	84 %	80 %
<i>Indeks 2005 = 100</i>	102	100	106	95	91

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (87) Wraz ze wzrostem konsumpcji, moce produkcyjne objętych próbą producentów wspólnotowych stale zwiększały się w okresie analizowanym. Wzrosły one o 42 % między 2005 r. a 2006 r., potem o 68 % w 2007 r., a następnie o 15 % między 2007 r. a OD. W okresie analizowanym łączny ich wzrost wyniósł 174 %. Rozwój mocy produkcyjnych wynikał z nowych inwestycji dokonanych w oczekiwaniu na wzrost popytu.
- (88) Istotnie wzrost mocy produkcyjnych przemysłu wspólnotowego należy rozpatrywać w kontekście wspólnotowego celu związanego z konsumpcją biopaliw i innych odnawialnych paliw, wynoszącego 5,75 %, który wytyczono w dyrektywie 2003/30/WE; założenia te zostały obliczone na podstawie zawartości energii całości benzyny i oleju napędowego przeznaczonych do celów transportu i wprowadzonych na rynek wspólnotowy do dnia 31 grudnia 2010 r. Ponadto w marcu 2007 r. Rada Europejska zatwierdziła minimalny wiążący cel na poziomie 10 %, który ma być osiągnięty przez wszystkie państwa członkowskie w zakresie udziału biopaliw w ogólnej konsumpcji benzyny i oleju napędowego na potrzeby transportu we Wspólnocie do 2020 r.⁽¹⁴⁾ Zgodnie z tym celem do wyznaczonego terminu konsumpcja biopaliw we Wspólnocie powinna zwiększyć się do około 33 milionów ton ekwiwalentu ropy. Moce produkcyjne w całej Wspólnocie w 2006 r. szacowane były na jedynie 6 mln ton. Mając na uwadze powyższe, rozumiałe jest, że producenci wspólnotowi zainwestowali w dodatkowe moce przewidując wzrost popytu.
- (89) Produkcja produktu podobnego przez przemysł wspólnotowy również stale rosła i w okresie analizowanym jej łączny wzrost wyniósł 148 %.
- (90) W wyniku względnie wolniejszego wzrostu wielkości produkcji w stosunku do wzrostu mocy produkcyjnych, wykorzystanie mocy przemysłu wspólnotowego obniżyło się o 9 % w okresie analizowanym.

⁽¹⁴⁾ W następstwie powyższego zatwierdzenia Parlament i Rada osiągnęły, w grudniu 2008 r., konsensus dotyczący dyrektywy w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych określającej docelowy odsetek energii odnawialnej wykorzystywanej w transporcie w 2020 r., tj. 10 %, na które mają się składać głównie biopaliwa.

5.4.2. Wielkość sprzedaży, udział w rynku i średnie ceny jednostkowe we Wspólnocie

Tabela 5

	2004	2005	2006	2007	OD
Wielkość sprzedaży (w tonach)	476 552	810 168	1 194 594	1 792 502	1 972 184
<i>Indeks 2005 = 100</i>	59	100	147	221	243
Udział w rynku	24,6 %	25,3 %	24,0 %	27,0 %	29,8 %
<i>Indeks 2005 = 100</i>	97	100	95	107	118
Średnie ceny (w euro/tonę)	655	759	900	892	933
<i>Indeks 2005 = 100</i>	86	100	119	118	123

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (91) Wraz ze zmianami konsumpcji, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym stale zwiększała się, odnotowując łączny wzrost wynoszący 143 % w okresie analizowanym. W tym samym okresie przemysł wspólnotowy powiększył również swoje udziały w rynku o 4,5 punktu procentowego.
- (92) Średnie ceny sprzedaży stosowane przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym wzrosły o 23 % w okresie analizowanym. Wzrost cen był uzasadniony w związku ze wzrostem kosztów surowców i innych nakładów.

5.4.3. Wzrost

- (93) Wzrost przemysłu wspólnotowego odzwierciedlają wskaźniki ilościowe, takie jak produkcja, sprzedaż i, w szczególności, udział w rynku. Pomimo zwiększającej się konsumpcji na rynku wspólnotowym podczas okresu analizowanego, wzrost udziału objętych próbą producentów wspólnotowych w rynku był względnie niewielki. Między 2006 r. i OD objęci próbą producenci wspólnotowi zyskali jedynie 5,8 punktu procentowego udziału w rynku. W tym samym czasie dumpingowy przywóz powiększył swój udział w rynku o 16 punktów procentowych. Fakt, że przemysł wspólnotowy nie mógł w pełni skorzystać ze wzrostu rynkowego wywarł ogólny negatywny wpływ na jego sytuację gospodarczą. Szereg czynników szkody, takich jak produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnych, rentowność, sprzedaż, polityka inwestycyjna i zwrot z inwestycji, zostało poważnie zagrożonych.

5.4.4. Zapasy

Tabela 6

	2004	2005	2006	2007	OD
Zapasy (w tonach)	11 195	14 663	34 123	55 410	58 566
<i>Indeks 2005 = 100</i>	76	100	233	378	399

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (94) W okresie analizowanym zapasy biodiesla wzrosły o około 200 %. Wzrost ten nastąpił w całym okresie analizowanym i odzwierciedlał w wyraźniejszy sposób wzrost wielkości produkcji przemysłu wspólnotowego w tym samym okresie. Jednakże stwierdzono, że z uwagi na brak możliwości składowania biodiesla przez okres przekraczający 6 miesięcy (okres składowania wynosi zazwyczaj zaledwie około trzech miesięcy), dane na temat zapasów mają ograniczoną przydatność przy ocenie sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego.

5.4.5. Rentowność, inwestycje, zwrot z inwestycji, przepływy pieniężne i zdolność do pozyskania kapitału

Tabela 7

	2004	2005	2006	2007	OD
Rentowność	9,3 %	18,3 %	18,0 %	5,7 %	5,7 %
<i>Indeks 2005 = 100</i>	51	100	98	31	31
Inwestycje (w tys. euro)	19 497	70 885	237 115	140 014	131 358
<i>Indeks 2005 = 100</i>	28	100	335	198	185
Zwrot z inwestycji	92 %	114 %	108 %	23 %	23 %
<i>Indeks 2005 = 100</i>	81	100	95	20	20
Przepływy pieniężne (w tys. euro)	24 113	131 211	213 560	167 042	180 602
<i>Indeks 2005 = 100</i>	18	100	163	127	138

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (95) Rentowność objętych próbą producentów wspólnotowych ustalono wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego na rynku wspólnotowym jako odsetek obrotów tej sprzedaży. W okresie analizowanym rentowność objętych próbą producentów wspólnotowych zmniejszyła się z poziomu zysku wynoszącego 18,3 % w 2005 r. do 5,7 % w OD. Stanowi to spadek o 12,6 punktów procentowych w okresie analizowanym.
- (96) Poziom inwestycji w produkcję biodiesla dokonanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych wzrósł o 235 % między 2005 r. a 2006 r. Wzrost ten był powiązany z poszerzeniem mocy produkcyjnych w oczekiwaniu na wzrost popytu we Wspólnocie. W tym względzie należy odnotować, iż w większości przypadków inwestycje są planowane na co najmniej dwa lata przed osiągnięciem pełnej operacyjności przez zakład zajmujący się produkcją biodiesla. Wymienieni producenci ponosili nakłady inwestycyjne w 2007 r. i w OD na znacząco niższym poziomie. Okres ten zbiega się z napływem dumpingowego przywozu na rynek wspólnotowy.
- (97) Zwrot z inwestycji dokonywanych przez objętych próbą producentów przemysłu wspólnotowego, który wyraża ich zysk przed opodatkowaniem jako odsetek średniej początkowej i końcowej wartości księgowej netto aktywów użytych do produkcji biodiesla, spadł wraz ze zmniejszającą się rentownością. Rzeczywisty spadek był jednak o wiele poważniejszy, gdyż wynosił 91 punktów procentowych w okresie analizowanym. Uznano, że negatywna tendencja dotycząca zwrotu z inwestycji wyraźnie wskazuje na pogorszenie się sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego.
- (98) Tendencje w zakresie przepływów pieniężnych, które obrazują zdolność przemysłu do samofinansowania działalności, wykazały wzrost wynoszący 38 % w okresie analizowanym. Pomimo spadku rentowności w tym samym okresie, powyższy wskaźnik charakteryzował się pozytywnym rozwojem przede wszystkim z powodu wzrostu kosztów amortyzacji, które są uwzględniane w ustalaniu poziomu przepływów pieniężnych. Inną przyczyną było to, że podczas badanego okresu spadek zysków w ujęciu bezwzględny nie był tak istotny jak spadek obrotów. Jednakże między 2006 r. a OD przepływy pieniężne zmniejszyły się o 15 %, wskazując na negatywną tendencję w ostatniej części okresu analizowanego, kiedy dumpingowy przywóz był wyraźnie obecny na rynku wspólnotowym.

5.4.6. *Zatrudnienie, wydajność i płace*

Tabela 8

	2004	2005	2006	2007	OD
Zatrudnienie – ekwiwalent pełnego czasu pracy (EPC)	61	182	278	462	506
<i>Indeks 2005 = 100</i>	34	100	153	254	278
Wydajność (tona/EPC)	7 798	4 470	4 367	3 967	3 985
<i>Indeks 2005 = 100</i>	174	100	98	89	89
Płace euro/EPC	62 374	59 395	54 290	55 433	55 555
<i>Indeks 2005 = 100</i>	105	100	91	93	94

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (99) Wzrostowi produkcji i płac towarzyszył wzrost zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym o 178 % w okresie analizowanym. Należy odnotować, że przemysł biodiesla jest kapitałochłonny i nie wymaga istotnych zasobów siły roboczej do procesu produkcji.
- (100) Średnie płace obniżyły się o 6 % w okresie analizowanym. Można to wyjaśnić tym, że dodatkowa siła robocza zatrudniona przez przemysł wspólnotowy do zwiększenia produkcji pod koniec okresu analizowanego była mniej wykwalifikowana.
- (101) Wydajność zmniejszyła się o 11 % pomiędzy rokiem 2005 a OD.

5.4.7. *Wielkość rzeczywistego marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu*

- (102) Marginesy dumpingu dla producentów eksportujących w USA wskazano powyżej w sekcji poświęconej dumpingowi. W widoczny sposób przewyższają one poziom *de minimis*. Ponadto jeżeli uwzględni się wielkość i cenę przywozu po cenach dumpingowych, wpływu rzeczywistego marginesu dumpingu nie można uznać za nieistotny.

5.4.8. *Nieobjęci próbą producenci we Wspólnocie*

- (103) Analiza danych dotyczących rynku wspólnotowego wskazuje, że producenci wspólnotowi, inni niż objęci próbą oraz wymienieni w motywie (59), utracili znaczące udziały w rynku podczas okresu analizowanego w odniesieniu do sprzedaży produkowanego przez nich biodiesla na rynku wspólnotowym. Utrata udziałów tych producentów w rynku jest szacowana na ponad 20 punktów procentowych w okresie analizowanym.
- (104) Na podstawie informacji przedstawionych przez skarżącego okazało się, że wiele spośród tych przedsiębiorstw zaprzestało lub ograniczyło działalność związaną z biodieslem oraz nie było w stanie odpowiednio współpracować podczas dochodzenia.
- (105) Ponadto szereg przedsiębiorstw, które dostarczyły informacje w ramach kontroli wrywkowej, wskazało, iż musiały zmniejszyć produkcję oraz zatrudnienie w związku z tanim przywozem z USA. Podobne opinie zostały przedstawione przez innych producentów, którzy byli gotowi rozpocząć produkcję, lecz musieli opóźnić wejście na rynek z powodu napływu taniego przywozu z USA, w szczególności podczas OD.

- (106) Powyższe dane odnoszące się do producentów nieobjętych próbą potwierdzają wnioski na temat szkody wyrządzonej objętym próbą producentom wspólnotowym.

5.5. Wnioski dotyczące szkody

- (107) W kontekście rosnącego popytu, dochodzenie wykazało, iż w okresie analizowanym sytuacja objętych próbą producentów wspólnotowych poprawiła się pod względem wskaźników ilościowych, takich jak produkcja (+ 150 %), moce produkcyjne (+ 174 %) oraz wielkość sprzedaży (+ 143 %). Objęci próbą producenci wspólnotowi powiększyli także udział w rynku z 25,3 % w 2005 r. do 29,8 % w OD, co oznacza niewielki wzrost o 4,5 punktu procentowego. Zatrudnienie i inwestycje również wzrosły w związku z rosnącym popytem na biodiesla na rynku wspólnotowym w tym okresie. Zważywszy jednak, że wielkość produkcji nie podążała za wzrostem rynkowym, wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło o 9 %, a wydajność zmniejszyła się o 11 % w okresie analizowanym.
- (108) Podstawowe wskaźniki powiązane z sytuacją finansową objętych próbą producentów wspólnotowych uległy pogorszeniu w okresie analizowanym. Rentowność obniżyła się z ok. 18 % w 2005 r. i 2006 r. do poziomu poniżej 6 % w OD. Pomimo zdolności do samofinansowania działalności, wynikającej zwłaszcza ze wzrostu przepływów pieniężnych, producenci wspólnotowi odnotowali drastyczny spadek stopy zwrotu z inwestycji (– 80 %) w OD.
- (109) W toku dochodzenia wykazano, że objęci próbą producenci wspólnotowi doświadczyli znaczącego wzrostu kosztów własnych między 2005 r. a 2007 r. (+ 36 %) oraz między 2005 r. i OD (+ 42 %), z powodu wzrostu cen surowca (głównie oleju rzepakowego i sojowego), który reprezentuje prawie 80 % całkowitych kosztów biodiesla. Wzrost kosztów nie mógł zostać w pełni przeniesiony na konsumentów w ramach rynku wspólnotowego.
- (110) W związku z powyższym, można uznać, że przemysłowi wspólnotowemu jako całości została wyrządzona znacząca szkoda, w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

6. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

6.1. Wprowadzenie

- (111) Zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy przywóz po cenach dumpingowych pochodzący z USA wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu w takim stopniu, iż można ją sklasyfikować jako istotną. Oprócz przywozu po cenach dumpingowych zbadano również inne znane czynniki, które w tym samym czasie mogły działać na szkodę przemysłu wspólnotowego, aby sprawdzić, czy nie przypisano przywozowi po cenach dumpingowych ewentualnej szkody spowodowanej tymi innymi czynnikami.

6.2. Skutki przywozu po cenach dumpingowych

- (112) W toku dochodzenia wykazano, iż podczas okresu analizowanego tani dumpingowy przywóz z USA znacząco wzrósł w kategoriach ilościowych, a mianowicie stukrotnie. Spowodowało to powiększenie jego udziału w rynku o 16,8 punktu procentowego, z 0,4 % w 2005 r. do 17,2 % w OD. Aby zobrazować znaczenie wpływu, jaki ten napływ dumpingowego przywozu z USA wywarł na Wspólnotę, należy podkreślić, że wzrost udziału w rynku o 16,8 punktu procentowego nastąpił w okresie 15 miesięcy.
- (113) W tym samym czasie, pomimo istotnego wzrostu konsumpcji, przemysł wspólnotowy był w stanie zdobyć, na swoim podstawowym rynku, jedynie 4,5 punktu procentowego udziału w rynku w okresie analizowanym. Dochodzenie wskazało, iż stało się tak wyłącznie kosztem innych producentów wspólnotowych, którzy zaprzestali produkcji lub zmniejszyli produkcję w okresie analizowanym.

- (114) Średnie ceny dumpingowego przywozu wzrosły o 7 % między 2005 r. a OD, były jednak one znacznie niższe od cen przemysłu wspólnotowego w tym samym okresie. W związku z powyższym ceny dumpingowego przywozu znacząco podcinały ceny przemysłu wspólnotowego, a średni margines podcięcia cenowego podczas OD wyniósł 25 %.
- (115) Uważa się, że presja wywierana przez napływ taniego dumpingowego przywozu na rynek wspólnotowy uniemożliwiła przemysłowi wspólnotowemu ustalenie swych cen sprzedaży zgodnie z warunkami rynkowymi i rosnącymi kosztami. Istotnie w OD średnie ceny surowców wykorzystywanych przez przemysł wspólnotowy do produkcji biodiesla były wyższe o 25 % w porównaniu z 2006 r. Przemysł wspólnotowy był w stanie przenieść na swoich klientów jedynie wzrost cen wynoszący 4 %, podczas gdy całkowite koszty zwiększyły się o 20 % w tym samym okresie. Warto zauważyć, iż ceny głównych surowców stosowanych przez producentów z USA, zwłaszcza oleju sojowego, także znacząco wzrosły w tym samym okresie. Jednakże, jak wskazano w powyższym motywie (108), ten wzrost kosztów nie został odzwierciedlony w cenach dumpingowego przywozu.
- (116) Aby wykazać związek przyczynowy między napływem taniego dumpingowego przywozu z USA i szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu, porównano sytuację na rynku wspólnotowym w okresie od 2005 r. do 2006 r., kiedy dumpingowy przywóz jeszcze nie pojawił się, z sytuacją panującą na rynku od 2006 r. do OD, kiedy odnotowano napływ taniego dumpingowego przywozu.
- (117) W okresie od 2005 r. do 2006 r., kiedy na rynku wspólnotowym nie występował dumpingowy przywóz, konsumpcja wzrosła o około 1,8 mln ton. Wszyscy producenci we Wspólnocie mogli opracować swoje plany biznesowe w perspektywie szybko i prawidłowo rozwijającego się rynku. W omawianym okresie ceny wzrosły o 19 %, a przemysł wspólnotowy osiągnął zyski wynoszące 18,3 %. W 2007 r. i podczas OD sytuacja uległa drastycznej zmianie. Tani dumpingowy przywóz z USA zaczął napływać na rynek. Chociaż rynek powiększył się o 1,6 mln ton, większa część tego wzrostu (ponad 1 mln ton) przypadła w udziale dumpingowemu przywózowi z USA. Przemysł wspólnotowy zdobył jedynie niewielki udział w rynku, jego podstawowe koszty produkcji biodiesla znacznie wzrosły o około 25 %, podczas gdy jego średnie ceny sprzedaży zwiększyły się tylko o około 4 % w tym samym okresie. W związku z powyższym jego ogólna sytuacja gospodarcza i finansowa uległa pogorszeniu w OD, ponieważ zyski znacząco obniżyły się do poziomu wynoszącego poniżej 6 % od obrotów.
- (118) Na podstawie powyższych ustaleń, uznaje się tymczasowo, że tani dumpingowy przywóz z USA, który w sposób znaczący podciął ceny przemysłu wspólnotowego w OD i który również znacznie zwiększył swoją wielkość, odegrał decydującą rolę w wyrządzeniu przemysłowi wspólnotowemu istotnej szkody, co jest odzwierciedlone zwłaszcza w pogorszeniu jego sytuacji finansowej podczas OD.

6.3. Wpływ innych czynników

6.3.1. Przywóz z innych krajów trzecich

Tabela 9

Inne kraje trzecie	2004	2005	2006	2007	OD
Łączny przywóz (w tonach)	0	30 000	55 000	144 596	147 812
Indeks	0	100	183	482	493
Udział w rynku	0 %	0,9 %	1,1 %	2,2 %	2,2 %
Indeks 2005 = 100	0	100	122	244	244

Źródło: Informacje przedstawione przez skarżącego.

- (119) Wielkość przywozu z krajów trzecich nie mogła być prawidłowo oceniona w toku dochodzenia z przyczyn podanych w powyższym motywie (68). Dlatego też dane w powyższej tabeli opracowane zostały na podstawie szacunków przedstawionych przez skarżącego.
- (120) Przywóz z krajów trzecich, których nie dotyczy niniejsze dochodzenie, wzrósł z około 30 000 ton w 2005 r. do 147 812 ton w OD. Spowodowało to nieznaczny wzrost udziału w rynku wynoszący 1,3 punktu procentowego w tym samym okresie. W związku z powyższym, na etapie tymczasowym stwierdzono, iż przywóz z innych krajów trzecich przyczynił się w bardzo niewielkim stopniu do szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.

6.3.2. Zmiany popytu

- (121) W kontekście znaczącego wzrostu popytu w okresie badanym i analizowanym, istotna szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu w OD nie może być przypisana nieznacznemu spadkowi popytu (- 0,5 %) odnotowanemu na rynku wspólnotowym między 2007 r. a OD.

6.3.3. Decyzje w zakresie polityki publicznej

- (122) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że ponowne wprowadzenie podatków energetycznych w Niemczech od biodiesla⁽¹⁵⁾ miało negatywny wpływ na sytuację gospodarczą producentów wspólnotowych zaopatrujących to państwo członkowskie.
- (123) W toku dochodzenia wykazano, iż istotnie czyste biopaliwa stosowane w Niemczech korzystały z zachęty podatkowej od 1999 r., która została zmniejszona od dnia 1 sierpnia 2006 r. Jednakże w dniu 1 stycznia 2007 r. wprowadzono obowiązkowy wymóg dotyczący mieszania⁽¹⁶⁾, w którym ustalono udział biodiesla na poziomie 4,4 % obliczony na podstawie zawartości energii benzyny i oleju napędowego wprowadzanych na rynek niemiecki do celów transportu. Podmioty, które nie przestrzegały tego wymogu musiały uiścić karę w wysokości 0,6 EUR za litr biodiesla, w odniesieniu do którego udział był za niski. Ten obowiązkowy wymóg dotyczący mieszania wydaje się w dużym stopniu wyrównywać rzekome straty ze sprzedaży oraz zmniejszone zachęty. Faktycznie w dochodzeniu wykazano, iż wielkość sprzedaży objętych próbą producentów wspólnotowych zaopatrujących rynek niemiecki wzrosła o 68 % między 2006 r. a OD.
- (124) Na podstawie powyższych ustaleń, uznano, iż decyzje podjęte przez władze publiczne we Wspólnocie nie naruszają związku przyczynowego między dumpingowym przywozem a istotną szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

6.3.4. Niewykorzystane moce produkcyjne producentów wspólnotowych

- (125) Jedna zainteresowana strona utrzymywała, że wiele przedsiębiorstw we Wspólnocie, zachęconych środkami publicznymi służącymi promowaniu produkcji biodiesla, podjęło decyzję o inwestowaniu w zwiększanie istniejących mocy produkcyjnych oraz w nowe zakłady. Strona ta twierdziła, iż wspólnotowe moce produkcyjne w zakresie biodiesla wynosiły 11,5 mln ton w OD. Utrzymywała ona również, że skoro rozwój konsumpcji nie spełnił oczekiwań, znaczna część mocy produkcyjnych pozostała niewykorzystana, a stan ten utrzymałby się nawet, gdyby nie nastąpił napływ przywozu z USA. W konsekwencji względne stałe koszty wywarły negatywny wpływ na rentowność, a także na zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne producentów wspólnotowych.

⁽¹⁵⁾ „Energiesteuerengesetz” wszedł w życie dnia 1 sierpnia 2006 r. i nałożył podatek wynoszący 9 eurocentów na litr B 100.

⁽¹⁶⁾ „Biotkraftstoffquotengesetz” BGBl. 2006, część I nr 62 z 21.12.2006, s. 3180, wdrażający dyrektywę 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Rady 2003/96/WE.

- (126) W tym kontekście należy odnotować, że dochodzenie skupiło się na sytuacji producentów wspólnotowych. Nawet jeżeli faktem jest, że moce produkcyjne przemysłu wspólnotowego wzrosły (+ 189 %) stosunkowo bardziej niż popyt (+ 106 %), warto zauważyć, iż podstawowe czynniki kosztu w produkcji biodiesla to koszty zmienne. Istotnie jak wskazano w powyższym motywie (108) surowce do produkcji biodiesla reprezentują 80 % całkowitych kosztów. Dalsze badanie skargi wskazało, iż udział stałych kosztów w produkcji i sprzedaży biodiesla reprezentuje jedynie 6 % kosztów ogólnych. W związku z powyższym jakikolwiek rzekomy wpływ wzrostu kosztów stałych, wynikającego z niewykorzystanych mocy produkcyjnych, nie może stanowić wyjaśnienia dla znacznego pogorszenia sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego w OD.
- (127) Ponadto warto podkreślić, że jak wskazano w powyższej tabeli 4, stopa wykorzystania mocy produkcyjnych producentów wspólnotowych objętych próbą wynosiła 80 % w OD. Dlatego też rzekoma nadwyżka mocy we Wspólnocie nie została potwierdzona w przypadku objętych próbą producentów wspólnotowych.
- (128) Na podstawie powyższych ustaleń stwierdzono, że jakikolwiek negatywny wpływ niewykorzystanych mocy produkcyjnych na przemysł wspólnotowy nie mógł naruszyć związku przyczynowego między dumpingowym przywozem a szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

6.3.5. Rosnący popyt na surowce oraz wzrost cen

- (129) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że rosnący popyt na rzepak i olej rzepakowy doprowadziły do wysokich cen surowców we Wspólnocie. Fakt, że producenci wspólnotowi wykorzystują olej rzepakowy jako podstawowy surowiec stanowiłby wyjaśnienie tego, iż ucierpieli oni w większym stopniu niż inni producenci stosujący inne oleje roślinne takie jak olej sojowy lub palmowy do produkcji biodiesla.
- (130) Po pierwsze należy zauważyć, że w toku dochodzenia wykazano, iż objęci próbą producenci wspólnotowi nie wykorzystywali do produkcji biodiesla jedynie oleju rzepakowego, lecz również inne oleje roślinne (sojowy, palmowy, słonecznikowy), a czasami nawet tłuszcze zwierzęce.
- (131) Ponadto w powyższym motywie (108) potwierdzono, że przemysł wspólnotowy musiał sprostać istotnemu wzrostowi kosztów surowców w całym okresie analizowanym. Niemniej jednak rozwój ten musi być postrzegany w kontekście ogólnego międzynarodowego wzrostu cen produktów rolnych, a także należy zauważyć, że wzrost cen oleju sojowego (podstawowy surowiec stosowany przez producentów w kraju, którego dotyczy postępowanie) był znacznie wyższy w tym samym okresie. Tym samym wzrost cen surowców dotyczył wszystkich rodzajów biodiesla.
- (132) W ramach rynku, na którym panuje rzeczywista konkurencja, należy spodziewać się, że producenci są w stanie sprostać wzrostowi kosztów i przenieść go na rynek. Jednakże w toku dochodzenia wykazano, że presja wywierana przez napływ taniego dumpingowego przywozu na rynek wspólnotowy uniemożliwiła przemysłowi wspólnotowemu ustalenie swych cen sprzedaży zgodnie z warunkami rynkowymi i rosnącymi kosztami. Jak wspomniano, również podstawowy surowiec stosowany przez producentów w USA, mianowicie olej sojowy, odnotował znaczący wzrost cen w okresie analizowanym. Tymczasem wzrost kosztów w USA nie został odzwierciedlony w cenach dumpingowego przywozu na rynku wspólnotowym.
- (133) Na tle tych informacji kwestia wzrostu cen surowców nie może zakłócać związku przyczynowego między dumpingowym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

6.3.6. *Zmiany cen mineralnego oleju napędowego*

- (134) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, iż z uwagi na silne powiązania między cenami mineralnego oleju napędowego i cenami biodiesla, wzrost cen biodiesla, który był większy od wzrostu cen mineralnego oleju napędowego, zwłaszcza w Niemczech, mógł spowodować spadek sprzedaży producentów zaopatrujących rynek tego państwa członkowskiego.
- (135) Po pierwsze należy zauważyć, że wymieniona strona nie przedstawiła żadnych informacji uzasadniających jej wnioski. Ponadto w przeciwieństwie do jej twierdzeń, w toku dochodzenia wykazano, iż przemysł wspólnotowy zwiększył swoją sprzedaż i udział w rynku w okresie analizowanym. Co więcej, zważywszy, że ceny ropy naftowej są ustalane na poziomie międzynarodowym, sprzedaż produktu objętego postępowaniem powinna znaleźć się w takiej samej sytuacji, co sprzedaż biodiesla produkowanego we Wspólnocie.
- (136) W związku z powyższym wspomniany argument został odrzucony.

6.3.7. *Znaczenie lokalizacji zakładów biodiesla we Wspólnocie*

- (137) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, że lokalizacja producenta biodiesla jest ważnym czynnikiem pod względem konkurencyjności i wymieniła Niemcy jako przykład wskazujący, że producenci biodiesla oddaleni od morza ponosili wysokie koszty transportu, ponieważ wszyscy istotni klienci, zwłaszcza rafinerie i zakłady przeprowadzające mieszanie, są zlokalizowani na wybrzeżu.
- (138) W toku dochodzenia wykazano, że wyłącznie niewielka liczba producentów przemysłu wspólnotowego była zlokalizowana w miejscach oddalonych od morza. Ponadto w przypadku niektórych producentów ustalono, że rafinerie również były zlokalizowane na obszarach śródlądowych niedaleko od tych producentów. W odniesieniu do innych producentów, w toku dochodzenia wykazano, że niekorzystna sytuacja producentów biodiesla oddalonych od morza związana z dużą odległością dzielącą ich od klientów (podmiotów zajmujących się mieszaniem, rafinerii) została zrównoważona przez bliskość rozdrabniarek lub dostawców surowca.
- (139) Na podstawie powyższych ustaleń argument wskazujący, że śródlądowa lokalizacja zakładów wyrządzała szkodę przemysłowi wspólnotowemu, został odrzucony.

6.3.8. *Producenci powiązani z eksporterami USA*

- (140) Należy zauważyć, iż wpływ przywozu z USA dokonywanego przez trzy przedsiębiorstwa określone w motywie (59) został uwzględniony w analizie skutków dumpingowego przywozu z USA, którą przedstawiono w powyższych motywach 6.2 do (117). W odniesieniu do sprzedaży wyprodukowanego przez nich biodiesla, podczas dochodzenia nie wykazano różnic w praktyce ustalania cen lub zachowaniu w porównaniu z objętymi próbą producentami wspólnotowymi, zwłaszcza w OD.

6.4. **Wnioski w sprawie związku przyczynowego**

- (141) Powyższa analiza wskazała, że wystąpił istotny wzrost wielkości i udziału w rynku taniego dumpingowego przywozu pochodzącego z USA między 2005 r. a OD. Jednocześnie ustalono, że przywóz ten znacząco podcinał cenę przemysłu wspólnotowego w OD.
- (142) Różne ustalenia wynikające z dochodzenia i przeprowadzonej analizy, za okres od 2005 r. do 2006 r. w porównaniu z okresem od 2007 r. do OD, wskazały, iż istniał wyraźny związek w czasie między napływem taniego przywozu z USA a znacznym pogorszeniem sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego, w szczególności w OD.

- (143) Na podstawie powyższej analizy, która we właściwy sposób wyodrębniła i oddzieliła skutki wszystkich znanych czynników mających wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego od szkodliwych skutków dumpingowego przywozu, stwierdza się tymczasowo, że dumpingowy przywóz z USA wyrządził istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

7. INTERES WSPÓLNOTY

7.1. Uwaga wstępna

- (144) Zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego Komisja sprawdziła, czy pomimo sformułowania wniosku o dumping wyrządzającym szkodę istnieją jakiegokolwiek istotne powody, aby stwierdzić, że wprowadzenie odpowiednich środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Wspólnoty. Interes Wspólnoty określono na podstawie oceny wszystkich zaangażowanych interesów, włącznie z interesem przemysłu wspólnotowego, importerów, dostawców surowców oraz użytkowników produktu objętego postępowaniem.

7.2. Interes przemysłu wspólnotowego

7.2.1. Skutki wprowadzenia lub niewprowadzenia środków dla przemysłu wspólnotowego

- (145) Jak wspomniano powyżej, przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę spowodowaną dumpingowym przywozem pochodzącym z USA. Niewprowadzenie środków najprawdopodobniej doprowadziłoby do kontynuacji negatywnych tendencji w zakresie sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego. Jego sytuacja została szczególnie dotknięta spadkiem rentowności o 12,6 punktów procentowych między 2005 r. a OD spowodowanym niewystarczającym wzrostem cen. Mając na uwadze negatywny trend rentowności, prawdopodobne jest, że sytuacja finansowa przemysłu wspólnotowego ulegnie dalszemu pogorszeniu w przypadku braku jakichkolwiek środków. To prowadziłoby ostatecznie do cięć w produkcji i kolejnych zamknięć zakładów produkcyjnych, co stanowiłoby zagrożenie dla miejsc pracy i inwestycji we Wspólnocie.
- (146) Uważa się, że wprowadzenie środków przyczyni się do przywrócenia uczciwej konkurencji na rynku. Należy zauważyć, że negatywny trend rentowności przemysłu wspólnotowego jest spowodowany trudnościami w konkuroowaniu z tanim dumpingowym przywozem pochodzącym z USA. Wprowadzenie środków antydumpingowych umożliwi przemysłowi wspólnotowemu utrzymanie rentowności na poziomie koniecznym dla tego kapitałochłonnego przemysłu.
- (147) Podsumowując, należy oczekiwać, że dzięki wprowadzeniu środków przemysł wspólnotowy uzyska możliwość poprawy sytuacji po wyrządzającym szkodę dumping, stwierdzonym w niniejszym dochodzeniu.

7.3. Interes niepowiązanych importerów/przedsiębiorstw handlowych we Wspólnocie

- (148) Po wszczęciu postępowania skontaktowano się z około 25 niepowiązanymi importerami/przedsiębiorstwami handlowymi we Wspólnocie. Strony te nie współpracowały jednak w postępowaniu.
- (149) W takich okolicznościach na etapie tymczasowym nie było możliwe dokładne ocenienie ewentualnego wpływu środków na importerów.

7.4. Interes użytkowników

- (150) Po wszczęciu postępowania skontaktowano się ze wszystkimi znanymi przedsiębiorstwami, wykorzystującymi produkt objęty postępowaniem, zajmującymi się produkcją i dystrybucją mineralnego oleju napędowego, a także prowadzącymi obowiązkowe mieszanie mineralnego oleju napędowego z biodiesłem oraz przesłano do nich kwestionariusze.

- (151) Tylko jedno przedsiębiorstwo wykorzystujące produkt objęty postępowaniem zgodziło się współpracować. Użytkownik ten przedłożył odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, w których stwierdził, że popiera powstrzymanie napływu taniego przywozu z USA, ponieważ zakłada on konkurencję we Wspólnocie, co z kolei wyrządza szkodę przedsiębiorstwom zajmującym się wytwarzaniem i sprzedażą oleju napędowego, ponieważ niektórzy konkurenci kupujący ten tani produkt zyskują nieuczciwą przewagę konkurencyjną w porównaniu do tych podmiotów, które powstrzymują się od takiego działania. Stwierdził on również, że środki pozwoliłyby na ponowne uruchomienie zakładów produkcji estrów (szczególnie w Niemczech) lub pozwolą na dalszą realizację projektów tworzenia nowych zakładów estryfikacji we Wspólnocie. Zważywszy, że europejskie estry są tradycyjnie wytwarzane z rzepaku (surowiec lepszej jakości niż nasiona owoców drzewa palmowego lub soja, stosowane do produkcji B99), wzrost liczby producentów w Europie oznaczałby więcej produktów o lepszej jakości i doprowadziłby do spadku cen estrów, co z kolei przyniosłoby korzyść końcowym konsumentom.
- (152) Jedno stowarzyszenie użytkowników reprezentujące interesy przewoźników w jednym z państw członkowskich stwierdziło, iż wprowadzenie środków niekorzystnie wpłynie na działalność jego członków. Utrzymywało ono, że olej napędowy stanowi 20–25 % kosztów sektora transportowego oraz, że mając na uwadze niską rentowność tego sektora (0–5 %), cena oleju napędowego jest czynnikiem decydującym o przetrwaniu tysięcy przedsiębiorstw. Argumenty te nie mogły jednak zostać zweryfikowane, ponieważ nie otrzymano żadnych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dla użytkowników od poszczególnych członków tego stowarzyszenia.
- (153) W takiej sytuacji stwierdzono, na etapie tymczasowym, że zgodnie z przedstawionymi informacjami wpływ środków antydumpingowych byłby zróżnicowany, a zatem nie można wyraźnie stwierdzić, że, w świetle istotnych powodów, niewprowadzanie środków leży w interesie użytkowników.

7.5. Interes dostawców surowców

- (154) Sześciu dostawców udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Czterech z nich poparło wprowadzenie środków antydumpingowych twierdząc, że brak takich środków może w długim okresie zagrozić istnieniu przemysłu wspólnotowego. W przypadku takiego rozwoju wypadków miałyby to wyraźny negatywny wpływ na ich sytuację.
- (155) Dwóch pozostałych dostawców, którzy byli powiązani z producentami eksportującymi biodiesla w USA, stwierdziło, iż ewentualne środki nie wywrą istotnego wpływu, ponieważ spowodują przesunięcie przepływów handlowych (na przywóz z krajów nieobjętych środkami).
- (156) W związku z powyższym można uznać, że wprowadzenie środków wywrze ogólny pozytywny wpływ na sytuację dostawców surowców.

7.6. Czynniki zniekształcające konkurencję i handel

- (157) Jedna zainteresowana strona zarzuciła niespójność niniejszego postępowania z międzynarodowymi i wspólnotowymi decyzjami promującymi produkcję i sprzedaż biopaliw w związku z ochroną środowiska i zmniejszeniem zależności od paliw mineralnych.
- (158) W tym zakresie należy odnotować, że art. 21 rozporządzenia podstawowego wymaga, by w szczególności uwzględnić potrzebę usunięcia wpływu szkodliwego dumpingu zniekształcającego handel oraz przywrócenia rzeczywistej konkurencji. W takim kontekście ogólne rozważania dotyczące ochrony środowiska i dostaw mineralnego oleju napędowego nie mogą zostać uwzględnione w analizie, a jednocześnie nie mogą uzasadniać nieuczciwych praktyk handlowych.

- (159) W odniesieniu do rynku wspólnotowego, jeśli zostaną wprowadzone środki antydumpingowe, producenci eksportujący z USA, których dotyczy postępowanie, mający silną pozycję rynkową, będą prawdopodobnie nadal prowadzić sprzedaż swoich produktów, chociaż już po cenach niedumpingowych. Prawdopodobne również jest, że wciąż istnieć będzie wystarczająca liczba znaczących konkurentów na rynku wspólnotowym, zwłaszcza producentów wspólnotowych, którzy tymczasowo wstrzymali produkcję lub nie byli w stanie jej rozpocząć z powodu dumpingowego przywozu. W tym kontekście należy wskazać, że na początku okresu analizowanego, sprzedaż producentów wspólnotowych, którzy nie byli reprezentowani w niniejszym dochodzeniu, stanowiła przynajmniej 30 % rynku wspólnotowego, a udział ten drastycznie zmniejszył się z uwagi na napływ dumpingowego przywozu z USA. Dlatego też prawdopodobnie użytkownicy będą nadal mieli wybór spośród różnych dostawców biodiesla. Gdyby jednak nie zostały wprowadzone żadne środki, przyszłość przemysłu wspólnotowego byłaby zagrożona. Jego zniknięcie z rynku przyczyni się zaś do znaczącego obniżenia poziomu konkurencji na rynku wspólnotowym.

7.7. Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

- (160) Wprowadzenie środków na przywóz biodiesla pochodzącego z USA w oczywisty sposób leżałoby w interesie przemysłu wspólnotowego. Pozwoli ono przemysłowi wspólnotowemu rozwijać się i w pełni poprawić swoją sytuację po szkodzie wyrządzonej przez dumpingowy przywóz. Jeżeli jednak nie zostałyby wprowadzone żadne środki, prawdopodobne jest, że sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego wciąż pogarszałaby się, a kolejne podmioty gospodarcze zakończyłyby prowadzenie działalności. Ponadto, o ile nie można było przedstawić jednoznacznych wniosków w odniesieniu do użytkowników i importerów, stwierdzono, że wprowadzenie środków leży w interesie dostawców surowców.
- (161) Uwzględniając powyższe, tymczasowo stwierdza się, że nie istnieją istotne powody dotyczące interesu Wspólnoty przemawiające przeciwko nałożeniu ceł antydumpingowych w obecnym przypadku.

8. WNIOSEK O WPROWADZENIE TYMCZASOWYCH ŚRODKÓW ANTYDUMPINGOWYCH

8.1. Poziom usuwający szkodę

- (162) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty, należy wprowadzić tymczasowe środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzeniu szkody przemysłowi wspólnotowemu przez przywóz dumpingowy.
- (163) Poziom jakichkolwiek środków antydumpingowych powinien być wystarczający do usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu przez przywóz po cenach dumpingowych, nie przekraczając jednak ustalonych marginesów dumpingu. Obliczając konieczną do usunięcia skutków szkodliwego dumpingu kwotę cła uznano, że wszelkie środki powinny umożliwić przemysłowi wspólnotowemu uzyskanie zysku przed opodatkowaniem w wysokości, jaką mógłby uzyskać w normalnych warunkach konkurencji, tzn. przy braku przywozu po cenach dumpingowych.
- (164) W tym celu marżę zysku wynoszącą 15 % od obrotów uznano za właściwy poziom, który mógłby zostać osiągnięty przez przemysł wspólnotowy przy braku szkodliwego dumpingu, obliczony na podstawie wyników przemysłu wspólnotowego w pierwszej części okresu badanego (lata 2004–2006) i uważany za odpowiedni dla zagwarantowania w dłuższej perspektywie nowopowstałemu przemysłowi inwestycji w czynniki produkcji.
- (165) Niezbędną podwyżkę cen ustalono następnie na podstawie porównania średniej ważonej ceny importowej, ustalonej dla obliczeń podcięcia cenowego, z niewyrządzającą szkody ceną produktu podobnego sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym. Cena niewyrządzająca szkody ustalona została przez skorygowanie cen sprzedaży stosowanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych o rzeczywiste zyski/straty odnotowane w OD oraz przez dodanie wymienionej powyżej marży zysku. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone w postaci odsetka całkowitej wartości importowej CIF.

8.2. Środki tymczasowe

- (166) W związku z powyższym uznaje się, że zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego należy nałożyć tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz pochodzący z USA na poziomie niższych marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła.
- (167) W ramach równoległego postępowania AS nakłada się jednak również cła wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z USA. Subsydia stwierdzone w toku tego równoległego postępowania nie są subsydiami wywozowymi, a co za tym idzie uznano, że nie miały wpływu na cenę eksportową i odpowiedni margines dumpingu. Dlatego też w świetle faktu, że zbadany przywóz dotyczy obydwu postępowań, cła antydumpingowe można nałożyć razem z cłami wyrównawczymi w takim zakresie, by oba cła w sumie nie przekraczały marginesu usunięcia szkody.
- (168) W związku z powyższym, stawki cła antydumpingowego zostały ustalone poprzez porównanie marginesów usunięcia szkody, marginesów dumpingu oraz stawek cła wyrównawczego. Wysokości proponowanego cła antydumpingowego są zatem następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines szkody	Margines dumpingu	Stawka cła wyrównawczego	Stawka cła antydumpingowego
Archer Daniels Midland Company	54,6 %	3,4 %	35,1 %	3,4 %
Cargill Inc.	58,9 %	10,4 %	34,5 %	10,4 %
Green Earth Fuels of Houston LLC	39,8 %	73,4 %	39,0 %	0,8 %
Imperium Renewables Inc.	41,6 %	29,5 %	29,1 %	12,5 %
Peter Cremer North America LP	69,9 %	57,3 %	41,0 %	28,9 %
World Energy Alternatives LLC	41,7 %	51,7 %	37,6 %	4,1 %
Nieobjęte próbą przedsiębiorstwa współpracujące	51,4 %	33,7 %	36,0 %	15,4 %

- (169) Zważywszy na to, że cło antydumpingowe będzie miało zastosowanie do mieszanek zawierających wagowo ponad 20 % biodiesla, w stosunku do ich zawartości biodiesla, uznano za właściwe, w celu skutecznego wdrożenia środków przez organy celne państw członkowskich, by określić cła jako stałe kwoty na podstawie zawartości biodiesla.
- (170) Indywidualne stawki cła antydumpingowego określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich innych przedsiębiorstw”) mają wyłącznie zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z kraju, którego dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, łącznie z podmiotami powiązаныmi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i do ich produktów stosowane są stawki dla „wszystkich innych przedsiębiorstw”.

9. UJAWNIE

- (171) Powyższe tymczasowe ustalenia zostaną ujawnione wszystkim zainteresowanym stronom, którym zapewniona zostanie możliwość przedstawienia swojego stanowiska na piśmie oraz możliwość złożenia wniosku o przesłuchanie. Ich uwagi zostaną przeanalizowane oraz, o ile będą uzasadnione, zostaną wzięte pod uwagę przed dokonaniem jakichkolwiek ostatecznych ustaleń. Dla celów sformułowania ostatecznych wniosków może zaistnieć konieczność ponownego rozpatrzenia tymczasowych ustaleń,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, zawierających wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym, objętych kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 20), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 20), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 20), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 20), 3824 90 91, ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 87), oraz pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki.

2. Stawki tymczasowego cła antydumpingowego obowiązujące wobec produktów opisanych w ust. 1 i wytworzonych przez niżej wymienione przedsiębiorstwa, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Stawka cła antydumpingowego, w EUR za tonę netto	Dodatkowy kod TARIC
Archer Daniels Midland Company, Decatur	23,6	A933
Cargill Inc., Wayzata	60,5	A934
Green Earth Fuels of Houston LLC, Houston	70,6	A935
Imperium Renewables Inc., Seattle	76,5	A936
Peter Cremer North America LP, Cincinnati	208,2	A937
World Energy Alternatives LLC, Boston	82,7	A939
Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku	122,9	zob. załącznik
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	182,4	A999

Cło antydumpingowe nałożone na mieszanki obowiązuje w stosunku wagowym do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

3. Dopuszczenie do swobodnego obrotu na terenie Wspólnoty produktu, o którym mowa w ust. 1, uwarunkowane jest wpłaceniem zabezpieczenia w wysokości kwoty cła tymczasowego.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Nie naruszając przepisów art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96, zainteresowane strony mogą, w ciągu 16 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zwrócić się o ujawnienie istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których przyjęto niniejsze rozporządzenie, przedstawić swoje opinie na piśmie i wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją ustnych wyjaśnień.

2. Zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 zainteresowane strony mogą przedstawiać uwagi dotyczące zastosowania niniejszego rozporządzenia przez okres jednego miesiąca od daty jego wejścia w życie.

Artykuł 3

Artykuł 1 niniejszego rozporządzenia obowiązuje maksymalnie przez okres sześciu miesięcy.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 2009 r.

W imieniu Komisji
Catherine ASHTON
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Amerykańscy współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą

Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Dodatkowy kod TARIC
AG Processing Inc.	Omaha	A942
Alabama Clean Fuels Coalition Inc.	Birmingham	A940
Central Iowa Energy, LLC	Newton	A940
Chesapeake Custom Chemical Corp.	Ridgeway	A940
Delta BioFuels, Inc.	Natchez	A940
East Fork Biodiesel, LLC	Algona	A940
Ecogy Biofuels, LLC	Tulsa	A940
ED & F Man Biofuels Inc.	New Orleans	A940
Freedom Biofuels, Inc.	Madison	A940
Fuel Bio	Elizabeth	A940
FUMPA Bio Fuels	Redwood Falls	A940
Galveston Bay Biodiesel, LP (BioSelect Fuels)	Houston	A940
Geo Green Fuels, LLC	Houston	A940
Griffin Industries, Inc.	Cold Spring	A940
Huish Detergents, Inc.	Salt Lake City	A940
Incobrasa Industries, Ltd.	Gilman	A940
Independence Renewable Energy Corp.	Perdue Hill	A940
Innovation Fuels, Inc.	Newark	A940
Iowa Renewable Energy, LLC	Washington	A940
Johann Haltermann Ltd.	Houston	A940
Lake Erie Biofuels, LLC	Erie	A940
Louis Dreyfus Agricultural Industries, LLC	Wilton	A940
Memphis Biofuels, LLC	Memphis	A942
Middletown Biofuels, LLC	Blairsville	A940
Musket Corporation	Oklahoma City	A940
Nova Biofuels Clinton County, LLC	Clinton	A940
Organic Fuels, Ltd	Houston	A940
Owensboro Grain Company LLC	Owensboro	A940
Peach State Labs, Inc.	Rome	A940

Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Dodatkowy kod TARIC
Philadelphia Fry-O-Diesel Inc.	Philadelphia	A940
RBF Port Neches LLC	Houston	A940
REG Ralston, LLC	Ralston	A940
Riksch BioFuels LLC	Crawfordsville	A940
Sanimax Energy Inc.	DeForest	A940
Scott Petroleum	Itta Bena	A942
Soy Solutions	Milford	A940
SoyMor Biodiesel, LLC	Albert Lea	A940
Trafigura AG	Stamford	A940
U.S. Biofuels, Inc.	Rome	A940
United Oil Company	Pittsburgh	A940
Vinmar Overseas, Ltd	Houston	A938
Vitol Inc.	Houston	A940
Western Dubque Biodiesel, LLC	Farley	A940
Western Iowa Energy, LLC	Wall Lake	A940
Western Petroleum Company	Eden Prairie	A940

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 194/2009

z dnia 11 marca 2009 r.

nakładające tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz biodiesla ze Stanów Zjednoczonych Ameryki

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające do wszczęcia dochodzenia AS.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

(4) Przed wszczęciem postępowania, zgodnie z art. 10 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, Komisja powiadomiła rząd USA o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, iż subsydiowany przywóz biodiesla pochodzącego z USA wyrządził istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu. Rząd USA został zaproszony do konsultacji mającej na celu wyjaśnienie sytuacji w świetle informacji zawartych w skardze i osiągnięcia satysfakcjonującego obydwie strony rozwiązania. Rząd USA przyjął to zaproszenie i konsultacje odbyły się w dniu 2 czerwca 2008 r. W wyniku rozmów nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Uwzględniono jednak uwagi przedłożone przez władze USA wskazujące, że w przypadku niektórych programów stanowych, o których mowa w skardze, nie wynika jasno z przedstawionych informacji, iż producenci/eksporterzy biodiesla w USA uzyskali korzyści stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Po zbadaniu dostępnych informacji, podjęto decyzję o wyłączeniu następujących programów stanowych z zakresu dochodzenia, mimo iż zostały one wymienione w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania: dotacja na rzecz energii odnawialnych stanu Floryda, program badań i rozwoju w dziedzinie nowych technologii stanu Teksas, program wolności energetycznej stanu Waszyngton (druga część), fundusz rozwoju badań i paliw alternatywnych stanu Alabama, ulga podatkowa na wyposażenie do sprzedaży biodiesla w stanie Dakota Północna oraz system pożyczek na pojazdy napędzane paliwem alternatywnym oraz infrastrukturę tankowania w stanie Nebraska.

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 12,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Dnia 13 czerwca 2008 r. Komisja ogłosiła w zawiadomieniu („zawiadomienie o wszczęciu”) opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ wszczęcie postępowania antysubsydyjnego („dochodzenie AS” lub „dochodzenie”) w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA” lub „kraj, którego dotyczy postępowanie”).
- (2) W tym samym dniu Komisja ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾ wszczęcie postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty biodiesla pochodzącego z USA oraz wszczęła odrębne dochodzenie („postępowanie AD”).
- (3) Dochodzenie AS zostało wszczęte po złożeniu skargi w dniu 29 kwietnia 2008 r. przez Europejską Radę Biodiesla („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących większą część, w tym przypadku ponad 25 %, łącznej wspólnotowej produkcji biodiesla. Wspomniana skarga zawierała dowody prima facie wskazujące na subsydiowanie wymienionego produktu i wynikającą z

- (5) Komisja oficjalnie zawiadomiła producentów/eksporterów w USA, importerów, dostawców, użytkowników i zainteresowane stowarzyszenia, władze USA, wnoszących skargę producentów wspólnotowych oraz innych zainteresowanych producentów wspólnotowych, o wszczęciu postępowania. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

1.1. Kontrola wyrywkowa eksporterów w USA

- (6) Ze względu na dużą liczbę eksporterów/producentów w USA w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano kontrole wyrywkowe w celu stwierdzenia subsydiowania, zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 147 z 13.6.2008, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 147 z 13.6.2008, s. 5.

- (7) Aby Komisja mogła ustalić, czy potrzebne są kontrole wyrywkowe, i w razie potrzeby dokonać doboru próby, eksporterów/producentów w USA wezwano do zgłoszenia się w ciągu 15 dni od daty wszczęcia dochodzenia oraz do podania podstawowych informacji dotyczących wielkości sprzedaży eksportowej i krajowej, dokładnego opisu ich działalności w zakresie produkcji, mieszania i handlu biodieslem oraz podania nazw i zakresu działalności wszystkich przedsiębiorstw z nimi powiązanych uczestniczących w produkcji i mieszaniu produktu objętego postępowaniem oraz handlu nim w okresie od 1 kwietnia 2007 r. do 31 marca 2008 r. („OD”), jak określono w motywie (17) poniżej.
- (8) Ponad 50 przedsiębiorstw zgłosiło się w ramach procedury kontroli wyrywkowej i przedłożyło wymagane informacje w okresie 15 dni. Przedsiębiorstwa te reprezentowały ponad 80 % łącznego przywozu biodiesla z USA do Wspólnoty.

Dobór próby współpracujących przedsiębiorstw w USA

- (9) Zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego, doboru próby dokonano na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu do Wspólnoty produktu objętego postępowaniem, jaką można było rozsądnie zbadać w dostępnym czasie. Zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przeprowadzono konsultacje w sprawie proponowanej próby z przedsiębiorstwami, które złożyły wniosek o włączenie do próby, zawodowym zrzeszeniem producentów biodiesla w Stanach Zjednoczonych Ameryki (Krajowa Rada Biodiesla) oraz rządem USA. Kierując się uwagami otrzymanymi od zainteresowanych stron, próbę utworzono pierwotnie na podstawie siedmiu przedsiębiorstw. Jednakże na etapie tymczasowym zdecydowano, że jedno z przedsiębiorstw, wybranych pierwotnie do próby, powinno zostać wyłączone, aby zapewnić podobieństwo z próbą wybraną w ramach postępowania AD dotyczącego przywozu biodiesla z USA. Należy zauważyć, że wymienione przedsiębiorstwo zajmowało się jedynie handlem biodieslem, w przeciwieństwie do innych przedsiębiorstw, które prowadziły również produkcję. Niemniej jednak przedsiębiorstwo to będzie objęte indywidualnym badaniem zgodnie z art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i zostanie dla niego ustalone specjalne cło antysubsydyjne. Sześć przedsiębiorstw objętych próbą reprezentowało 50 % łącznej wielkości wywozu z USA podczas OD zgodnie z danymi statystycznymi USA na temat wywozu oraz 73 % przywozu biodiesla z przedsiębiorstw, które zgłosiły się, jak wyjaśniono w motywie (8).

Indywidualne badanie przedsiębiorstw niewłączonych do próby

- (10) Dziesięć współpracujących przedsiębiorstw niewłączonych do próby złożyło wniosek o obliczenie indywidualnych marginesów w celu zastosowania art. 27 ust. 3 i 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Kwestionariusze przesłano do zainteresowanych przedsiębiorstw. Tylko jedno przedsiębiorstwo udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu w wyznaczonym terminie. W późniejszym okresie wniosek ten został wycofany.

1.2. Kontrola wyrywkowa producentów wspólnotowych

- (11) Zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do producentów wspólnotowych próbę dobrano po konsultacji ze skarżącym na podstawie największej reprezentacyjnej wielkości produkcji i sprzedaży we Wspólnocie, jak wskazano w poniższym motywie (164). Taki dobór zapewnił również pewną reprezentatywność w kategoriach lokalizacji geograficznej producentów we Wspólnocie. W rezultacie jedenastu producentów wspólnotowych zostało objętych próbą. Komisja przesłała kwestionariusze do wymienionych wyżej przedsiębiorstw. Jeden producent, który miał być pierwotnie objęty próbą, musiał zostać wykluczony, ponieważ nie udzielił przydatnych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. W związku z powyższym w wyznaczonym terminie otrzymano dziesięć pełnych odpowiedzi od pozostałych przedsiębiorstw. Tych dziesięciu producentów objętych próbą uznano za reprezentatywnych dla ogólnej grupy producentów we Wspólnocie.

1.3. Strony zainteresowane postępowaniem

- (12) Komisja rozesłała kwestionariusze do wszystkich zainteresowanych stron oraz do wszystkich innych przedsiębiorstw, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Kwestionariusze przesłano do władz USA, siedmiu przedsiębiorstw wybranych pierwotnie do próby przedsiębiorstw z USA, dziesięciu przedsiębiorstw wskazanych w motywie (10), 11 objętych próbą producentów wspólnotowych, 18 użytkowników oraz 90 dostawców surowców.
- (13) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od władz USA, siedmiu przedsiębiorstw wybranych pierwotnie do próby przedsiębiorstw z USA, a także od jednego przedsiębiorstwa, o którym mowa w powyższym motywie (10), wnioskującego o indywidualne badanie oraz od dziesięciu objętych próbą producentów wspólnotowych, jednego użytkownika i sześciu dostawców surowców.
- (14) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za niezbędne do wstępnego określenia subsydium, wynikającej z niego szkody oraz określenia interesu Wspólnoty.
- (15) Wizyty weryfikacyjne odbyły się w siedzibach następujących władz USA:

Władze federalne Stanów Zjednoczonych Ameryki:

- Departament Skarbu (Department of the Treasury – DOT)
- Departament Rolnictwa (Department of Agriculture – USDA)
- Biuro Przedstawiciela Handlowego Stanów Zjednoczonych

Władze stanowe:

- Władze stanu Illinois, Springfield
- Władze stanu Missouri, Jefferson City
- Władze stanu Północna Dakota, Bismarck
- Urząd Kontroli Rachunków Publicznych w Teksasie, Austin
- Departament Rolnictwa w Teksasie, Austin
- Władze stanu Waszyngton, Olympia

(16) Wizyty weryfikacyjne przeprowadzono także na terenie następujących przedsiębiorstw:

a) Producenci we Wspólnocie

- Biopetrol Industries AG, Schwarzheide, Niemcy
- Grupa Diester
 - Diester Industries SAS, Paryż, Francja
 - Mannheim Bio Fuel GmbH, Mannheim, Niemcy
- Natural Energy West GmbH, Neuss, Niemcy
- Novaol Austria GmbH, Bruck an der Leitha, Austria
- Novaol Srl, Mediolan, Włochy
- Grupa Ecomotion
 - Ecomotion GmbH, Sternberg, Niemcy
 - Daka Biodiesel a.m.b.a, Løsning, Dania
- GATE Global Alternative Energy Germany GmbH, Wittenberg i Halle, Niemcy
- Neochim SA, Feluy, Belgia

b) Producenci eksportujący w USA

- Archer Daniels Midland Company, Decatur, Illinois
- Cargill Inc, Wayzata, Minnesota
- Green Earth Fuels of Houston LLC, Houston, Texas
- Imperium Renewables Inc., Seattle, Waszyngton
- Peter Cremer North America LP, Cincinnati, Ohio
- Vinmar Overseas Limited, Houston, Teksas
- World Energy Alternatives LLC, Boston, Massachusetts

c) Powiązani importerzy we Wspólnocie:

- Cremer Energy GmbH, Hamburg, Niemcy
- Cargill NV, Gandawa, Belgia
- ADM Europoort BV, Rotterdam, Niderlandy
- ADM Hamburg AG, Hamburg, Niemcy
- ADM International, Rolle, Szwajcaria

1.4. Okres objęty dochodzeniem

(17) Dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od stycznia 2004 r. do końca OD („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

(18) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania produktem, którego dotyczy zarzut subsydiowania, są monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (powszechnie nazywane „biodieslem”) w formie czystej lub w postaci mieszanki, przeważnie, ale nie wyłącznie stosowane w charakterze paliwa ze źródeł odnawialnych pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („produkt objęty postępowaniem”), zgłaszane zwykle w ramach kodów CN 3824 90 91, ex 3824 90 97, ex 2710 19 41, ex 1516 20 98, ex 1518 00 91 i ex 1518 00 99.

- (19) Zgodnie z pkt 40A lit. d) tytułu 26 prawa podatkowego USA (US Internal Revenue Code ⁽⁴⁾) - US. CODE) termin biodiesel jest zdefiniowany jako monoalkilowe estry długiego łańcucha kwasów tłuszczowych pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, które spełniają - a) wymogi rejestracji dotyczące paliw i dodatków do paliw ustalone przez Agencję Ochrony Środowiska w sekcji 211 prawa o czystym powietrzu (Clean Air Act) (42 U.S.C 7545) oraz b) wymogi Amerykańskiego Stowarzyszenia ds. Badań i Materiałów D6751 (American Society of Testing and Materials).
- (20) Na podstawie ogólnie dostępnych i rynkowych informacji ⁽⁵⁾ wszystkie rodzaje biodiesla oraz mieszanki biodiesla (mieszanka biodiesla z mineralnym olejem napędowym, jak wskazano w poniższym motywie (21)) produkowane i sprzedawane w USA, są uznane za paliwo biodiesel oraz stanowią część pakietu legislacyjnego dotyczącego efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii i alternatywnych paliw.
- (21) W toku dochodzenia wykazano, że biodiesel produkowany w USA jest to przede wszystkim „ester metylowego kwasu tłuszczowego” (FAME) pochodzący z dużej grupy olejów roślinnych, które służą jako surowiec dla biodiesla ⁽⁶⁾ Termin „ester” odnosi się do transestryfikacji olejów roślinnych, zwłaszcza mieszania oleju z alkoholem. Termin „metyl” odnosi się do metanolu – najpowszechniej wykorzystywanego alkoholu w tym procesie, mimo, iż etanol może również być stosowany w procesie produkcji prowadzącym do powstania „estrów etylowego kwasu tłuszczowego”. Transestryfikacja jest stosunkowo prostym procesem chemicznym, lecz wymaga przestrzegania najwyższych przemysłowych standardów, aby uzyskać wysokiej jakości biodiesla.
- (22) W toku dochodzenia potwierdzono, że biodiesel produkowany w USA jest zazwyczaj mieszany przez producentów z mineralnym olejem napędowym w celu wytworzenia różnych mieszanek (zwanych w omawianym przypadku mieszankami lub mieszaninami biodiesla), które są następnie sprzedawane na rynku różnym klientom. Wykazano również, że biodiesel był sprzedawany w czystej formie niezależnym przedsiębiorstwom, które kupowały go lub dokonywały przywozu tego produktu celem zmieszania z mineralnym olejem napędowym. Mieszanie biodiesla z mineralnym olejem napędowym jest stosunkowo prostą operacją, która może być przeprowadzona na przykład poprzez wymieszanie w zbiorniku w punkcie wytwarzania przed napełnieniem samochodu cysterny lub poprzez mieszanie rozbryzgowo w samochodzie cysternie i dodanie odpowiedniej ilości biodiesla oraz mineralnego oleju napędowego, a także poprzez jednoczesne mieszanie na bieżąco obu tych składników w czasie napełniania samochodu cysterny.
- (23) Aby wyraźnie określić różne rodzaje mieszanek lub mieszanin biodiesla stosowany jest międzynarodowy system zwany czynnikiem „B”, który wskazuje dokładną ilość biodiesla w mieszance: przykładowo, mieszanka zawierająca „X” % biodiesla będzie oznaczona B„X”, podczas gdy czysty biodiesel określany jest jako B100, tj. 100 % biodiesel. W USA często spotykane i sprzedawane na rynku są mieszanki 99 % ⁽⁷⁾ biodiesla z 1 % mineralnego oleju napędowego (B99). W przeciwieństwie do mineralnego oleju napędowego, czysty biodiesel powinien być wykorzystany stosunkowo szybko i nie może być składowany więcej niż trzy lub cztery miesiące, gdyż utlenia się i jest nieodpowiedni do celów konsumpcji. Mieszanie biodiesla z mineralnym olejem napędowym umożliwia dłuższe utrzymanie paliwa w niezmienionym stanie. Jednoprocentowy udział mineralnego oleju napędowego w B99 jest wystarczająco toksyczny, by opóźnić rozwój pleśni w biodieslu.
- (24) Podczas dochodzenia wykazano, że biodiesel i wysokoprocentowe mieszanki biodiesla ⁽⁸⁾ są zazwyczaj przeznaczone na sprzedaż na rynku USA w celu dalszego mieszania, natomiast niskoprocentowe mieszanki biodiesla ⁽⁹⁾ są głównie sprzedawane do konsumpcji na rynku USA. W związku z tym istnieje różnica między rynkiem wysokoprocentowych mieszanek i rynkiem niskoprocentowych mieszanek w USA.
- (25) Skarga zawierała dowody *prima facie* na to, że biodiesel i niektóre mieszanki wyprodukowane i sprzedawane w USA oraz wywożone do Wspólnoty miały wpływ na sytuację gospodarczą składających skargę producentów biodiesla we Wspólnocie. Zgodnie z charakterystyką właściwych producentów USA i rynku krajowego definicja produktu objętego postępowaniem miała na celu objęcie biodiesla również w przypadkach, gdy jest on składnikiem odpowiednich mieszanek. Definicja produktu objętego postępowaniem, jak wskazano w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania oraz w powyższym motywie (18), powinna zostać doprecyzowana w celu określenia produktów, które miały być objęte zakresem dochodzenia.
- (26) W toku dochodzenia wykazano, że większość mieszanek biodiesla sprzedawanych do bezpośredniej konsumpcji w USA to B20 (czyli mieszanki z 20 % udziałem biodiesla, jak wyjaśniono w powyższym motywie (21)), które mogą być wykorzystane w ramach przepisów prawa o polityce energetycznej (Energy Policy Act – EPAct) z 1992 r. ⁽¹⁰⁾ oraz B6, B5 i B2. Z ogólnie dostępnych informacji wynika, że każdy silnik diesla może funkcjonować na tych mieszankach, bez żadnych modyfikacji oraz z zachowaniem gwarancji od producenta samochodu. W przypadku niskoprocentowych mieszanek (od 2 % do 20 % biodiesla) wydajność mieszaniny jest podobna do wydajności mineralnego oleju napędowego. Jeżeli w silniku stosowane jest paliwo o udziale biodiesla przekraczającym 20 % (B20), użytkownik może doświadczyć pewnego spadku mocy, momentu obrotowego oraz wyższego zużycia paliwa, a gwarancja producenta samochodu nie będzie obowiązywać w przypadku uszkodzenia silnika.

⁽⁴⁾ Rząd amerykański przekazał cały zaktualizowany tekst prawa podatkowego USA odzwierciedlający całe prawo podatkowe do dnia 15 grudnia 2006 r. (wersja z grudnia 2006 r.), mający znaczenie dla bieżącego OD.

⁽⁵⁾ Na przykład: a) przewodnik dotyczący przetwarzania i wykorzystywania biodiesla wydany we wrześniu 2008 r. przez NREL (Krajowe laboratorium energii odnawialnej), b) analiza oleju z biomasy wydana w czerwcu 2004 r. przez NREL, c) publiczne wiadomości, informacje i specyfikacje opublikowane w sprawie biodiesla przez ASTM, d) publiczne wiadomości i informacje wydane w sprawie biodiesla przez NBB, e) arkusze informacyjne wydane przez amerykański departament energii w ramach akcji czystych miast itd.

⁽⁶⁾ Oleje z pierwszego tłoczenia, w tym estry uzyskiwane z różnych produktów rolnych, takich jak kukurydza, soja, nasiona słonecznika, nasiona bawełny, nasiona canola, katran, nasiona rzepaku, krokosz balwierski, nasiona lnu, otręby ryżowe, nasiona gorczyca itd. oraz tłuszczy zwierzęcych.

⁽⁷⁾ W rzeczywistości 99,9 %, ponieważ wystarczy dodać 0,1 % mineralnego oleju napędowego, by skorzystać w USA z ulgi dla podmiotu zajmującego się mieszaniem.

⁽⁸⁾ Tj. mieszanki od B99 do B50.

⁽⁹⁾ Tj. mieszanki od B2 do B20.

⁽¹⁰⁾ Zob. Energy Policy Act z 1992 r.

- (27) W toku dochodzenia stwierdzono, że czysty biodiesel oraz wysokoprocetowe mieszanki nie są zazwyczaj wykorzystywane do bezpośredniej konsumpcji w USA. Czysty biodiesel jest głównie przeznaczony do mieszania przed sprzedażą na rynku. Otrzymane mieszanki są ostatecznie wykorzystywane w sektorze transportu jako paliwo do silników diesla w pojazdach takich jak samochody osobowe, ciężarówki, autobusy oraz pociągi. Biodiesel może również znaleźć zastosowanie jako paliwo opałowe w bojlerach domowych, handlowych lub przemysłowych oraz jako paliwo do generatorów wytwarzających energię elektryczną. Obecnie prowadzone są badania dotyczące możliwości wykorzystania mieszanek biodiesla w samolotach.
- (28) W świetle powyższych ustaleń produkt objęty dochodzeniem powinien zostać określony jako monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrowy rafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, w których udział biodiesla przekracza 20 % (B20). Innymi słowy produkt objęty postępowaniem to czysty biodiesel (B100) pochodzący z USA oraz wszystkie mieszanki zawierające ponad 20 % biodiesla (B20) pochodzące z USA („produkt objęty postępowaniem”). Wskazany próg jest uznany za właściwy, aby umożliwić jasne rozróżnienie między różnymi rodzajami mieszanek, które są dostępne na rynku USA.
- (29) Stwierdzono, że wszystkie rodzaje biodiesla oraz biodiesel w mieszankach objętych niniejszym dochodzeniem, pomimo ewentualnych różnic w zakresie surowca wykorzystanego do produkcji lub różnic w procesie produkcji, mają takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane do takich samych celów. Ewentualne różnice dotyczące produktu objętego postępowaniem nie mają wpływu na jego podstawową definicję, właściwości lub postrzeganie tego produktu przez różne podmioty.
- (30) Produkt objęty postępowaniem jest objęty kodami 3824 90 91, ex 3824 90 97, ex 2710 19 41, ex 1516 20 98, ex 1518 00 91, ex 1518 00 99.

2.2. Produkt podobny

- (31) Ustalono, że produkty produkowane i sprzedawane na rynku krajowym USA, które są objęte niniejszym dochodzeniem, mają podobne właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania, jak produkty wywożone z USA na rynek wspólnotowy. Podobnie, produkty produkowane przez przemysł wspólnotowy oraz sprzedawane na rynku wspólnotowym mają podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania w porównaniu z produktami wywożonymi do Wspólnoty z kraju, którego dotyczy postępowanie.
- (32) Zauważono, że niektórzy użytkownicy, zwłaszcza w Niemczech, bezpośrednio używają czystego biodiesla (B100) jako tańszej alternatywy dla mineralnego oleju napędowego lub zwykłych mieszanek stosowanych do bezpośredniej konsumpcji na rynku wspólnotowym. Po

zbadaniu tego wniosku stwierdzono, że większość sprzedaży dokonywanej przez producentów wspólnotowych na rynku wspólnotowym była przeznaczona dla przedsiębiorstw, które zajmowały się mieszaniem tego produktu z mineralnym olejem napędowym. Fakt, że niektórzy właściciele parków pojazdów stosują B100 jest raczej wyjątkiem na poziomie Wspólnoty. Biodiesel jest na rynku wspólnotowym raczej produktem uzupełniającym niż substytutem mineralnego oleju napędowego.

- (33) Nie ma to wpływu na fakt, iż różne rodzaje produktu objętego postępowaniem wytwarzane w USA i wywożone do Wspólnoty są stosowane wymiennie z produktami wytwarzanymi i sprzedawanymi we Wspólnocie przez wspólnotowych producentów biodiesla. Brak jest znaczących różnic w zastosowaniu i postrzeganiu tego produktu przez podmioty gospodarcze i użytkowników na rynku, które mogłyby wpłynąć na zmianę definicji produktu podobnego.
- (34) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że produkt objęty postępowaniem, w szczególności czysty biodiesel, ma różne właściwości fizyczne i chemiczne od biodiesla produkowanego we Wspólnocie. Do produkcji biodiesla w WE służy głównie olej rzepakowy, podczas gdy w USA stosowany jest tylko olej sojowy. W związku z powyższym te dwa rodzaje produktu nie są wymienne i nie mogą bezpośrednio konkurować ze sobą na rynku wspólnotowym. Zainteresowana strona podkreśliła w szczególności różnice w zakresie właściwości płynięcia na zimno oraz wartości jodu.
- (35) Komisja przeanalizowała ten argument i dokonała następujących ustaleń:
- a) produkt objęty postępowaniem i podobny produkt wspólnotowy mają bardzo podobne właściwości podstawowe i są sprzedawane podobnymi lub identycznymi kanałami sprzedaży, tj. do podobnych klientów na rynku wspólnotowym;
 - b) produkt objęty postępowaniem i wspólnotowy produkt podobny mają takie samo bądź bardzo podobne zastosowanie końcowe (zob. powyższy motyw (26));
 - c) w odniesieniu do właściwości płynięcia na zimno należy wyjaśnić, że odnoszą się one do temperatury zablokowania zimnego filtra (CFPP) będącej temperaturą, przy której paliwo spowoduje zablokowanie filtra paliwowego z powodu składników paliwa ulegających krystalizacji lub zestalaniu. W toku dochodzenia ustalono, że CFPP podobnego produktu wspólnotowego jest niższa niż w przypadku biodiesla wywożonego z USA. Jednakże jest to mało istotna różnica, która może być łatwo skompensowana poprzez mieszanie różnych rodzajów biodiesla lub poprzez wykorzystanie dodatków w czystym biodieslu, szczególnie w zimie. Różnice dotyczące CFPP nie odgrywają praktycznie żadnej roli w większości mieszanek sprzedawanych na rynku wspólnotowym;

- d) w odniesieniu do wartości jodu, która jest miarą odporności paliwa na utlenianie, ustalono, że wartości dotyczące oleju rzepakowego i sojowego są skorelowane w podobnym zakresie: w przypadku oleju rzepakowego wynoszą one od 94 do 120, a w przypadku oleju sojowego od 117 do 143. We Wspólnocie głównym surowcem jest rzepak, jednak należy odnotować, iż zarówno producenci wspólnotowi, jak i w USA do produkcji biodiesla stosują szeroki asortyment surowców. Różne rodzaje biodiesla są często mieszane w celu uzyskania bardziej jednorodnego produktu.
- (36) Zważywszy, że „podobieństwo” nie zakłada identyczności produktów pod wszelkimi względami, zgodnie z art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jakiegokolwiek nieznaczne różnice rodzajów produktu nie mają wpływu na ogólne ustalenia dotyczące podobieństwa między produktem objętym postępowaniem a wspólnotowymi produktami podobnymi.
- (37) W związku z powyższym nie stwierdzono żadnych różnic między różnymi rodzajami produktu objętego postępowaniem a wspólnotowymi produktami podobnymi sprzedawanymi na rynku wspólnotowym, które doprowadziłyby do wniosku, że produkty wytwarzane i sprzedawane na rynku wspólnotowym nie są produktami podobnymi mającymi takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne jak rodzaje produktu objętego postępowaniem produkowane w USA i wywożone do Wspólnoty. Na etapie tymczasowym uznano zatem, że wszystkie wyżej wymienione rodzaje biodiesla są produktami podobnymi w rozumieniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

3. SUBSYDIOWANIE

3.1. Wprowadzenie

- (38) Na podstawie informacji zawartych w skardze jak i odpowiedzi udzielonych na pytania w kwestionariuszu Komisji, zbadano poniższe programy federalne, które rzekomo obejmują przyznawanie subsydiów:

Programy federalne

- a) Ulga podatkowa związana z akcyzą/odliczenie od podatku dochodowego
- b) Odliczenie od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego
- c) Program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych.
- (39) Na podstawie informacji zawartych w skardze jak i odpowiedzi udzielonych na pytania w kwestionariuszu Komisji, zbadano również poniższe programy stanowe, które rzekomo obejmują przyznawanie subsydiów:

Programy stanowe

- a) Illinois
Zwolnienie biodiesla od podatku w stanie Illinois
- b) Missouri
Fundusz zachęt dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Missouri
- c) Dakota Północna
- i) Program partnerstwa na rzecz biopaliw w ramach programu pożyczek wspierających rozwój na poziomie lokalnym w stanie
- ii) Ulga podatkowa na wyposażenie do produkcji biodiesla w stanie Dakota Północna
- iii) Odliczenia od podatku dochodowego dotyczące biodiesla w stanie Dakota Północna
- iv) Zwolnienie wyposażenia do produkcji biodiesla od podatku w stanie Dakota Północna
- d) Teksas
- i) Zwolnienie mieszanek etanolu i biodiesla od podatku w Teksasie
- ii) Program zachęt do produkcji paliwa z etanolu i biodiesla w Teksasie
- e) Waszyngton
- i) Program wolności energetycznej stanu Waszyngton
- ii) Zwolnienie produkcji biopaliw od podatku w stanie Waszyngton
- iii) Zwolnienie biopaliw od podatku obrotowego w stanie Waszyngton
- iv) Odliczenie podatkowe dotyczące biopaliw w stanie Waszyngton.

- (40) W odniesieniu do innych programów stanowych wskazanych w pkt 3 zawiadomienia o wszczęciu postępowania, jak wskazano w powyższym motywie (4), niektóre z nich zostały wyłączone z dochodzenia w następstwie konsultacji z rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki, które poprzedziły wszczęcie postępowania. W przypadku pozostałych programów stanowych, przedsiębiorstwa włączone do próby oraz przedsiębiorstwo wskazane w motywie (9), które objęto indywidualnym badaniem, stwierdziły, że nie uzyskały w ich ramach żadnych korzyści podczas OD i nie znaleziono żadnych dowodów, które by temu przeczyły. Podjęto zatem na etapie tymczasowym decyzję, iż nie ma podstaw do dalszego badania tych programów w toku niniejszego dochodzenia.

PROGRAMY FEDERALNE

3.2. Ulga podatkowa związana z akcyzą/odliczenie od podatku dochodowego*(a) Podstawa prawna*

- (41) Podstawą prawną ulgi podatkowej dla podmiotów zajmujących się mieszaniami biodiesla, detalistów i użytkowników końcowych jest pkt 40A tytułu 26 prawa podatkowego USA (U.S.C.). Przewidziano w nim następujące ulgi związane z paliwem biodiesel:
- i) ulga dotycząca mieszanin biodiesla;
 - ii) ulga dotycząca biodiesla;
 - iii) ulga dotycząca małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego
- (42) Odliczenie od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego to ulga podatkowa przeznaczona wyłącznie dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego. Ten program został przeanalizowany w poniższych motywach (64) do (72).
- (43) W sekcji 202 lit. a) Energy and Improvement and Extension Act z 2008 r. (prawo o lepszym gospodarowaniu energią i rozszerzeniu niektórych ulg) przewidziano, że ulgi podatkowe wymienione w powyższym motywie (41) obowiązują do 31 grudnia 2009 r.

(b) Kwalifikowalność

- (44) Aby kwalifikować się do skorzystania z ulgi dotyczącej mieszanin biodiesla, o której mowa w powyższym motywie (41) ppkt (i), przedsiębiorstwo musi wytworzyć mieszaninę biodiesla i oleju napędowego, która jest sprzedawana jako paliwo lub do wykorzystania jako paliwo. Podmiot wnioskujący o taką zachętę musi otrzymać zaświadczenie od producenta lub importera biodiesla, które określa produkt i procentowy udział biodiesla oraz biodiesla pochodzenia rolniczego w tym produkcie. Wspomniana ulga przyjmuje formę ulgi podatkowej związanej z akcyzą lub, w przypadku gdy zobowiązanie podatkowe przedsiębiorstwa z tytułu akcyzy jest niższe od całkowitej ulgi podatkowej związanej z akcyzą, przedsiębiorstwo może wnioskować o pozostałą kwotę ulgi jako o kredyty podatkowe podlegające refundacji. Kredyty podatkowe podlegające refundacji mogą przyjąć formę bezpośredniej płatności lub ulgi dotyczącej podatków dochodowych. Podlegają one refundacji, ponieważ nadwyżka kredytu może zostać wypłacona podatnikowi jako gotówkowa płatność bezpośrednia, o ile kredyt przewyższa zobowiązanie podatkowe podmiotu.
- (45) Ulga dotycząca biodiesla, o której mowa w motywie (41) ppkt (ii), to kredyty podatkowe niepodlegające refundacji dla detalistów lub użytkowników końcowych czystego biodiesla. Ulga dotycząca czystego biodiesla jest dostępna wyłącznie dla podmiotów, które tankują czystego biodiesla do zbiornika paliwa pojazdu lub wykorzystują go jako paliwo. Należy zauważyć, że również producenci biodiesla wytwarzający biodiesla na własne potrzeby mogą korzystać z tej ulgi. Aby móc wnioskować o taką ulgę producent biodiesla musi prowadzić działalność jako detalista (tankując użytkownikom końcowym biodiesla do zbiornika paliwa) lub jako użytkownik końcowy (tankując biodiesla do swojego pojazdu).

(c) Praktyczne zastosowanie

- (46) Odnośnie do ulgi dotyczącej biodiesla w zakresie niemieszanego (czystego) biodiesla, detalista (lub producent biodiesla prowadzący działalność jako detalista) lub użytkownik końcowy niemieszanego biodiesla może wnioskować o kwotę 1 USD za galon niemieszanego (czystego) biodiesla pochodzenia rolniczego lub 0,50 USD za galon innego niemieszanego (czystego) biodiesla w formie ogólnych kredytów podatkowych niepodlegających refundacji. Ogólne kredyty podatkowe niepodlegające refundacji to ulgi dotyczące podatków dochodowych przedsiębiorstw. Nie podlegają one refundacji, ponieważ nadwyżka kredytu nie może zostać wypłacona przedsiębiorstwu jako gotówkowa płatność bezpośrednia, w przypadku gdy kredyt przewyższa jego zobowiązanie podatkowe.
- (47) W toku dochodzenia wykazano, że żadne z przedsiębiorstw objętych próbą lub przedsiębiorstw, które podlegały indywidualnemu badaniu, jak wskazano w motywie (9), nie skorzystało z ulgi dotyczącej biodiesla w zakresie niemieszanego (czystego) biodiesla. W konsekwencji wskazana część programu (ulgi dotyczącej biodiesla) nie była dalej badana w kontekście niniejszego dochodzenia.
- (48) Wszystkie przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem otrzymały ulgi podatkowe w ramach ulgi dotyczącej mieszanin biodiesla w odniesieniu do mieszanin biodiesla sprzedawanych do wykorzystania jako paliwo.
- (49) Biodiesel mieszany z mineralnym olejem napędowym może być objęty ulgą podatkową związaną z akcyzą lub odliczeniem od podatku dochodowego. Kwota ulgi podczas okresu objętego dochodzeniem wynosiła zazwyczaj 1 USD za galon niemieszanego biodiesla pochodzenia rolniczego⁽¹⁾ lub 0,50 USD⁽²⁾ za każdy galon innego niemieszanego biodiesla wykorzystanego w mieszance paliwowej. W związku z powyższym ostateczna ulga podatkowa za mieszane paliwo zależy od tego, ile zawiera ono biodiesla. Minimalnym wymogiem i najczęstszą praktyką jest dodawanie 0,1 % mineralnego oleju napędowego do 99,9 % biodiesla (taki mieszany produkt jest określany w USA jako B99), ponieważ gwarantuje to otrzymanie maksymalnej ulgi podatkowej. Udział biodiesla w mieszanym produkcie decyduje o kwalifikowalności do ulgi podatkowej (np. 100 galonów B99 będzie zawierać 99,9 galonów biodiesla, a zatem będzie kwalifikować się do ulgi podatkowej wynoszącej 99,90 USD). Konwersją biodiesla z czystego produktu (B100) na produkt mieszany (B99) jest prosta operacja. Wiąże się ona z dodaniem 0,1 % mineralnego oleju napędowego do czystego biodiesla i nie pociąga za sobą znaczącego przetworzenia produktu objętego postępowaniem. To właśnie działanie polegające na mieszananiu zapewnia kwalifikowalność do ulgi.

⁽¹⁾ W U.S.C. termin biodiesel pochodzenia rolniczego odnosi się wyłącznie do olejów roślinnych z pierwszego tłoczenia, w tym estrów uzyskiwanych z kukurydzy, soi, nasion słonecznika, nasiona bawełny, nasion canola, kataranu, nasion rzepak, krokosza balwierkiego, nasion lnu, otrębów ryżowych, nasion gorczycy itd. oraz tłuszczu zwierzęcych. W toku dochodzenia wykazano, że ponad 98 % biodiesla wywożonego z USA do Wspólnoty w OD to biodiesel pochodzenia rolniczego.

⁽²⁾ Ulga wynosząca 0,50 USD za galon została powiększona do 1 USD za galon na mocy Energy and Improvement and Extension Act z 2008 r. (ze skutkiem od 1 stycznia 2009 r.).

- (50) Producenci biodiesla mogą wnioskować o ulgę, jeżeli sami zajmują się mieszaniem. Producent musi przeprowadzać mieszanie czystego biodiesla z mineralnym olejem napędowym. Pod względem kwalifikowania się do ulgi, nie ma różnicy między mieszanym biodieslem przeznaczonym na sprzedaż krajową lub eksportową
- (51) Przedsiębiorstwa, które nie wytwarzają czystego biodiesla, lecz raczej go nabywają i mieszają, są również uprawnione do skorzystania z ulgi podatkowej. Takie przedsiębiorstwa muszą uzyskać świadectwo od producenta biodiesla (a tam gdzie stosowne, od wszelkich uczestniczących odsprzedawców), w którym producent faktycznie zaświadcza, że nie wnioskował o ulgę podatkową. Takie świadectwo nadaje posiadaczowi przenoszalne prawo do ulgi podatkowej wynoszącej 1 USD za galon czystego biodiesla.
- (52) Wymieniona ulga może być przedmiotem wniosku o ulgi dotyczące podatków dochodowych lub ulgi podatkowe związane z akcyzą lub o bezpośrednią płatność gotówkową. Łączna kwota ulgi pozostaje taka sama (1 USD za galon) niezależnie od tego czy ulga jest przedmiotem wniosku o ulgę podatkową związaną z akcyzą, odliczenie od podatku dochodowego, płatność bezpośrednią dla podatnika lub jakąkolwiek kombinację wymienionych form.
- (53) Podczas okresu dochodzenia większość przedsiębiorstw otrzymała bezpośrednie płatności na podstawie ilości mieszanego biodiesla, podczas gdy pozostałe skorzystały zarówno ze zwolnień podatkowych (w tym sensie, że ulgi dotyczące mieszanin biodiesla zostały częściowo wykorzystane do wyrównania zobowiązania z tytułu podatku dochodowego lub akcyzy), jak i z płatności bezpośrednich. W przypadku przedsiębiorstw objętych postępowaniem, zobowiązania podatkowe były niewielkie w porównaniu z kwotą wnioskowanej ulgi dotyczącej mieszanin biodiesla, a zatem większa część ulgi została otrzymana jako płatność bezpośrednia, a pozostała część jako zwolnienie podatkowe.
- (54) W U.S.C. przewidziano, że ulga dotycząca mieszaniny biodiesla nie zostanie przyznana, chyba że przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniem biodiesla z mineralnym olejem napędowym uzyska świadectwo („świadectwo dotyczące biodiesla”) od producenta biodiesla, w którym producent poświadczy m.in. ilość biodiesla, do której odnosi się świadectwo, oraz pochodzenie biodiesla (rolnicze lub inne). Jeżeli przedsiębiorstwo produkujące biodiesla miesza go z mineralnym olejem napędowym i wnioskuje o ulgę podatkową, powinno ono przedstawić świadectwo dotyczące biodiesla wraz z wymaganymi dokumentami w celu złożenia wniosku o ulgę. Podmiot, który otrzymał świadectwo dotyczące biodiesla, a następnie sprzedał biodiesla nie wytworzywszy mieszaniny biodiesla, powinien przekazać takie świadectwo nabywcy wraz z „oświadczeniem odsprzedawcy biodiesla”. Innymi słowy, przedsiębiorstwo, które zajmuje się mieszaniem biodiesla i wnioskuje o ulgę podatkową, może otrzymać świadectwo dotyczące biodiesla bezpośrednio od producenta biodiesla lub pośrednio od odsprzedawcy biodiesla. W związku z powyższym wskazane świadectwo jest przenoszalne i uprawnia posiadacza do ulgi podatkowej wynoszącej 1 USD za galon biodiesla wykorzystanego przez wnioskodawcę do produkcji jakiegokolwiek mieszaniny biodiesla.
- (55) W toku dochodzenia wykazano, że istniała wyraźna różnica w cenie czystego biodiesla (B100) i biodiesla mieszanego (B99). Chociaż jedyną różnicą między tymi dwoma rodzajami produktów jest dodatek 0,1 % mineralnego oleju napędowego w celu uzyskania B99, cena sprzedaży B100 była wyższa o około 1 USD za galon od ceny B99. Rynek USA w zakresie biodiesla okazał się wyjątkowo przejrzysty. Podmioty gospodarcze działające na rynku biodiesla w USA wiedzą, że podmioty zajmujące się mieszaniem biodiesla otrzymują ulgę podatkową wynoszącą 1 USD za galon. W przypadku niektórych objętych próbą przedsiębiorstw faktury za sprzedaż B100 na rynku krajowym wskazywały cenę produktu oraz ulgę dla podmiotu zajmującego się mieszaniem, tzn. ulga była przedmiotem faktycznej sprzedaży dla nabywcy B100. Na tej podstawie uznano, że cała produkcja biodiesla jest subsydiowana w ramach omawianej ulgi podatkowej.
- (d) *Wnioski*
- (56) Ulga dotycząca mieszaniny biodiesla powinna być uważana za zachętę podatkową, niezależnie od tego, czy ma ona formę płatności gotówkowej, czy też stanowi wyrównanie zobowiązań podatkowych.
- (57) Omawiany program stanowi subsydium w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje wkład finansowy rządu USA w formie bezpośrednich dotacji (płatności gotówkowe) oraz utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne (wyrównanie podatku). Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.
- (58) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w sektorze biodiesla, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.
- (e) *Obliczenie kwoty subsydium*
- (59) Ulga dotycząca mieszaniny biodiesla była przyznawana w odniesieniu do ilości biodiesla wykorzystanego w mieszance, tj. 1 USD za galon, ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa objęte postępowaniem stosowały biodiesla pochodzenia rolniczego. Kwota korzyści przyznanej w OD została obliczona na podstawie 1 USD za galon czystego biodiesla sprzedanego podczas OD, niezależnie od tego czy był to czysty biodiesel (B100) czy mieszanina. Aby określić korzyść, przy obliczaniu subsydium uwzględniono dodanie mineralnego oleju napędowego do mieszaniny.
- (60) Jeden z objętych próbą producentów biodiesla pośrednio skorzystał z tego programu, ponieważ stosował system pośrednictwa do wykorzystania należnej mu ulgi dotyczącej biodiesla. Mieszaniem zajmowało się przedsiębiorstwo niepowiązane, które wnioskowało o ulgę, a następnie dokonywało gotówkowej płatności na rzecz przedsiębiorstwa objętego postępowaniem, pomniejszonej o opłaty za pośrednictwo.
- (61) Kwota subsydium została rozłożona na łączną sprzedaż produktu objętego postępowaniem w OD.

- (62) Produkty, którymi handlowano, zostały wyłączone z powyższych obliczeń.
- (63) Kwota subsydiów, stanowiących podstawę środków wyrównawczych i uzyskanych w ramach tego programu, wyrażona *ad valorem* w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych dochodzeniem wynosiła od 28,4 % do 41,1 %.

3.3. Odliczenie od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego

(a) Podstawa prawna

- (64) W pkt 40A tytułu 26 U.S.C. przewidziano również odliczenie od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego.

(b) Kwalifikowalność

- (65) Wskazany program jest dostępny wyłącznie dla małych producentów czystego biodiesla pochodzenia rolniczego. Podmiot zajmujący się mieszaniami lub przedsiębiorstwo handlowe dokonujące zakupu, lecz nieprodukujące biodiesla, nie kwalifikują się do ulgi. Mały producent to podmiot, którego roczne moce produkcyjne nie przekraczają 60 mln galonów biodiesla pochodzenia rolniczego. Taki producent biodiesla pochodzenia rolniczego może wnioskować o 0,10 USD ogólnych kredytów podatkowych niepodlegających refundacji za każdy galon wyprodukowanego biodiesla pochodzenia rolniczego. Kwalifikująca się produkcja producenta nie może przekroczyć 15 mln galonów w jakimkolwiek roku podatkowym. Aby producent mógł wnioskować o ulgę, biodiesel pochodzenia rolniczego musi zostać wykorzystany jako paliwo, sprzedany do użytku jako paliwo lub wykorzystany jako mieszanina biodiesla i oleju napędowego, która jest stosowana jako paliwo lub sprzedawana do użytku jako paliwo.

(c) Praktyczne zastosowanie

- (66) Wnioski o ogólne kredyty podatkowe niepodlegające refundacji są przedstawiane corocznie, gdy wnioskodawca składa zeznanie podatku dochodowego. Ulga za każdy galon wytworzonego przez wnioskodawcę biodiesla podczas danego roku podatkowego, w maksymalnej ilości wynoszącej 15 mln galonów, jest wyrównywana w odniesieniu do zobowiązania wnioskodawcy z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych. Jeżeli zobowiązanie podatkowe wnioskodawcy jest niższe od kwoty wnioskowanej ulgi, nadwyżka może zostać przeniesiona na kolejne lata podatkowe.
- (67) W trakcie okresu objętego dochodzeniem, jedno z przedsiębiorstw objętych próbą skorzystało z tego programu. Przedsiębiorstwo to wykorzystało ulgę do zmniejszenia zobowiązania z tytułu podatku dochodowego.

(d) Wniosek

- (68) Omawiany program stanowi subsydium w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawo-

wego, ponieważ przewiduje wkład finansowy rządu USA w formie utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne. Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.

- (69) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają biodiesla, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

(e) Obliczenie kwoty subsydium

- (70) Kwota subsydium została obliczona na podstawie wysokości zwolnienia od podatku dochodowego w roku podatkowym kończącym się podczas okresu objętego dochodzeniem.
- (71) Kwota subsydium (licznik) została rozłożona na łączną sprzedaż produktu objętego postępowaniem w OD.
- (72) Przedsiębiorstwo objęte postępowaniem otrzymało subsydia w ramach tego programu podczas okresu objętego dochodzeniem w wysokości 0,4 %.

3.4. Program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych.

(a) Podstawa prawna

- (73) Program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych (US Department of Agriculture – „USDA”) był pierwotnie zatwierdzony i finansowany przez stowarzyszenie kredytów rolniczych (Commodity Credit Corporation – „CCC”) w ramach ich ogólnych uprawnień zgodnie z sekcją 5 statutu CCC (CCC Charter Act) zapisanej w prawie podatkowym USA (sekcja 714c lit. e), podrozdział II, rozdział 15, tytuł 15). W statucie tym przedstawiono wyłączne cele, dla osiągnięcia których CCC może zgodnie z prawem korzystać ze swoich ogólnych uprawnień. Omawiany program miał za podstawę postanowienia sekcji 5 lit. e) statutu, który uprawnia CCC do:

„Zwiększenia krajowej konsumpcji towarów rolnych (innych niż tytoń) poprzez rozszerzenie lub sprzyjanie rozszerzeniu rynku krajowego lub poprzez rozwijanie lub sprzyjanie rozwojowi nowych i dodatkowych rynków, ułatwień handlowych i zastosowań dla takich towarów.”

- (74) CCC opublikowało ostateczne zasady regulujące wymieniony program, które zostały skodyfikowane w kodeksie przepisów federalnych (Code of Federal Regulations – C.F.R.) jako 7 C.F.R. § 1424.
- (75) Zgodnie z pierwotnymi ustaleniami CCC wykorzystało sekcję 5 lit. e) do finansowania programu wyłącznie do roku podatkowego 2002⁽¹³⁾. Jednakże w 2002 r. Kongres USA zatwierdził i finansował omawiany program do roku podatkowego 2006 włącznie.
- (76) Program ten funkcjonował od 1 grudnia 2000 r. do czerwca 2006 r. Był on zarządzany przez agencję ds. gospodarstw rolnych (Farm Service Agency – „FSA”) w ramach USDA.

⁽¹³⁾ Do celów programu bioenergetycznego rok podatkowy obejmował okres od 1 października do 30 września następnego roku.

(b) Kwalifikowalność

- (77) W trakcie obowiązywania programu wszyscy komercyjni producenci bioenergii kwalifikowali się do uczestnictwa. Musieli oni przedstawić dowód produkcji oraz dowód zakupu i wykorzystania towarów rolnych związanych z tą produkcją. W szczególności producenci biodiesla byli zobowiązani do produkcji i komercyjnej sprzedaży biodiesla.
- (78) Statut określał „biodiesla” jako monoalkilowe estry spełniające odpowiednie normy Amerykańskiego Stowarzyszenia ds. Badań i Materiałów. Aby zakwalifikować się do uczestnictwa, producent musiał spełnić pewne wymagania w zakresie prowadzenia rejestrów oraz udzielania wymaganych informacji, a także umożliwiania CCC weryfikacji takich informacji. Właściwe przepisy szczegółowo określały procedury zgłaszania się do programu, a także procedury składania wniosków o płatności oraz dotyczące sprawozdawczości, których musieli przestrzegać odbiorcy w celu kwalifikowania się do płatności.
- (79) Statut z 2002 r. wskazywał, że kwalifikowalne towary, które mogły być wykorzystane do produkcji bioenergii (biodiesla lub paliwa z etanolu) obejmują:
- pszenicę, kukurydzę, ziarna sorgo, jęczmień, owies, ryż, nasiona soi, ziarna słonecznika, rzepak, nasiona canola, krokosz, ziarna lnu, gorczycę, katran, nasiona sezamu oraz nasiona bawełny;
 - towary celulozowe, takie jak topola hybrydowa lub proso różgowe;
 - tłuszcze, oleje, smary (nawet poddane recyklingowi) pochodzące z produktów rolnych; oraz
 - wszystkie produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego, inne niż tłuszcze, oleje i smary, które są wskazane do wykorzystania w produkcji bioenergii.
- (80) Według władz USA większość producentów biodiesla, którzy otrzymali zachęty w ramach tego programu, wykorzystywało nasiona soi.
- (81) Wszyscy komercyjni producenci biodiesla kwalifikowali się do uczestnictwa, o ile przestrzegali opisanych powyżej procedur w zakresie sprawozdawczości i składania wniosków. Rząd nie podejmował żadnych uznaniowych decyzji, lecz tylko dopilnowywał, by kryteria kwalifikowalności były spełnione.

(c) Praktyczne zastosowanie

- (82) W każdym roku podatkowym producenci biodiesla mogli zgłosić się do tego programu składając odpowiednie formularze. Po zgłoszeniu producenci biodiesla przedkładali co kwartał wnioski o wypłatę zachęt. Musieli oni przedłożyć dokumentację na temat zakupów netto kwalifikujących się towarów oraz dotyczącą produkcji netto biodiesla w odpowiednich okresach.

- (83) Program gwarantował producentom biodiesla płatności na podstawie kombinacji ich podstawowej produkcji biodiesla oraz powiększonej produkcji biodiesla w odpowiednim okresie poprzedniego roku podatkowego. W przypadku 2006 r. przedsiębiorstwa otrzymały zachęty wyłącznie za powiększoną produkcję biodiesla. USDA obliczył kwotę płatności, zgodnie z regulacjami, na podstawie produkcji biodiesla każdego odbiorcy oraz powiększonej produkcji biodiesla z kwalifikujących się towarów rolnych.

- (84) Zważywszy, że program zakończył się w czerwcu 2006 r., żadne z przedsiębiorstw objętych próbą lub przedsiębiorstwo wskazane w motywie (9), które podlegało indywidualnemu badaniu, nie otrzymało zachęt w ramach tego programu podczas okresu objętego dochodzeniem. W trakcie funkcjonowania programu, trzy spośród przedsiębiorstw objętych próbą otrzymały płatności w okresie od 2002 do 2006 r. Jedno z przedsiębiorstw otrzymało płatność bezpośrednią od FSA. Inne przedsiębiorstwo otrzymało płatności pośrednie w ramach programu, ponieważ przedsiębiorstwo, które skorzystało z tego programu, przekazało część otrzymanych kwot przedsiębiorstwu objętemu próbą w ramach umowy o podziale zysków związanej z umowami o przerobienie usługowym zawartymi między tymi dwoma przedsiębiorstwami. Trzecie przedsiębiorstwo otrzymało jedynie niewielką kwotę w roku podatkowym 2006.

(d) Wnioski

- (85) Ustalono, że przez szereg lat zachęty były przekazywane niektórym producentom biodiesla w ramach tego programu na podstawie ich produkcji biodiesla oraz, że istniał wyraźny wkład ze strony rządu USA w formie dotacji, które były skierowane do przemysłu biodiesla. Jednakże subsydia zostały uznane za powtarzające się i księgowane oddzielnie dla każdego roku, a zatem stwierdzono, że w okresie objętym dochodzeniem nie wystąpiły korzyści.
- (86) Ustalono także, że program został ponownie wprowadzony w roku podatkowym 2009 (październik 2008 – wrzesień 2009 r.) Niemniej jednak zważywszy, że okres objęty dochodzeniem trwał od kwietnia 2007 r. do marca 2008 r. nie ma podstaw do przeciwdziałania jakimkolwiek korzyściom, które mogły zostać uzyskane w ramach ponownie wprowadzonego programu.

PROGRAMY STANOWE

Wprowadzenie

Cztery programy stanowe, które objęto dochodzeniem, nie były wykorzystane przez żadne z przedsiębiorstw włączonych do próby, ani przez przedsiębiorstwo podlegające indywidualnemu badaniu. W takich okolicznościach programy te nie były dalej analizowane. Są to: zwolnienie wyposażenia do produkcji biodiesla od podatku w stanie Dakota Północna; program wolności energetycznej stanu Waszyngton; zwolnienie biopaliw od podatku obrotowego w stanie Waszyngton oraz odliczenie podatkowe dotyczące biopaliw w stanie Waszyngton.

3.5. Zwolnienie biodiesla od podatku w stanie Illinois

- (87) W stanie Illinois „podatek obrotowy” jest zawarty w dwóch odrębnych, aczkolwiek uzupełniających się podatkach. Sprzedawca detaliczny osobistego majątku rzeczowego⁽¹⁴⁾ podlega zobowiązaniu z tytułu podatku zawodowego dla detalistów (Retailers' Occupation Tax – „ROT”), a nabywca osobistego majątku rzeczowego podlega odpowiedniemu zobowiązaniu z tytułu podatku od użytkowania.
- (88) Podstawą prawną dla ROT jest sekcja 2 rozdział 120 w 35 Illinois Compiled Statutes („ILCS”), a dla podatku od użytkownika sekcja 3-45 rozdział 105 w 35 ILCS. Zgodnie z wymienionymi w pierwszym rzędzie przepisami „podatek jest nakładany na podmioty prowadzące działalność polegającą na detalicznej sprzedaży osobistego majątku rzeczowego...”. Wymienione dalej przepisy wskazują, że detaliści „pobierają podatek od użytkowników poprzez dodanie kwoty podatku do ceny sprzedaży majątku rzeczowego, w przypadku sprzedaży do użytku, ...”
- (89) Stawka ROT w OD wynosiła 6,25 % od wpływów brutto ze sprzedaży osobistego majątku rzeczowego dokonanej w trakcie prowadzenia działalności handlowej i była powiększana o obowiązujące w hrabstwach stanu Illinois podatki lokalne (sekcja 2-10 rozdział 120 w 35 ILCS).
- (90) Stawka podatku od użytkowania w OD wynosiła 6,25 % ceny sprzedaży lub godziwej wartości rynkowej, o ile ma to zastosowanie, osobistego majątku rzeczowego i była powiększana o obowiązujące w hrabstwach stanu Illinois podatki lokalne (sekcja 3-10 rozdział 105 w 35 ILCS).
- (91) W rzeczywistości przedsiębiorstwo pobierające podatek od użytkowania w odniesieniu do swojej sprzedaży, uiszczaloby ten podatek Departamentowi Podatkowemu Stanu Illinois jako ROT.

(a) Podstawa prawna

- (92) W zakresie nakładania ROT na biodiesla i mieszanki biodiesla, sekcja 2-10 rozdział 120 w 35 ILCS wskazuje, że przychody ze sprzedaży dokonanej pomiędzy 1 lipca 2003 r. a 31 grudnia 2013 r. włącznie:
- i) w przypadku mieszanek o zawartości nie mniejszej niż 1 % i nie większej niż 10 % biodiesla, podlegają zobowiązaniu podatkowemu wyłącznie od 80 % przychodów, oraz
 - ii) w przypadku 100 % biodiesla i mieszanek biodiesla zawierających ponad 10 % lecz nie więcej niż 99 % biodiesla, nie podlegają zobowiązaniu z tytułu ROT.
- (93) W zakresie nakładania podatku od użytkowania na biodiesla i mieszanki biodiesla, zastosowanie mają takie same pełne lub częściowe zwolnienia jak w opisanym powyżej przypadku ROT (sekcja 3-10 rozdział 105 w 35 ILCS).
- (94) Zwolnienia z ROT i podatku od użytkowania są również przewidziane w wymienionym wyżej prawodawstwie w odniesieniu do przychodów ze sprzedaży innych produktów.

⁽¹⁴⁾ „Osobisty majątek rzeczowy” nie jest zdefiniowany w prawodawstwie Illinois, lecz jest uważany za jakikolwiek majątek fizyczny.

(b) Kwalifikowalność

- (95) Każdy podmiot będący detalistą lub nabywcą paliwa biodiesel kwalifikuje się do składania wniosków o zwolnienia określone w powyższych motywach (92) i (93).

(c) Praktyczne zastosowanie

- (96) Przepisy dotyczące zwolnienia wskazane w powyższych motywach (92) i (93) określają, że podatek od użytkowania nie jest pobierany od sprzedaży detalicznej biodiesla/mieszanek biodiesla. Mając na uwadze fakt, że sprzedaż detaliczna biodiesla/mieszanek biodiesla jest zwolniona z podatku od użytkowania, przedsiębiorstwa (włącznie z producentami/podmiotami zajmującymi się mieszaniami) sprzedające biodiesla/mieszanki biodiesla detalistom nie podlegają zobowiązaniu z tytułu ROT w odniesieniu do ich sprzedaży biodiesla/mieszanek biodiesla.

(d) Wniosek

- (97) Oczywiście jest, że zwolnienie z podatku od użytkowania i ROT jest uwarunkowane sprzedażą detaliczną biodiesla/mieszanek biodiesla. W związku z tym korzyść ze zwolnienia jest uzyskiwana przez konsumentów produktu. Mając na uwadze te okoliczności, zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, cło wyrównawcze nie może zostać nałożone w celu zrównoważenia takiego subsydium, ponieważ nie zostało ono przyznane, pośrednio lub bezpośrednio, na rzecz wytworzenia, produkcji, wywozu lub transportu produktu objętego postępowaniem.
- (98) Jedno ze współpracujących przedsiębiorstw objętych próbą nie pobierało podatku od użytkowania z tytułu swojej sprzedaży biodiesla/mieszanek biodiesla detalistom i w konsekwencji nie płaciło ROT od takiej sprzedaży. Jednakże w świetle wniosków zawartych w powyższym motywie (97), uznano, że przedsiębiorstwo to nie uzyskało żadnych korzyści stanowiących podstawę środków wyrównawczych.

3.6. Fundusz zachęt dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Missouri

(a) Podstawa prawna

- (99) W 2002 r. ustanowiono „Fundusz zachęt dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Missouri” na mocy prawa stanu Missouri (Missouri State Law „RSMo”) (sekcja 142.031 rozdział 142). Celem funduszu jest „... zapewnienie gospodarczych subsydiów kwalifikowanym producentom biodiesla stanu Missouri ...”.
- (100) W każdym roku podatkowym (trwającym od 1 lipca do 30 czerwca kolejnego roku) Departament Rolnictwa stanu Missouri udostępnia kwalifikowanym producentom biodiesla w tym stanie (Missouri Qualified Biodiesel Producers – „MQBP”) wszystkie środki przyznane funduszowi przez organy prawodawcze Missouri oraz zapisane w prawie przez Gubernatora Missouri.

(b) *Kwalifikowalność*

(101) Na początku OD (1 kwietnia 2007 r.) MQBP było przedsiębiorstwem produkującym biodiesla oraz:

- i) było zarejestrowane w Agencji Ochrony Środowiska Stanów Zjednoczonych (United States Environmental Protection Agency - „USEPA”)
- ii) było w przynajmniej 51 % własnością producentów rolnych będących rezydentami stanu Missouri i prowadzących komercyjną produkcję rolną;
- iii) przynajmniej 80 % surowca wykorzystanego przez przedsiębiorstwo pochodziło ze stanu Missouri. Surowiec oznacza produkt rolny ze stanu Missouri zdefiniowany w sekcji 348.400 RSMo. Definicja ta obejmuje, m.in. produkty rolne i roślinne, w stanie naturalnym lub przetworzonym, które zostały wytworzone, przetworzone lub do których wartość dodana została wniesiona w inny sposób w stanie Missouri.

(102) Wskazane kryteria kwalifikowalności zostały zmienione ze skutkiem od 28 sierpnia 2007 r. poprzez zastąpienie ppkt (iii) poniższym podpunktem oraz poprzez dodanie kolejnego warunku (poniższy ppkt (iv)):

iii) przynajmniej 80 % surowca wykorzystanego przez przedsiębiorstwo pochodziło ze stanu Missouri. Surowiec oznacza produkt rolny, pochodzący z upraw ogrodniczych lub winorośli, roślinny, akwakultury, zwierzęcy, leśny lub drobiowy, w stanie naturalnym lub przetworzonym.

iv) spełnia wszystkie następujące warunki:

- zostało zarejestrowane w Departamencie Rolnictwa w Missouri do dnia 1 września 2007 r.;
- rozpoczęło budowę zakładu przed 1 listopada 2007 r.; oraz
- rozpoczęło produkcję biodiesla przed 1 marca 2009 r.

(c) *Praktyczne zastosowanie*

(103) Aby otrzymać dotacje z funduszu, MQBP musi posiadać m.in. licencję. Licencja jest wydawana MQBP, który spełnia wyżej wymienione kryteria i przedłoży dodatkowe informacje Departamentowi Rolnictwa w Missouri (Missouri Department of Agriculture – „MDA”) włącznie z numerem przedsiębiorstwa USEPA, federalnym numerem identyfikacyjnym pracodawcy itd. Licencja obowiązuje od daty otrzymania i zatwierdzenia wszystkich wymaganych informacji przez MDA, a wygasa gdy MQBP uzyska dotację za sześćdziesiąty miesiąc lub nie spełnia już wymogów kwalifikowalności.

(104) Po wydaniu licencji MQBP może wnioskować o dotację dla producenta poprzez złożenie comiesięcznego

wniosku o dotację z MDA - Funduszu zachęt dla kwalifikowanych producentów biodiesla. Aby uzyskać dotację dla producenta za konkretny miesiąc MQBP musi wypełnić określony formularz wniosku o dotację.

(105) MQBP musi przedłożyć MDA wypełniony formularz wniosku o dotację nie później niż piętnaście dni po ostatnim dniu miesiąca, za który wnioskowana jest dotacja. Wnioski przedłożone po tym terminie są automatycznie odrzucane.

(106) Jak poświadczył MDA, kwota każdej comiesięcznej dotacji jest obliczana poprzez określenie liczby galonów kwalifikującego się biodiesla wyprodukowanego z produktów rolnych z Missouri w poprzedzającym miesiącu roku podatkowego. Następnie liczba ta jest mnożona przez kredyty przypadające na galon ustalone w sekcji 142.031 RSMo (prawo stanowe) oraz w tytule 2 kodeksu przepisów stanowych (Code of State Regulations – „CSR”) 110-2.010. Każdy MQBP kwalifikuje się do łącznej dotacji w jakimkolwiek roku podatkowym wynoszącej 0,30 USD za galon w odniesieniu do pierwszych piętnastu milionów galonów kwalifikującego się biodiesla wyprodukowanego z produktów rolnych z Missouri w roku podatkowym, a następnie kwota ta wynosi 0,10 USD za galon w odniesieniu do kolejnych piętnastu milionów galonów kwalifikującego się biodiesla wyprodukowanego z produktów rolnych z Missouri w roku podatkowym. Kwalifikujący się biodiesel wyprodukowany przez MQBP, którego ilość stanowi nadwyżkę w odniesieniu do trzydziestu milionów galonów w roku podatkowym, nie jest uwzględniana w obliczaniu dotacji.

(107) Jeżeli dostępne środki nie są wystarczające, aby wypłacić wszystkim MQBP maksymalną comiesięczną dotację zgodną z prawem, środki te są dzielone, tak by każdy MQBP otrzymał kwotę proporcjonalną do kwalifikującej się produkcji biodiesla wszystkich MQBP za dany miesiąc.

(108) MDA stara się wypłacić wszystkie dotacje za konkretny miesiąc w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania i zatwierdzenia wniosku o dotację.

(d) *Wnioski*

(109) Omawiany program stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje wkład finansowy władz publicznych stanu Missouri⁽¹⁵⁾ w formie bezpośrednich dotacji. Dotacje te przynoszą korzyści otrzymującym je przedsiębiorstwom.

⁽¹⁵⁾ Do celów niniejszego rozporządzenia termin „władza publiczna” jest interpretowany zgodnie z art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że: „Do celów niniejszego rozporządzenia „władza publiczna” oznacza każdy organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu.”

(110) Program jest ograniczony do producentów biodiesla, a zatem ma charakter szczególnie w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

(e) *Obliczenie kwoty subsydium*

(111) Jeden z objętych próbą współpracujących eksporterów skorzystał z programu w OD. Kwota otrzymanej dotacji w OD dotyczyła łącznej sprzedaży produktu objętego postępowaniem podczas OD. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, które zostały otrzymane w ramach tego programu, wyrażona *ad valorem* w odniesieniu do wymienionego przedsiębiorstwa wynosiła 3,8 %.

3.7. Program partnerstwa na rzecz biopaliw w ramach programu pożyczek wspierających rozwój na poziomie lokalnym w stanie Dakota Północna

(112) Omawiany program partnerstwa na rzecz biopaliw zaczął obowiązywać od lipca 2007 r. i był poprzedzony programem partnerstwa na rzecz biodiesla w ramach programu pożyczek wspierających rozwój na poziomie lokalnym (program partnerstwa na rzecz biodiesla, który wprowadzono od lipca 2005 r. do czerwca 2007 r.).

(a) *Podstawa prawna*

(113) Program partnerstwa na rzecz biodiesla został ustanowiony w 2005 r. przez organy prawodawcze Północnej Dakoty wraz z ustanowieniem North Dakota Century Code („N.D.C.C.”) 6-09.17 „partnerstwo na rzecz biodiesla wspierające rozwój na poziomie lokalnym” („Biodiesel Partnership in Assisting Community Expansion”). W ramach N.D.C.C. utworzono fundusz partnerstwa na rzecz biodiesla wspierającego rozwój na poziomie lokalnym („fundusz”).

(114) W 2007 r. w następstwie przyjęcia ustawy senatu nr 2180 zmieniono wymieniony wyżej North Dakota Century Code 6-09.17, zmiany zostały również wprowadzone do programu partnerstwa na rzecz biodiesla, ze skutkiem od lipca 2007 r., który przemianowano na program partnerstwa na rzecz biopaliw.

(b) *Kwalifikowalność*

(115) W ramach programu partnerstwa na rzecz biodiesla, przedsiębiorstwo produkujące biodiesla kwalifikowało się do finansowania z funduszu.

(116) „Przedsiębiorstwo produkujące biodiesla” było definiowane jako „korporacja, spółka akcyjna, spółka osobowa, podmiot lub stowarzyszenie prowadzące produkcję oleju napędowego zawierającego przynajmniej pięć procent biodiesla zgodnego ze specyfikacjami przyjętymi przez Amerykańskie Stowarzyszenie ds. Badań i Materiałów.”

(117) Finansowanie przyjęło formę obniżonej stopy procentowej (obniżka stosowanych stóp procentowych) od pożyczek udzielanych przez wiodącą (komercyjną) instytucję finansową z udziałem Banku Północnej Dakoty. Bank Północnej Dakoty jest instytucją stanową. Pożyczkobiorcy mogli korzystać z 5 % obniżki stopy procentowej w stosunku do oficjalnego poziomu. Dane przedsiębiorstwo produkujące biodiesla mogło kwalifikować

się do łącznej maksymalnej kwoty finansowania w formie obniżki odsetek wynoszącej 400 000 USD na pożyczkę.

(118) Program partnerstwa na rzecz biopaliw został utworzony w celu obniżania stóp procentowych od pożyczek udzielanych na rzecz przedsiębiorstw produkujących biodiesla i etanol, produkcji zwierzęcej, detalistów w sektorze biopaliw i zakładów przetwarzających ziarna. Przedsiębiorstwa produkujące biodiesla, które spełniają odpowiednie kryteria, kwalifikują się do tego programu.

(c) *Praktyczne zastosowanie*

(119) Środki funduszu są przeznaczane na obniżkę stopy procentowej pożyczkobiorcy od pożyczek udzielonych przez Bank Północnej Dakoty (Bank of North Dakota – „BND”), który jest podmiotem publicznym i własnością stanu Północnej Dakoty. Pożyczka jest obsługiwana przez lokalnych pożyczkodawców – banki, kasy oszczędności i pożyczek, spółdzielnie kredytowe lub agencje kredytów rolnych, które zgłosiły uczestnictwo w BND. Lokalni pożyczkodawcy mogą być publicznymi lub prywatnymi podmiotami. Pożyczkodawca i BND wraz z pożyczkobiorcą określają zasady i warunki spłaty pożyczki, włącznie ze stopą procentową. Wiodący pożyczkodawca składa wniosek, aby środki funduszu zostały wykorzystane do obniżenia stopy procentowej. W rzeczywistości wnioski są składane przez wiodącego pożyczkodawcę (zazwyczaj prywatny bank) do BND.

(120) Przedsiębiorstwo spłaca obniżone odsetki wiodącemu pożyczkodawcy. Wiodący pożyczkodawca otrzymuje następnie od BND (poza funduszem) różnicę między spłatą, która była należna na podstawie zwyczajnych stóp procentowych, a obniżoną kwotą zapłaconą przez przedsiębiorstwo.

(121) Wdrażanie programu partnerstwa na rzecz biodiesla i biopaliw przeprowadzono zgodnie z opisem w dwóch poprzedzających motywach.

(d) *Wniosek*

(122) W odniesieniu do programu partnerstwa na rzecz biodiesla i biopaliw, stwierdzono finansowy wkład stanu Północnej Dakoty, ponieważ władze dokonują wpłat na rzecz funduszu (fundusz partnerstwa na rzecz biodiesla wspierającego rozwój na poziomie lokalnym oraz fundusz partnerstwa na rzecz biopaliw wspierającego rozwój na poziomie lokalnym). Wymieniony fundusz jest wykorzystywany do finansowania części spłaty odsetek należnych od przedsiębiorstwa pożyczkobiorcy. Kwalifikowalność do finansowania z obu programów jest ograniczona m.in. do producentów biodiesla. W takich okolicznościach oba programy są szczególne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Korzyść dla przedsiębiorstw wynikająca z tych programów przyjmuje formę obniżonych spłat odsetek.

(e) *Obliczenie kwoty subsydium*

(123) Jedno przedsiębiorstwo uzyskało korzyści w ramach programu partnerstwa na rzecz biodiesla podczas OD. Jednak zważywszy, że korzyść ta wynosiła mniej niż 0,1 % uznano ją za nieznaczącą.

3.8. Ulga podatkowa na wyposażenie do produkcji biodiesla w stanie Dakota Północna

(a) Podstawa prawna

- (124) Podstawa prawna podatku dochodowego od osób prawnych w Północnej Dakocie jest zawarta w art. X § 3 konstytucji Północnej Dakoty oraz w § 57-38-30 N.D.C.C. Podstawą dla ulgi podatkowej w ramach tego programu, dostępnej dla wyposażenia modernizującego produkcję biodiesla, jest § 57-38-30.6 N.D.C.C.

(b) Kwalifikowalność

- (125) Podatnik musi być osobą prawną podlegającą podatkowi dochodowemu w Północnej Dakocie.

(c) Praktyczne zastosowanie

- (126) Odliczenie od podatku dochodowego ma zastosowanie do zobowiązania podatkowego i wynosi dziesięć procent rocznie przez okres pięciu lat w odniesieniu do kosztów bezpośrednich ponoszonych przez podatnika po 31 grudnia 2002 r. Kosztami są bezpośrednie koszty podatnika ponoszone w celu dostosowania lub dodatkowego wyposażenia modernizującego istniejący zakład lub dostosowania nowego zakładu na terytorium stanu w celu produkcji lub mieszania oleju napędowego zawierającego przynajmniej 2 % biodiesla.

(d) Wniosek

- (127) Program ten jest ograniczony do podatników, którzy podejmują się dostosowania lub dodatkowego wyposażenia modernizującego istniejący zakład lub dostosowania nowego zakładu na terytorium stanu w celu produkcji lub mieszania oleju napędowego zawierającego przynajmniej 2 % biodiesla. Program ten ma charakter szczególny w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Jest on uznany za subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ dochody publiczne, które byłyby należne (podatek dochodowy od osób prawnych), zostają utracone lub nie są pobierane. Zmniejszone zobowiązanie podatkowe przedsiębiorstwa stanowi korzyść.

(e) Obliczenie kwoty subsydlum

- (128) Jedno przedsiębiorstwo uzyskało korzyści w ramach programu podczas OD. Jednak zważywszy, że korzyść ta wynosiła mniej niż 0,1 %, uznano ją za nieznaczącą.

3.9. Odliczenia od podatku dochodowego dotyczące biodiesla w stanie Dakota Północna

(a) Podstawa prawna

- (129) Podstawą dla ulgi podatkowej dotyczącej mieszania biodiesla jest § 57-38-01.22. N.D.C.C.

(b) Kwalifikowalność

- (130) Podatnik musi podlegać podatkowi dochodowemu w Północnej Dakocie oraz posiadać obowiązującą licencję stanowego urzędu podatkowego (State Tax Commissioner's Office) jako dostawca paliwa, który miesza biodiesla, zgodnie z § 57-43.2-05(1) N.D.C.C.

(c) Praktyczne zastosowanie

- (131) Podatnik jest uprawniony do ulgi związanej ze zobowiązaniem podatkowym wynoszącej 0,05 USD za galon mieszanego biodiesla, o ile biodiesel stanowi przynajmniej 5 % zawartości (B5).

(d) Wniosek

- (132) Omawiany program jest uznany za subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ dochody publiczne, które byłyby należne (podatek dochodowy od osób prawnych), zostają utracone lub nie są pobierane. Zmniejszone zobowiązanie podatkowe przedsiębiorstwa stanowi korzyść.

(e) Obliczenie kwoty subsydlum

- (133) Jedno przedsiębiorstwo uzyskało korzyści w ramach programu podczas OD. Jednak zważywszy, że korzyść ta wynosiła mniej niż 0,1 %, uznano ją za nieznaczącą.

3.10. Zwolnienie mieszanek etanolu i biodiesla od podatku w Teksasie

- (134) Zgodnie z kodeksem Teksasu paliwa silnikowe, w tym olej napędowy, podlegają stanowej akcyzie. Zgodnie z prawem podatek stanowy uiszczany od oleju napędowego powinien być dodawany do ceny sprzedaży w przypadku każdej kolejnej sprzedaży, tak by został on ostatecznie zapłacony przez podmiot wykorzystujący lub konsumujący paliwo. Biodiesel jest traktowany jako odrębny produkt zgodnie z prawem stanu Teksas. Nie podlega on opodatkowaniu. W związku z powyższym producenci biodiesla nie muszą pobierać żadnych podatków od nabywców w imieniu i na rachunek stanowego urzędu podatkowego. Stwierdzono, że producenci biodiesla nie uzyskują korzyści z teksańskiego zwolnienia podatkowego dotyczącego etanolu i mieszanek biodiesla, oraz że korzyści uzyskali konsumenci końcowi, mając na uwadze, iż prawo teksańskie stanowiące o nieopodatkowaniu konkretnych produktów może przynieść korzyści jakimkolwiek podmiotowi na terytorium stanu. W takiej sytuacji uznano, że omawiany program nie stanowi podstawy środków wyrównawczych.

3.11. Program zachęt do produkcji paliwa z etanolu i biodiesla w Teksasie

(a) Podstawa prawna

- (135) Rozdział 16 teksańskiego kodeksu rolnego; zasady programu zachęt do produkcji paliwa z etanolu i biodiesla oraz wytyczne programu zachęt do produkcji paliwa z etanolu i biodiesla.

(b) Kwalifikowalność

- (136) W programie tym przewidziano dotacje dla kwalifikujących się przedsiębiorstw produkujących etanol i biodiesla. Producent, który zamierza otrzymać dotację musi przedłożyć wniosek wskazujący, że:

- 1) zakład może produkować paliwo z etanolu lub biodiesla;

2) producent dokonał znaczących inwestycji w zakład, oraz

3) zakład jest zlokalizowany na stałe w Teksasie.

(c) *Praktyczne zastosowanie*

(137) Program określał, że producent, który poniósł opłatę w wysokości 3,2 centa USD za galon biodiesla wyprodukowanego w zarejestrowanym zakładzie, był uprawniony do otrzymania 20 centów USD za każdy galon biodiesla wyprodukowanego w każdym zarejestrowanym zakładzie do momentu upływu dziesięciu lat od daty rozpoczęcia produkcji w danym zakładzie.

(138) Zarejestrowany zakład był zobowiązany do przedłożenia miesięcznego sprawozdania na temat produkcji oraz kwartalnego sprawozdania poświadczonego przez biegłego rewidenta. Po przedłożeniu kwartalnego sprawozdania, zakład również ponosiłby opłaty w wysokości 3,2 centa za galon. Kwota uiszczanej opłaty była mnożona przez 5,25, tak by zakład otrzymał zachętę wynoszącą 20 centów za galon. Roczny limit produkcji kwalifikującej się do otrzymania zachęty to pierwsze 18 milionów galonów na zakład.

(139) Program zaczął obowiązywać we wrześniu 2003 r., lecz pierwsze płatności w jego ramach zostały dokonane dopiero w czerwcu 2006 r., ponieważ do roku podatkowego wrzesień 2005 – sierpień 2006 r. nie przydzielono żadnych środków. Program nie był operacyjny od 31 sierpnia 2007 r., gdyż organ prawodawczy Teksasu zaprzestał jego finansowania w okresie dwuletnim 2008-2009 (wrzesień 2007 do sierpnia 2009 r.). Pod względem prawnym omawiany program wciąż istnieje w Teksasie. Ponadto ustalono, że jedno z przedsiębiorstw objętych postępowaniem skorzystało z tego programu w okresie objętym postępowaniem.

(d) *Wniosek*

(140) Omawiany program stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje wkład finansowy stanu Teksas w formie bezpośrednich dotacji. Dotacje te stanowią korzyść dla otrzymujących je przedsiębiorstw zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Program jest ograniczony m.in. do producentów biodiesla, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

(e) *Obliczenie kwoty subsydlum*

(141) Jedno przedsiębiorstwo skorzystało z tego programu w OD. Kwota subsydlum została obliczona na podstawie kwoty płatności otrzymanych w okresie objętym dochodzeniem. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego poniesione opłaty niezbędne do uzys-

kania subsydlum zostały odjęte od otrzymanych płatności w celu otrzymania wielkości subsydlum w liczniku.

(142) Kwota subsydlum została rozłożona na łączną sprzedaż biodiesla dokonaną przez przedsiębiorstwo objęte postępowaniem w OD, jako odpowiedni mianownik.

(143) Przedsiębiorstwo objęte postępowaniem otrzymało subsydlum w ramach tego programu podczas okresu objętego dochodzeniem w wysokości 0,3 %.

3.12. Zwolnienie produkcji biopaliw od podatku w stanie Waszyngton

(144) Stan Waszyngton przewiduje obniżki od podatku z tytułu wykonywanego zawodu i prowadzenia działalności gospodarczej (Business and Occupation tax - „podatek B&O”) oraz zwolnienia od podatku majątkowego i związanego z akcyzą za dzierżawę.

(145) Stan Waszyngton nie dysponuje systemem podatku dochodowego od osób prawnych. Podmioty gospodarcze podlegają podatkowi B&O, który jest nakładany na działalność wytwórczą. Zwyczajowa stawka podatku od działalności wytwórczej wynosi 0,484 %, o ile nie wskazano inaczej w prawie stanu Waszyngton.

(146) W zakresie podatku majątkowego, obowiązująca stawka jest określana w ramach wielu pokrywających się jurysdykcji i różni się w zależności od lokalnych jurysdykcji podatkowych na terytorium stanu Waszyngton. Jednakże średnia ogólnostanowa stawka wynosi około 1,2 % godziwej wartości rynkowej.

(147) Akcyza za dzierżawę jest podatkiem nakładanym zamiast podatku majątkowego, w przypadku gdy zwolniony majątek, przykładowo majątek portu publicznego, jest wykorzystywany przez niezwolniony podmiot, np. przedsiębiorstwo pracujące dla zysku. Stawka wynosi 12,84 % ceny umownej wynajmu.

(a) *Podstawa prawna*

(148) Zgodnie z rozdziałem 82.04.260 pkt 1 lit. e) zmienionego kodeksu stanu Waszyngton (Revised Code of Washington – „RCW”) stawka podatku B&O od produkcji czystych biopaliw, włącznie z biodieslem, jest obniżona z 0,484 % do 0,138 %. Wymieniona obniżona stawka obowiązuje do 1 lipca 2009 r.

(149) W odniesieniu do zwolnienia od podatku majątkowego i akcyzy za dzierżawę, przepisy rozdziału 84.36.635 oraz rozdziału 82.29A.135 RCW określają, że kwalifikujące się nieruchomości i mienie osobiste są zwolnione z podatku majątkowego i akcyzy za dzierżawę.

(b) *Kwalifikowalność*

(150) Wszystkie trzy wymienione powyżej obniżki/zwolnienia podatkowe mają zastosowanie do producentów biodiesla. Obniżki/zwolnienia są dostępne w całym stanie, bez ograniczeń innych niż kryteria kwalifikowalności.

(151) Do obniżki podatku B&O, jak wskazano powyżej, kwalifikują się producenci biodiesla

(152) W odniesieniu do zwolnienia od podatku majątkowego i akcyzy za dzierżawę, jak wskazano powyżej, kwalifikujące się nieruchomości i mienie osobiste są zwolnione z podatku majątkowego i akcyzy za dzierżawę. Kwalifikujące się nieruchomości i mienie osobiste muszą zostać wykorzystane przede wszystkim do produkcji czystych biopaliw. Kwalifikujący się majątek obejmuje budynki, wyposażenie i maszyny, inne mienie osobiste oraz grunt związany z produkcją biopaliw, lecz nie grunty pod uprawy. Budynki i wyposażenie muszą być nowe i nie mogły już istnieć przed lipcem 2003 r.

(c) *Praktyczne zastosowanie*

(153) Aby skorzystać z obniżki stawki B&O, która ma zastosowanie do producentów biodiesla, kwalifikujące się przedsiębiorstwo przedkłada jedynie sprawozdanie na temat wartości sprzedaży takich produktów w odpowiednim zeznaniu podatkowym.

(154) Wniosek o zwolnienie od podatku majątkowego i związanej z akcyzą za dzierżawę musi zostać złożony do 1 listopada każdego roku. Wniosek o zwolnienie od podatku majątkowego jest składany za pośrednictwem lokalnego poborcy podatkowego w hrabstwie. Wniosek o zwolnienie od akcyzy za dzierżawę jest składany za pośrednictwem Departamentu Podatkowego.

(d) *Wniosek*

(155) Omawiany program stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego,

ponieważ przewiduje wkład finansowy władz publicznych stanu Waszyngton, zważywszy, że dochody publiczne, które byłyby należne (podatek B&O), zostają utracone lub nie są pobierane. Zmniejszone zobowiązanie podatkowe przedsiębiorstwa, które uczestniczy w programie, stanowi korzyść. Zmniejszona stawka podatku B&O, która ma zastosowanie do producentów biopaliw, ma charakter szczególny, ponieważ jest ograniczona do producentów biopaliw, włącznie z biodieslem, oraz pewnych innych określonych działalności, a zatem jest uznana za stanowiącą podstawę środków wyrównawczych.

(156) Żadne z przedsiębiorstw objętych próbą nie skorzystało ze zwolnienia od podatku majątkowego. W takiej sytuacji nie wyciągnięto wniosków w zakresie tego zwolnienia. Jedno przedsiębiorstwo skorzystało ze zwolnienia od akcyzy za dzierżawę, lecz kwota korzyści nie przekroczyła 0,1 %, a zatem została uznana za nieznaczną. W takiej sytuacji nie wyciągnięto żadnych wniosków w zakresie zwolnienia.

(e) *Obliczenie kwoty subsydlum*

(157) Jedno przedsiębiorstwo skorzystało z obniżki B&O w OD. Kwota subsydlum została obliczona poprzez zastosowanie obniżonej stawki B&O do obrotów ze sprzedaży biodiesla wyprodukowanego przez to przedsiębiorstwo w OD. Kwota subsydlum, wyrażona jako odsetek łącznej wielkości sprzedaży biodiesla w OD, wynosiła 0,7 %.

3.13. Kwota subsydlum podlegających środkom wyrównawczym

(158) Kwota subsydlum stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, określona *ad valorem* w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych dochodzeniem, zawiera się między 29,1 % a 41,1 %.

(%)

PROGRAM PRZEDSIĘBIORSTWO	Ulga dotycząca mieszanek biodiesla	Odciszenie od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego	Fundusz zachęt dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Missouri	Program zachęt do produkcji paliwa z etanolu i biodiesla w Teksasie	Zwolnienie produkcji biopaliw od podatku w stanie Waszyngton	Razem
Archer Daniels Midland Company	31,3		3,8			35,1
Cargill Inc.	34,1	0,4				34,5
Green Earth Fuels of Houston LLC	38,7			0,3		39,0
Imperium Renewables Inc.	28,4				0,7	29,1
Peter Cremer North America LP	41,0					41,0
Vinmar Overseas Limited	41,1					41,1
World Energy Alternatives LLC	37,6					37,6

- (159) Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, margines subsydiowania dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą, obliczony na podstawie średniej ważonej marginesu subsydiowania ustalonej dla przedsiębiorstw współpracujących objętych próbą, wyniósł 36,0 %.
- (160) W odniesieniu do wszystkich innych eksporterów w USA Komisja ustaliła najpierw poziom współpracy. Dokonano porównania między całkowitą wielkością wywozu wskazaną w odpowiedziach na kontrolę wyrywkową otrzymanych od wszystkich współpracujących producentów eksportujących a łączną wielkością przywozu z USA, obliczoną zgodnie z danymi statystycznymi USA na temat wywozu. Odsetek współpracy wynosił 81 %. Na tej podstawie poziom współpracy uznano za wysoki. Uznano zatem za właściwe określenie poziomu subsydiowania dla niewspółpracujących producentów eksportujących na poziomie najwyższego subsydiowania, ustalonym dla objętych próbą współpracujących producentów eksportujących, tak aby zapewnić skuteczność środków.

4. PRZEMYSŁ WSPÓLNOTOWY

4.1. Produkcja wspólnotowa i jej sytuacja

- (161) W celu ustalenia łącznej produkcji wspólnotowej i wsparcia dla dochodzenia wykorzystano wszystkie dostępne informacje, w tym informacje dostarczone przez skarżącego oraz dane zebrane od producentów wspólnotowych przed rozpoczęciem dochodzenia oraz po nim.
- (162) Na podstawie tych danych ustalono, że łączna produkcja wspólnotowa wynosiła około 5 400 tysięcy ton w OD. Stwierdzono, że trzy przedsiębiorstwa należące do jednej grupy były powiązane z producentem eksportującym w USA, a wymieniona grupa dokonywała przywozu znaczących ilości produktu objętego postępowaniem od swoich powiązanych eksporterów w USA. Dlatego też przedsiębiorstwa te zostały wyłączone z pojęcia przemysłu wspólnotowego w rozumieniu art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. W konsekwencji wielkość produkcji, w zależności od sposobu obliczania, wynosiła między 4 200 a 4 600 tysięcy ton.
- (163) Stwierdzono, że przedsiębiorstwa, które poparły skargę i wyraziły zgodę na współpracę w dochodzeniu, reprezentowały w OD około 60 % produkcji wspólnotowej biodiesla określonej w motywie (162). Przedsiębiorstwo wymienione w poniższym motywie (165), które nie współpracowało podczas dochodzenia, nie zostało uznane za popierające skargę. Uznano, że skarga i dochodzenie są popierane przez większą część przemysłu wspólnotowego w rozumieniu art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

4.2. Kontrola wyrywkowa

- (164) Z uwagi na dużą liczbę producentów wspólnotowych zdecydowano o zastosowaniu kontroli wyrywkowej w celu ustalenia występowania istotnej szkody. Formularze dotyczące kontroli wyrywkowej zostały przesłane do wszystkich potencjalnych producentów produktu podobnego we Wspólnocie. Początkowo ponad 40 przedsiębiorstw udzieliło przydatnych informacji na pytania zawarte w tych formularzach i wyraziło zgodę na współpracę w postępowaniu. Trzy przedsiębiorstwa wymienione w motywie (162) nie były uwzględnione w kontroli wyrywkowej z przyczyn podanych we wskazanym motywie.
- (165) Spośród pozostałych przedsiębiorstw, do próby wybranych zostało 11 firm na podstawie największej reprezentatywnej wielkości produkcji i sprzedaży we Wspólnocie, jak wskazano w powyższym motywie (11). Jeden producent, który miał być pierwotnie objęty próbą, musiał zostać wykluczony, ponieważ nie współpracował w toku dochodzenia. Pozostałych dziesięć przedsiębiorstw uznaje się za reprezentatywne dla łącznej produkcji wspólnotowej.
- (166) W dalszej części odniesienie do „przemysłu wspólnotowego” lub „objętych próbą producentów wspólnotowych” dotyczy wskazanych powyżej dziesięciu producentów włączonych do próby.

5. SZKODA

- (167) Jak stwierdzono w powyższym motywie (17) analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od stycznia 2004 r. do końca OD. Jednakże podczas dochodzenia wykazano, że w praktyce przemysł wspólnotowy rozpoczął produkcję w 2004 r. Dlatego też uznano za właściwe dokonanie analizy na podstawie trendów w okresie od 2005 r. do OD („okres analizowany”). Niemniej jednak zgromadzone informacje dotyczące 2004 r. zostały przedstawione w poniższej ocenie.

5.1. Konsumpcja we Wspólnocie

Tabela 1

Konsumpcja we Wspólnocie	2004	2005	2006	2007	OD
Tony	1 936 034	3 204 504	4 968 838	6 644 042	6 608 659
Indeks 2005 = 100	60	100	155	207	206

- (168) Konsumpcja we Wspólnocie została określona na podstawie wielkości łącznej produkcji wspólnotowej wszystkich producentów wspólnotowych na rynku wspólnotowym, jak wskazano w powyższym motywie (162), po odjęciu ich wywozu i dodaniu przywozu z kraju, którego dotyczy dochodzenie, oraz przywozu z innych krajów trzecich.
- (169) W odniesieniu do przywozu z USA dostępne są następujące źródła informacji:
- dane Eurostatu dotyczące różnych kodów CN, pod którymi sklasyfikowano produkt;
 - dane statystyczne USA na temat wywozu;
 - inne statystyczne informacje o poufnym charakterze na temat przywozu przedstawione przez zainteresowane strony.
- (170) Jednakże analiza tych informacji pokazała, że dane Eurostatu nie mogły zostać wykorzystane do celów oceny konsumpcji, ponieważ do końca 2007 r. nie było odrębnych kodów CN dotyczących klasyfikacji celnej różnych rodzajów produktu objętego postępowaniem. Przywóz produktu objętego postępowaniem był klasyfikowany w ramach wielu kodów, które zawierały również dane dotyczące przywozu innych produktów. W związku z tym uznano za właściwe wykorzystać dane statystyczne USA na temat wywozu w celu ustalenia wiarygodnych wielkości przywozu i konsumpcji oraz trendów w przywozie. Korzystając z wymienionego źródła informacji uwzględniono czas wysyłki potrzebny na to, by towary dotarły z USA do Wspólnoty, i dane statystyczne dotyczące wywozu zostały skorygowane o jeden miesiąc, aby wziąć pod uwagę ten okres.
- (171) W zakresie przywozu towarów z innych krajów i wywozu producentów wspólnotowych, mając na względzie ograniczenia dotyczące wykorzystania opisanych powyżej danych Eurostatu, w toku dochodzenia polegano na danych zawartych w skardze.
- (172) Na podstawie powyższych informacji ustalono, że konsumpcja biodiesla we Wspólnocie wzrosła o 107 % między 2005 i 2007 r., a następnie nieznacznie obniżyła się o 1 punkt procentowy w OD. W ujęciu ogólnym konsumpcja wzrosła ponad dwukrotnie w okresie analizowanym.
- (173) Wzrost popytu był głównie spowodowany zachętami ze strony państw członkowskich do promowania biopaliw w następstwie przyjęcia dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych⁽¹⁶⁾ oraz dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 123 z 17.3.2003, s. 42.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

5.2. Wielkość przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, oraz udział w rynku

Tabela 2

Przywóz z USA	2004	2005	2006	2007	OD
Tony	2 634	11 504	50 838	730 922	1 137 152
Indeks 2005 = 100	23	100	442	6 354	9 885
Udział w rynku	0,1 %	0,4 %	1,0 %	11,0 %	17,2 %
Indeks 2005 = 100	25	100	250	2 750	4 300

Źródło: dane statystyczne USA na temat wywozu

- (174) Znacznie wzrosła wielkość przywozu z USA z około 11 500 ton w 2005 r. do około 1 137 000 ton podczas OD.
- (175) W okresie analizowanym subsydiowany przywóz z USA nieustannie powiększał swój udział w rynku wspólnotowym z 0,4 % w 2005 r. do 17,2 % w OD. Dlatego też można uznać, że nastąpił istotny wzrost subsydiowanego przywozu zarówno w ujęciu bezwzględnym jak i względnym w porównaniu do konsumpcji we Wspólnocie w tym okresie.
- (176) Handel typu „splash and dash” jest terminem stosowanym przed podmioty zajmujące się biodieslem, aby opisać sytuację, w której biodiesel rzekomo zagranicznego pochodzenia jest przewożony do Wspólnoty przez USA, gdzie zostaje poddany mieszanii z niewielką ilością (0,01 % końcowej mieszanki) tradycyjnego oleju napędowego, tak by podmiot przeprowadzający mieszanie mógł skorzystać z subsydium w USA.
- (177) Strony z USA twierdziły, że praktyka „splash and dash” wyjaśnia wzrost przywozu USA na rynek wspólnotowy, ponieważ reprezentuje rzekomo 40 % przywozu z USA w OD. Strony te podkreślały również, że z uwagi na wszczęcie dochodzenia przeciwko przywózowi biodiesla pochodzącego z USA, ilości związane z praktyką „splash and dash” powinny zostać wyodrębnione z analizy szkody i traktowane jako przywóz z innych krajów trzecich.
- (178) Z drugiej strony skarżący utrzymywał, iż przywóz „splash and dash”, o ile miał miejsce, mógł reprezentować najwyżej 10 % wielkości wywozu z USA, a tym samym nie był znaczący i nie miał wpływu na stwierdzenie, że duże ilości subsydiowanego przywozu z USA pojawiły się na rynku wspólnotowym, zwłaszcza w OD.
- (179) W toku dochodzenia wykazano, że dane statystyczne USA na temat wywozu nie pozwalają na rozróżnienie biodiesla wywożonego w ramach rzekomej praktyki „splash and dash” od innego wywozu USA zarejestrowanego w rozdziale „Wywóz”. Wśród wymienionych danych nie ustalono prawie żadnych ilości zgłoszonych w ramach rozdziału „Powrotny wywóz”. Władze USA stwierdziły również, że wszystkie ilości wskazane w rozdziale „Wywóz” dotyczą produktów uważanych za pochodzące z USA.
- (180) Ponadto większość objętych dochodzeniem przedsiębiorstw z USA oświadczyła, że w odniesieniu do ilości wywożonych do Wspólnoty lub sprzedawanych na rynku krajowym nie było możliwe rozróżnienie ilości produkowanych lub pochodzących z USA i ilości wywożonych w ramach praktyki „splash and dash”.
- (181) Ustalono także w odniesieniu do objętych dochodzeniem przedsiębiorstw w USA, iż cały wywóz biodiesla został zgłoszony, zarówno przy wywozie przez eksporterów USA, jak i przy przywozie przez powiązanych importerów we Wspólnocie, jako biodiesel pochodzący z USA.

- (182) Na podstawie powyższych faktów i uwzględniając, w szczególności, że wywóz w ramach „splash and dash”, o ile miał miejsce, został zgłoszony jako pochodzący z USA i był uważany jako pochodzący z USA przez władze USA, stwierdzono, iż nie ma podstaw by traktować go jako przywóz nie pochodzący z USA.

5.3. Ceny subsydiowanego przywozu oraz podcięcie cenowe

5.3.1. Cena jednostkowa sprzedaży

Tabela 3

	2004	2005	2006	2007	OD
Ceny w euro/tonę	463	575	600	596	616
Indeks 2005 = 100	81	100	104	104	107

Źródło: dane statystyczne USA na temat wywozu oraz odpowiedzi objętych próbą eksporterów USA na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (183) Dane statystyczne USA na temat wywozu zostały również wykorzystane do określenia trendów cenowych subsydiowanego przywozu pochodzącego z USA, zwłaszcza w 2007 r. i w OD. Aby odzwierciedlić poziom ceny na granicy Wspólnoty, średnie ceny eksportowe zostały skorygowane o odpowiednie koszty frachtu i ubezpieczenia. Należy zauważyć, że w przypadku wcześniejszych lat okresu analizowanego, zwłaszcza w 2005 r. i 2006 r. ale także w 2004 r., dane statystyczne USA na temat wywozu nie były w pełni wiarygodne pod względem wartości sprzedaży, ponieważ obliczona średnia cena eksportowa była nieproporcjonalnie wysoka w porównaniu z cenami zgłoszonymi przez współpracujących producentów eksportujących. W takich okolicznościach, średnia cena eksportowa USA w odniesieniu do tych lat została ustalona na podstawie odpowiedzi objętych próbą producentów eksportujących w USA udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (184) Średnie ceny przywozu z USA zmieniały się w okresie badanym i zasadniczo wzrosły o 7 % między 2005 r. i OD.

5.3.2. Podcięcie cenowe

- (185) W celu przeanalizowania podcięcia cenowego porównano średnią ważoną cen sprzedaży stosowanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych i pobieranych od klientów niepowiązanych na rynku wspólnotowym, dostosowaną do poziomu ex-works, z odpowiadającą średnią ważoną cen przywozu z USA, ustaloną na podstawie CIF w odniesieniu do objętych próbą producentów eksportujących w USA. W odpowiednich przypadkach zastosowano dostosowanie ze względu na cła, koszty ponoszone po przywozie oraz różnice surowców (zob. kolejny motyw) wykorzystywanych do produkcji biodiesla.
- (186) Podczas dochodzenia określono różne rodzaje produktu objętego postępowaniem, zwłaszcza na podstawie surowców wykorzystywanych w procesie produkcyjnym. Podstawowym surowcem stosowanym we Wspólnocie jest rzepak, natomiast producenci w USA wykorzystują inne surowce takie jak nasiona soi, nasiona canola, nasiona owoców drzewa palmowego itd. Zwążywszy, że wyżej wymienione materiały są zdecydowanie najważniejszym surowcem do produkcji produktu objętego postępowaniem, uznano, iż należy zastosować dostosowanie z uwagi na różnice surowców. To dostosowanie zostało tak obliczone, aby odpowiadało wartości rynkowej różnicy między odpowiednimi rodzajami produktu objętego postępowaniem a rodzajem produktu wytworzonym z rzepaku. Tym samym porównano średnie ważne ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego ze średnią ważoną ceną przywozu objętego postępowaniem, mając za podstawę ten sam surowiec, tj. rzepak.
- (187) Po zastosowaniu powyższej metodyki różnica między cenami USA i Wspólnoty, wyrażona jako odsetek średniej ważonej ceny ex-works przemysłu wspólnotowego, tj. margines podcięcia cenowego, wynosiła od 18,9 % do 33,0 %.

5.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego

- (188) Zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu subsydiowanego na przemysł wspólnotowy zawierało ocenę wszystkich czynników gospodarczych, które ustalono w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego w okresie analizowanym.

5.4.1. Moce produkcyjne, produkcja i wykorzystanie mocy produkcyjnych

Tabela 4

	2004	2005	2006	2007	OD
Moce produkcyjne (w tonach)	529 000	920 000	1 306 572	2 189 910	2 520 508
<i>Indeks 2005 = 100</i>	58	100	142	238	274
Produkcja (w tonach)	475 710	813 657	1 214 054	1 832 649	2 016 573
<i>Indeks 2005 = 100</i>	58	100	149	225	248
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	90 %	88 %	93 %	84 %	80 %
<i>Indeks 2005 = 100</i>	102	100	106	95	91

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (189) Wraz ze wzrostem konsumpcji, moce produkcyjne objętych próbą producentów wspólnotowych stale zwiększały się w okresie analizowanym. Wzrosły one o 42 % między 2005 r. i 2006 r. potem o 68 % w 2007 r., a następnie o 15 % między 2007 r. i OD. W okresie analizowanym łączny ich wzrost wyniósł 174 %. Rozwój mocy produkcyjnych wynikał z nowych inwestycji dokonanych w oczekiwaniu na wzrost popytu.
- (190) Istotnie wzrost mocy produkcyjnych przemysłu wspólnotowego należy rozpatrywać w kontekście wspólnotowego celu związanego z konsumpcją biopaliw i innych odnawialnych paliw, który wytyczono w dyrektywie 2003/30/WE; założenia te zostały obliczone na podstawie zawartości energii benzyny i oleju napędowego przeznaczonych do celów transportu i wprowadzonych na rynek wspólnotowy do dnia 31 grudnia 2010 r. Ponadto w marcu 2007 r. Rada Europejska zatwierdziła minimalny wiążący cel na poziomie 10 %, który ma być osiągnięty przez wszystkie państwa członkowskie w zakresie udziału biopaliw w ogólnej konsumpcji benzyny i oleju napędowego na potrzeby transportu we Wspólnocie do 2020 r.⁽¹⁸⁾. Zgodnie z tym celem konsumpcja biopaliw we Wspólnocie powinna zwiększyć się do około 33 milionów ton ekwiwalentu ropy do wyznaczonego terminu. Moce produkcyjne w całej Wspólnocie w 2006 r. szacowane były na jedynie 6 mln ton. Mając na uwadze powyższe, zrozumiałe jest, że producenci wspólnotowi zainwestowali w dodatkowe moce przewidując wzrost popytu.
- (191) Produkcja produktu podobnego przez przemysł wspólnotowy również stale rosła i w okresie analizowanym jej łączny wzrost wyniósł 148 %.
- (192) W wyniku względnie wolniejszego wzrostu wielkości produkcji w stosunku do wzrostu mocy produkcyjnych, wykorzystanie mocy przemysłu wspólnotowego obniżyło się o 9 % w okresie analizowanym.

⁽¹⁸⁾ W następstwie powyższego zatwierdzenia Parlament i Rada osiągnęły, w grudniu 2008 r., konsensus dotyczący dyrektywy w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych określającej docelowy odsetek energii odnawialnej wykorzystywanej w transporcie w 2020 r., tj. 10 %, na które mają się składać głównie biopaliwa.

5.4.2. Wielkość sprzedaży, udział w rynku i średnie ceny jednostkowe we Wspólnocie

Tabela 5

	2004	2005	2006	2007	OD
Wielkość sprzedaży (w tonach)	476 552	810 168	1 194 594	1 792 502	1 972 184
<i>Indeks 2005 = 100</i>	59	100	147	221	243
Udział w rynku	24,6 %	25,3 %	24,0 %	27,0 %	29,8 %
<i>Indeks 2005 = 100</i>	97	100	95	107	118
Średnie ceny (EUR/t)	655	759	900	892	933
<i>Indeks 2005 = 100</i>	86	100	119	118	123

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (193) Wraz ze zmianami konsumpcji, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym stale zwiększała się, odnotowując łączny wzrost wynoszący 143 % w okresie analizowanym. W tym samym okresie przemysł wspólnotowy powiększył również swoje udziały w rynku o 4,5 punktu procentowego.
- (194) Średnie ceny sprzedaży stosowane przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym wzrosły o 23 % w okresie analizowanym. Wzrost cen był uzasadniony w związku ze wzrostem kosztów surowców i innych nakładów.

5.4.3. Wzrost

- (195) Wzrost przemysłu wspólnotowego odzwierciedlają wskaźniki ilościowe, takie jak produkcja, sprzedaż i, w szczególności, udział w rynku. Pomimo zwiększającej się konsumpcji na rynku wspólnotowym podczas okresu analizowanego, wzrost udziału objętych próbą producentów wspólnotowych w rynku był stosunkowo niewielki. Między 2006 r. i OD objęci próbą producenci wspólnotowi zyskali jedynie 5,8 punktu procentowego udziału w rynku. W tym samym czasie przywóz subsydiowany powiększył swój udział w rynku o 16 punktów procentowych. Fakt, że przemysł wspólnotowy nie mógł w pełni skorzystać ze wzrostu rynkowego wywarł ogólny negatywny wpływ na jego sytuację gospodarczą. Szereg czynników szkody takich jak produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnych, rentowność, sprzedaż, polityka inwestycyjna i zwrot z inwestycji, zostało poważnie zagrożonych.

5.4.4. Zapasy

Tabela 6

	2004	2005	2006	2007	OD
Zapasy (w tonach)	11 195	14 663	34 123	55 410	58 566
<i>Indeks 2005 = 100</i>	76	100	233	378	399

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (196) W okresie analizowanym zapasy biodiesla wzrosły o około 200 %. Wzrost ten nastąpił w całym okresie analizowanym i odzwierciedlał w wyraźniejszy sposób wzrost wielkości produkcji przemysłu wspólnotowego w tym samym okresie. Jednakże stwierdzono, że z uwagi na brak możliwości składowania biodiesla przez okres przekraczający 6 miesięcy (okres składowania wynosi zazwyczaj zaledwie około trzech miesięcy), dane na temat zapasów mają ograniczoną przydatność przy ocenie sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego.

5.4.5. Rentowność, inwestycje, zwrot z inwestycji, przepływy pieniężne i zdolność do pozyskania kapitału

Tabela 7

	2004	2005	2006	2007	OD
Rentowność	9,3 %	18,3 %	18,0 %	5,7 %	5,7 %
Indeks 2005 = 100	51	100	98	31	31
Inwestycje (w tys. euro)	19 497	70 885	237 115	140 014	131 358
Indeks 2005 = 100	28	100	335	198	185
Zwrot z inwestycji	92 %	114 %	108 %	23 %	23 %
Indeks 2005 = 100	80	100	95	20	20
Przepływy pieniężne (w tys. euro)	24 113	131 211	213 560	167 042	180 602
Indeks 2005 = 100	18	100	163	127	138

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (197) Rentowność objętych próbą producentów wspólnotowych ustalono wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego na rynku wspólnotowym jako odsetek obrotów tej sprzedaży. W okresie analizowanym rentowność objętych próbą producentów wspólnotowych zmniejszyła się z poziomu zysku wynoszącego 18,3 % w 2005 r. do 5,7 % w OD. Stanowi to spadek o 12,6 punktów procentowych w okresie analizowanym.
- (198) Poziom inwestycji w produkcję biodiesla dokonanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych wzrósł o 235 % między 2005 r. i 2006 r. Wzrost ten był powiązany z poszerzeniem mocy produkcyjnych w oczekiwaniu na wzrost popytu we Wspólnocie. W tym względzie należy odnotować, iż w większości przypadków inwestycje są planowane na co najmniej dwa lata przed osiągnięciem pełnej operacyjności przez zakład zajmujący się biodieslem. Wymienieni producenci ponosili nakłady inwestycyjne w 2007 r. i w OD na znacząco niższym poziomie. Okres ten zbiega się z napływem subsydiowanego przywozu na rynek wspólnotowy.
- (199) Zwrot z inwestycji dokonywanych przez objętych próbą producentów przemysłu wspólnotowego, który wyraża ich zysk przed opodatkowaniem jako odsetek średniej początkowej i końcowej wartości księgowej netto aktywów użytych do produkcji biodiesla, spadł wraz ze zmniejszającą się rentownością. Rzeczywisty spadek był jednak o wiele poważniejszy, gdyż wynosił 91 punktów procentowych w okresie analizowanym. Uznano, że negatywna tendencja dotycząca zwrotu z inwestycji wyraźnie wskazuje na pogorszenie się sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego.

- (200) Tendencje w zakresie przepływów pieniężnych, które obrazują zdolność przemysłu do samofinansowania działalności, wykazały wzrost wynoszący 38 % w okresie analizowanym. Pomimo spadku rentowności w tym samym okresie, powyższy wskaźnik charakteryzował się pozytywnym rozwojem przede wszystkim z powodu wzrostu kosztów amortyzacji, które są uwzględniane w ustalaniu poziomu przepływów pieniężnych. Inną przyczyną było to, że podczas badanego okresu spadek zysków w ujęciu bezwzględny nie był tak istotny jak spadek obrotów. Jednakże między 2006 r. i OD przepływy pieniężne zmniejszyły się o 15 %, wskazując na negatywną tendencję w ostatniej części okresu analizowanego, kiedy subsydiowany przywóz był wyraźnie obecny na rynku wspólnotowym.

5.4.6. Zatrudnienie, wydajność i płace

Tabela 8

	2004	2005	2006	2007	IP
Zatrudnienie – ekwiwalent pełnego czasu pracy (EPC)	61	182	278	462	506
<i>Indeks 2005 = 100</i>	34	100	153	254	278
Wydajność (tona/EPC)	7 798	4 470	4 367	3 967	3 985
<i>Indeks 2005 = 100</i>	174	100	98	89	89
Płace euro/EPC	62 374	59 395	54 290	55 433	55 555
<i>Indeks 2005 = 100</i>	105	100	91	93	94

Źródło: Odpowiedzi objętych próbą producentów wspólnotowych na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (201) Wzrostowi produkcji i płac towarzyszył wzrost zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym o 178 % w okresie analizowanym. Należy odnotować, że przemysł biodiesla jest kapitałochłonny i nie wymaga istotnych zasobów siły roboczej do procesu produkcji.

marginisu subsydiowania nie można uznać za nieistotny, jeżeli uwzględni się wielkość i ceny przywozu subsydiowanego.

- (202) Średnie płace obniżyły się o 6 % w okresie analizowanym. Można to wyjaśnić tym, że dodatkowa siła robocza zatrudniona przez przemysł wspólnotowy do zwiększenia produkcji pod koniec okresu analizowanego była mniej wykwalifikowana.

5.4.8. Nieobjęci próbą producenci we Wspólnocie

- (203) Wydajność zmniejszyła się o 11 % między 2005 r. a OD.

- (205) Analiza danych dotyczących rynku wspólnotowego wskazuje, że producenci wspólnotowi, inni niż objęci próbą oraz wymienieni w motywie (162), utracili znaczące udziały w rynku podczas okresu analizowanego w odniesieniu do sprzedaży produkowanego przez nich biodiesla na rynku wspólnotowym. Utrata udziałów tych producentów w rynku jest szacowana na ponad 20 punktów procentowych w okresie analizowanym.

5.4.7. Wielkość rzeczywistego marginesu subsydiowania i poprawa sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu

- (204) Marginesy subsydiowania dla producentów eksportujących w USA wskazano powyżej w sekcji poświęconej subsydiom. W widoczny sposób przewyższają one poziom *de minimis*. Ponadto wpływu rzeczywistego

- (206) Na podstawie informacji przedstawionych przez skarżącego okazało się, że wiele spośród tych przedsiębiorstw zaprzestało lub ograniczyło działalność związaną z biodieslem oraz nie było w stanie odpowiednio współpracować podczas dochodzenia.

(207) Ponadto szereg przedsiębiorstw, które dostarczyły informacje w ramach kontroli weryfikacyjnej, wskazało, iż musiały zmniejszyć produkcję oraz zatrudnienie w związku z tanim przywozem z USA. Podobne opinie zostały przedstawione przez innych producentów, którzy byli gotowi rozpocząć produkcję, lecz musieli opóźnić wejście na rynek z powodu napływu taniego przywozu z USA, w szczególności podczas OD.

(208) Powyższe dane odnoszące się do producentów nieobjętych próbą potwierdzają wnioski na temat szkody wyrządzonej objętym próbą producentom wspólnotowym.

5.5. Wnioski dotyczące szkody

(209) W kontekście rosnącego popytu, dochodzenie wykazało, iż w okresie analizowanym sytuacja objętych próbą producentów wspólnotowych poprawiła się pod względem wskaźników ilościowych, takich jak produkcja (+150 %), moce produkcyjne (+174 %) oraz wielkość sprzedaży (+143 %). Objęci próbą producenci wspólnotowi powiększyli także udział w rynku z 25,3 % w 2005 r. do 29,8 % w OD, co oznacza niewielki wzrost o 4,5 punktu procentowego. Zatrudnienie i inwestycje również wzrosły w związku z rosnącym popytem na biodiesel na rynku wspólnotowym w tym okresie. Zważywszy jednak, że wielkość produkcji nie podążała za wzrostem rynkowym, wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło o 9 % a wydajność zmniejszyła się o 11 % w okresie analizowanym.

(210) Podstawowe wskaźniki powiązane z sytuacją finansową objętych próbą producentów wspólnotowych uległy pogorszeniu w okresie analizowanym. Rentowność obniżyła się z 18 % w 2005 r. i 2006 r. do poziomu poniżej 6 % w OD. Pomimo zdolności do samofinansowania działalności, wynikającej zwłaszcza ze wzrostu przepływów pieniężnych, producenci wspólnotowi odnotowali drastyczny spadek stopy zwrotu z inwestycji (-80 %) w OD.

(211) W toku dochodzenia wykazano, że objęci próbą producenci wspólnotowi doświadczyli znaczącego wzrostu kosztów własnych między 2005 r. i 2007 r. (+ 36 %) oraz między 2005 r. i OD (+ 42 %), z powodu wzrostu cen surowca (głównie oleju rzepakowego i sojowego), który reprezentuje prawie 80 % całkowitych kosztów biodiesla. Wzrost kosztów nie mógł zostać w pełni przeniesiony na konsumentów w ramach rynku wspólnotowego.

(212) W związku z powyższym, można uznać, że przemysłowi wspólnotowemu jako całości została wyrządzona znacząca szkoda, w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

6. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

6.1. Wprowadzenie

(213) Zgodnie z art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy przywóz subsydiowany pochodzący z USA wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu w takim stopniu, iż można ją sklasyfikować jako istotną. Oprócz przywozu subsydiowanego zbadano również inne znane czynniki, które w tym samym czasie mogły działać na szkodę przemysłu wspólnotowego, aby sprawdzić, czy nie przypisano temu przywozowi ewentualnej szkody spowodowanej innymi czynnikami.

6.2. Wpływ subsydiowanego przywozu

(214) W toku dochodzenia wykazano, iż podczas okresu analizowanego tani subsydiowany przywóz z USA znacząco wzrósł w kategoriach ilościowych, a mianowicie stukrotnie. Spowodowało to powiększenie jego udziału w rynku o 16,8 punktu procentowego, z 0,4 % w 2005 r. do 17,2 % w OD. Aby zobrazować znaczenie wpływu, jaki ten napływ subsydiowanego przywozu z USA wywarł na Wspólnotę, należy podkreślić, że wzrost udziału w rynku o 16,8 punktu procentowego nastąpił w okresie 15 miesięcy.

(215) W tym samym czasie, pomimo istotnego wzrostu konsumpcji, przemysł wspólnotowy był w stanie zdobyć, na swoim podstawowym rynku, jedynie 4,5 punktu procentowego udziału w rynku w okresie analizowanym. Dochodzenie wskazało, iż stało się tak wyłącznie kosztem innych producentów wspólnotowych, którzy zaprzestali produkcji lub zmniejszyli ją w okresie analizowanym.

(216) Średnie ceny subsydiowanego przywozu wzrosły o 7 % między 2005 r. a OD, były jednak one znacznie niższe od cen przemysłu wspólnotowego w tym samym okresie. W związku z powyższym ceny subsydiowanego przywozu znacząco podcinały ceny przemysłu wspólnotowego, a średni margines podcięcia cenowego podczas OD wyniósł 25 %.

- (217) Uważa się, że presja wywierana przez napływ taniego subsydiowanego przywozu na rynek wspólnotowy uniemożliwiła przemysłowi wspólnotowemu ustalenie swych cen sprzedaży zgodnie z warunkami rynkowymi i rosnącymi kosztami. Istotnie, w OD średnie ceny surowców wykorzystywanych przez przemysł wspólnotowy do produkcji biodiesla były wyższe o 25 % w porównaniu z 2006 r. Przemysł wspólnotowy był w stanie przenieść na swoich klientów jedynie wzrost cen wynoszący 4 %, podczas gdy całkowite koszty zwiększyły się o 20 % w tym samym okresie. Warto zauważyć, iż ceny głównych surowców stosowanych przez producentów z USA, zwłaszcza oleju sojowego, także znacząco wzrosły w tym samym okresie. Jednakże, jak wskazano w powyższym motywie (211), ten wzrost kosztów nie został odzwierciedlony w cenach subsydiowanego przywozu.
- (218) Aby wykazać związek przyczynowy między napływem taniego subsydiowanego przywozu z USA i szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu, porównano sytuację na rynku wspólnotowym w okresie od 2005 r. do 2006 r., kiedy subsydiowany przywóz jeszcze nie pojawił się, z sytuacją panującą na rynku od 2006 r. do OD, kiedy odnotowano napływ taniego subsydiowanego przywozu.
- (219) W okresie od 2005 r. do 2006 r., gdy na rynku wspólnotowym nie występował subsydiowany przywóz,

konsumpcja wzrosła o około 1,8 mln ton. Wszyscy producenci we Wspólnocie mogli opracować swoje plany biznesowe w kontekście szybko i prawidłowo rozwijającego się rynku. W omawianym okresie ceny wzrosły o 19 %, a przemysł wspólnotowy osiągnął zyski wynoszące 18,3 %. W 2007 r. i podczas OD sytuacja uległa drastycznej zmianie. Tani subsydiowany przywóz z USA zaczął napływać na rynek. Chociaż rynek powiększył się o 1,6 mln ton, większa część tego wzrostu (ponad 1 mln ton) przypadła w udziale subsydiowanemu przywózowi z USA. Przemysł wspólnotowy zdobył jedynie niewielki udział w rynku, jego podstawowe koszty produkcji biodiesla znacznie wzrosły o około 25 %, podczas gdy jego średnie ceny sprzedaży zwiększyły się tylko o około 4 % w tym samym okresie. W związku z powyższym jego ogólna sytuacja gospodarcza i finansowa uległa pogorszeniu w OD, a zyski znacząco obniżyły się do poziomu wynoszącego poniżej 6 % od obrotów.

- (220) Na podstawie powyższych ustaleń, uznaje się tymczasowo, że tani subsydiowany przywóz z USA, który w sposób znaczący podciął ceny przemysłu wspólnotowego w OD i który również znacznie zwiększył swoją wielkość, odegrał decydującą rolę w wyrządzeniu przemysłowi wspólnotowemu istotnej szkody, co zostało odzwierciedlone zwłaszcza w pogorszeniu jego sytuacji finansowej podczas OD.

6.3. Wpływ innych czynników

6.3.1. Przywóz z innych krajów trzecich

Tabela 9

Inne kraje trzecie	2004	2005	2006	2007	OD
Łączny przywóz	0	30 000	55 000	144 596	147 812
Indeks	0	100	183	482	493
Udział w rynku	0 %	0,9 %	1,1 %	2,2 %	2,2 %
Indeks 2005 = 100	0	100	122	244	244

Źródło: Informacje przedstawione przez skarżącego

- (221) Wielkość przywozu z krajów trzecich nie mogła być prawidłowo oceniona w toku dochodzenia z przyczyn podanych w motywie (171). Dlatego też dane w powyższej tabeli opracowane zostały na podstawie szacunków przedstawionych przez skarżącego.

- (222) Przywóz z krajów trzecich, których nie dotyczy niniejsze dochodzenie, wzrósł z około 30 000 ton w 2005 r. do 147 812 ton w OD. Spowodowało to nieznaczny wzrost udziału w rynku wynoszący 1,3 punktu procentowego w tym samym okresie. W związku z powyższym, na etapie tymczasowym stwierdzono, iż przywóz z innych krajów trzecich przyczynił się w bardzo niewielkim stopniu do szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.

6.3.2. Zmiany popytu

- (223) W kontekście znaczącego wzrostu popytu w okresie badanym i analizowanym, istotna szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu w OD nie może być przypisana nieznacznemu spadkowi popytu (-0,5 %) odnotowanemu na rynku wspólnotowym między 2007 r. a OD.

6.3.3. Decyzje w zakresie polityki publicznej

- (224) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że ponowne wprowadzenie podatków energetycznych w Niemczech od biodiesla⁽¹⁹⁾ miało negatywny wpływ na sytuację gospodarczą producentów wspólnotowych zaopatrujących to państwo członkowskie.
- (225) W toku dochodzenia wykazano, iż istotnie czyste biopaliwa stosowane w Niemczech korzystały z zachęty podatkowej od 1999 r., która została zmniejszona od 1 sierpnia 2006 r. Jednakże w dniu 1 stycznia 2007 r. wprowadzono obowiązkowy wymóg dotyczący mieszania⁽²⁰⁾, w którym ustalono udział biodiesla na poziomie 4,4 % obliczony na podstawie zawartości energii benzyny i oleju napędowego wprowadzanych na rynek niemiecki do celów transportu. Podmioty, które nie przestrzegały tego wymogu, musiały uiścić karę w wysokości 0,60 EUR za litr biodiesla, w odniesieniu do którego wskazany udział był za niski. Ten obowiązkowy wymóg dotyczący mieszania wydaje się w dużym stopniu wyrównywać rzekome straty ze sprzedaży oraz zmniejszone zachęty. Faktycznie w dochodzeniu wykazano, iż wielkość sprzedaży objętych próbą producentów wspólnotowych zaopatrujących rynek niemiecki wzrosła o 68 % między 2006 r. a OD.
- (226) Na podstawie powyższych ustaleń, uznano, iż decyzje podjęte przez władze publiczne we Wspólnocie nie naruszają związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem a istotną szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

6.3.4. Niewykorzystane moce produkcyjne producentów wspólnotowych

- (227) Jedna zainteresowana strona utrzymywała, że wiele przedsiębiorstw we Wspólnocie, zachęconych środkami publicznymi służącymi promowaniu produkcji biodiesla, podjęło decyzję o inwestowaniu w zwiększanie istniejących mocy produkcyjnych oraz w nowe zakłady. Strona ta twierdziła, iż wspólnotowe moce produkcyjne w zakresie biodiesla wynosiły 11,5 mln ton w OD. Jej zdaniem zważywszy, że rozwój konsumpcji nie spełnił oczekiwań, znaczna część mocy produkcyjnych pozostała niewykorzystana, a stan ten utrzymałby się nawet, gdyby nie nastąpił napływ przywozu z USA.

W konsekwencji względne stałe koszty wywarły negatywny wpływ na rentowność, a także na zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne producentów wspólnotowych.

- (228) W tym kontekście należy odnotować, że dochodzenie skupiło się na sytuacji producentów wspólnotowych. Nawet jeżeli faktem jest, że moce produkcyjne przemysłu wspólnotowego wzrosły (+ 189 %) stosunkowo bardziej niż popyt (+ 106 %), warto zauważyć, iż podstawowe czynniki kosztu w produkcji biodiesla to koszty zmienne. Istotnie jak wskazano w powyższym motywie (211) surowce do produkcji biodiesla reprezentują 80 % całkowitych kosztów. Dalsze badanie skargi wskazało, iż udział stałych kosztów w produkcji i sprzedaży biodiesla reprezentuje jedynie 6 % kosztów ogólnych. W związku z powyższym jakkolwiek rzekomy wpływ wzrostu kosztów stałych, wynikającego z niewykorzystanych mocy produkcyjnych, nie może stanowić wyjaśnienia dla znacznego pogorszenia sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego w OD.
- (229) Ponadto należy podkreślić, że jak wskazano w powyższej tabeli 4, stopa wykorzystania mocy produkcyjnych producentów wspólnotowych objętych próbą wynosiła 80 % w OD. Dlatego też rzekoma nadwyżka mocy we Wspólnocie nie została potwierdzona w przypadku objętych próbą producentów wspólnotowych.
- (230) Na podstawie powyższych ustaleń stwierdzono, że jakkolwiek negatywny wpływ niewykorzystanych mocy produkcyjnych na przemysł wspólnotowy nie mógł naruszyć związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem a szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

6.3.5. Rosnący popyt na surowce oraz wzrost cen

- (231) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że rosnący popyt na rzepak i olej rzepakowy doprowadził do wysokich cen surowców we Wspólnocie. Fakt, że producenci wspólnotowi wykorzystują olej rzepakowy jako podstawowy surowiec stanowiłby wyjaśnienie tego, iż ucierpieli oni w większym stopniu niż inni producenci stosujący inne oleje roślinne, takie jak olej sojowy lub palmowy do produkcji biodiesla.
- (232) Po pierwsze należy zauważyć, że w toku dochodzenia wykazano, iż objęci próbą producenci wspólnotowi nie wykorzystywali do produkcji biodiesla jedynie oleju rzepakowego lecz również inne oleje roślinne (sojowy, palmowy, słonecznikowy), a czasami nawet tłuszcze zwierzęce.

⁽¹⁹⁾ „Energiesteuerengesetz” weszło w życie 1 sierpnia 2006 r. i nałożyło podatek wynoszący 9 centów EUR na litr B 100.

⁽²⁰⁾ „Biotkraftstoffquotengesetz” BGBl. 2006, część I nr 62 z 21.12.2006, s. 3180, wdrażające dyrektywę 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Rady 2003/96/WE.

(233) Ponadto w powyższym motywie (211) potwierdzono, że przemysł wspólnotowy musiał sprostać istotnemu wzrostowi kosztów surowców w całym okresie analizowanym. Niemniej jednak rozwój ten musi być postrzegany w kontekście ogólnego międzynarodowego wzrostu cen produktów rolnych, a także należy zauważyć, że wzrost cen oleju sojowego (podstawowy surowiec stosowany przez producentów w kraju, którego dotyczy postępowanie) był znacznie wyższy w tym samym okresie. Tym samym wzrost cen surowców dotyczył wszystkich rodzajów biodiesla.

(234) W ramach rynku, na którym panuje rzeczywista konkurencja, należy spodziewać się, że producenci są w stanie sprostać wzrostowi kosztów i przenieść go na rynek. Jednakże w toku dochodzenia wykazano, że presja wywierana przez napływ taniego subsydiowanego przywozu na rynek wspólnotowy uniemożliwiła przemysłowi wspólnotowemu ustalenie swych cen sprzedaży zgodnie z warunkami rynkowymi i rosnącymi kosztami. Jak wspomniano, również podstawowy surowiec stosowany przez producentów w USA, mianowicie olej sojowy, odnotował znaczący wzrost cen w okresie analizowanym. Tymczasem wzrost kosztów w USA nie został odzwierciedlony w cenach subsydiowanego przywozu na rynku wspólnotowym.

(235) Na tle tych informacji kwestia wzrostu cen surowców nie może zakłócać związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

6.3.6. Zmiany cen mineralnego oleju napędowego

(236) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, iż z uwagi na silne powiązania między cenami mineralnego oleju napędowego i cenami biodiesla, wzrost cen biodiesla, który był większy od wzrostu cen mineralnego oleju napędowego, zwłaszcza w Niemczech, mógł spowodować spadek sprzedaży producentów zaopatrujących rynek tego państwa członkowskiego.

(237) Po pierwsze należy zauważyć, że wymieniona strona nie przedstawiła żadnych informacji uzasadniających jej wniosek. Ponadto w przeciwieństwie do jej twierdzeń, w toku dochodzenia wykazano, iż przemysł wspólnotowy zwiększył swoją sprzedaż i udział w rynku w okresie analizowanym. Co więcej, zważywszy, że ceny ropy naftowej są ustalane na poziomie międzynarodowym, sprzedaż produktu objętego postępowaniem powinna znaleźć się w takiej samej sytuacji, co sprzedaż biodiesla produkowanego we Wspólnocie.

(238) W związku z powyższym wspomniany argument został odrzucony.

6.3.7. Znaczenie lokalizacji zakładów biodiesla we Wspólnocie

(239) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, że lokalizacja producenta biodiesla jest ważnym czynnikiem pod względem konkurencyjności i wymieniła Niemcy jako przykład wskazujący, że producenci biodiesla oddaleni od morza ponosili wysokie koszty transportu, ponieważ wszyscy istotni klienci, zwłaszcza rafinerie i zakłady przeprowadzające mieszanie, są zlokalizowani na wybrzeżu.

(240) W toku dochodzenia wykazano, że wyłącznie niewielka liczba producentów przemysłu wspólnotowego była zlokalizowana w miejscach oddalonych od morza. Ponadto w przypadku niektórych producentów ustalono, że rafinerie również były zlokalizowane na obszarach śródlądowych, niedaleko od tych producentów. W odniesieniu do innych producentów, w toku dochodzenia wykazano, że niekorzystna sytuacja producentów biodiesla oddalonych od morza związana z dużą odległością dzielącą ich od klientów (podmiotów zajmujących się mieszaniem, rafinerii) została zrównoważona przez bliskość rozdrabniarek lub dostawców surowca.

(241) Na podstawie powyższych ustaleń argument wskazujący, że śródlądowa lokalizacja zakładów wyrządzała szkodę przemysłowi wspólnotowemu został odrzucony.

6.3.8. Producenci powiązani z eksporterami USA

(242) Należy zauważyć, iż wpływ przywozu z USA dokonywanego przez trzy przedsiębiorstwa określone w motywie (162) został uwzględniony w analizie skutków subsydiowanego przywozu z USA, którą przedstawiono w powyższych motywach (214) do (220). W odniesieniu do sprzedaży wyprodukowanego przez nich biodiesla, podczas dochodzenia nie wykazano różnic w praktyce ustalania cen lub zachowaniu w porównaniu z objętymi próbą producentami wspólnotowymi, zwłaszcza w OD.

6.4. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

(243) Powyższa analiza wskazała, że wystąpił istotny wzrost wielkości i udziału w rynku taniego subsydiowanego przywozu pochodzącego z USA między 2005 r. i OD. Jednocześnie ustalono, że przywóz ten znacząco podcinał cenę przemysłu wspólnotowego w OD.

(244) Różne ustalenia wynikające z dochodzenia i przeprowadzonej analizy, za okres od 2005 r. do 2006 r. w porównaniu z okresem od 2007 r. do OD, wskazały, iż istniał wyraźny związek w czasie między napływem taniego przywozu z USA, a znacznym pogorszeniem sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego, w szczególności w OD.

(245) Na podstawie powyższej analizy, która we właściwy sposób wyodrębniła i oddzieliła skutki wszystkich znanych czynników mających wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego od szkodliwych skutków subsydiowanego przywozu, stwierdza się tymczasowo, że subsydiowany przywóz z USA wyrządził istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu w rozumieniu art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

7. INTERES WSPÓLNOTY

7.1. Uwaga wstępna

(246) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy pomimo sformułowania wniosku o subsydiowaniu wyrządzającym szkodę istnieją jakiegokolwiek istotne powody, aby stwierdzić, że wprowadzenie odpowiednich środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Wspólnoty. Interes Wspólnoty określono na podstawie oceny wszystkich zaangażowanych interesów, włącznie z interesem przemysłu wspólnotowego, importerów, dostawców surowców oraz użytkowników produktu objętego postępowaniem.

7.2. Interes przemysłu wspólnotowego

7.2.1. Skutki wprowadzenia lub niewprowadzenia środków dla przemysłu wspólnotowego

(247) Jak wspomniano powyżej, przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę spowodowaną przywozem subsydiowanym pochodzącym z USA. Niewprowadzenie środków najprawdopodobniej doprowadziłyby do kontynuacji negatywnych tendencji w zakresie sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego. Jego sytuacja została szczególnie dotknięta spadkiem rentowności o 12,6 punktów procentowych między 2005 r. i OD spowodowanym niewystarczającym wzrostem cen. Mając na uwadze negatywny trend rentowności, prawdopodobne jest, że sytuacja finansowa przemysłu wspólnotowego ulegnie dalszemu pogorszeniu w przypadku braku jakiegokolwiek środków. To prowadziłyby ostatecznie do cięć w produkcji i kolejnych zamknięć zakładów produkcyjnych, co stanowiłoby zagrożenie dla miejsc pracy i inwestycji we Wspólnocie.

(248) Uważa się, że wprowadzenie środków przyczyni się do przywrócenia uczciwej konkurencji na rynku. Należy

zauważyć, że negatywny trend rentowności przemysłu wspólnotowego jest spowodowany trudnościami w konkutowaniu z tanim subsydiowanym przywozem pochodzącym z USA. Wprowadzenie środków antysubsydyjnych umożliwi przemysłowi wspólnotowemu utrzymanie rentowności na poziomie koniecznym dla tego kapitałochłonnego przemysłu.

(249) Podsumowując, należy oczekiwać, że dzięki wprowadzeniu środków przemysł wspólnotowy uzyska możliwość poprawy sytuacji po wyrządzającym szkodę subsydiowaniu, stwierdzonym w niniejszym dochodzeniu.

7.3. Interes niepowiązanych importerów/przedsiębiorstw handlowych we Wspólnocie

(250) Po wszczęciu postępowania skontaktowano się z około 25 niepowiązanymi importerami/przedsiębiorstwami handlowymi we Wspólnocie. Strony te nie współpracowały jednak w postępowaniu.

(251) W takich okolicznościach na etapie tymczasowym nie było możliwe dokładne ocenienie ewentualnego wpływu środków na importerów.

7.4. Interes użytkowników

(252) Po wszczęciu postępowania skontaktowano się ze wszystkimi znanymi przedsiębiorstwami, wykorzystującymi produkt objęty postępowaniem, zajmującymi się produkcją i dystrybucją mineralnego oleju napędowego, a także prowadzącymi obowiązkowe mieszanie mineralnego oleju napędowego z biodieslem oraz przesłano do nich kwestionariusze.

(253) Tylko jedno przedsiębiorstwo wykorzystujące produkt objęty postępowaniem zgodziło się współpracować. Użytkownik ten przedłożył odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, w których stwierdził, że popiera powstrzymanie napływu taniego przywozu z USA, ponieważ zakłóca on konkurencję we Wspólnocie, co z kolei wyrządza szkodę przedsiębiorstwom zajmującym się wytwarzaniem i sprzedażą oleju napędowego, ponieważ niektórzy konkurenci kupujący ten tani przywożony produkt zyskują nieuczciwą przewagę konkurencyjną w porównaniu do tych podmiotów, które powstrzymują się od takiego działania. Zważywszy, że europejskie estry są tradycyjnie wytwarzane z rzepaku (surowiec lepszej jakości niż nasiona owoców drzewa palmowego lub soja stosowane do produkcji B99), wzrost liczby producentów w Europie oznaczałby więcej produktów o lepszej jakości i doprowadziłyby do spadku cen estrów, co z kolei przyniosłoby korzyść końcowym konsumentom.

(254) Jedno stowarzyszenie użytkowników reprezentujące interesy przewoźników w jednym z państw członkowskich stwierdziło, iż wprowadzenie środków niekorzystnie wpłynie na działalność jego członków. Utrzymywało ono, że olej napędowy stanowi 20-25 % kosztów sektora transportowego oraz, że mając na uwadze niską rentowność tego sektora (0-5 %), cena oleju napędowego jest czynnikiem decydującym o przetrwaniu tysięcy przedsiębiorstw. Argumenty te nie mogły jednak zostać zweryfikowane, ponieważ nie otrzymano żadnych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dla użytkowników od poszczególnych członków tego stowarzyszenia.

(255) W takiej sytuacji stwierdzono, na etapie tymczasowym, że zgodnie z przedstawionymi informacjami wpływ środków wyrównawczych byłby zróżnicowany, a zatem nie można wyraźnie stwierdzić, że, w świetle istotnych powodów, niewprowadzanie środków leży w interesie użytkowników.

7.5. Interes dostawców surowców

(256) Sześciu dostawców udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Czterech z nich poparło wprowadzenie środków antysubsydyjnych twierdząc, że brak takich środków może w długim okresie zagrozić istnieniu przemysłu wspólnotowego. W przypadku takiego rozwoju wypadków miałyby to wyraźny negatywny wpływ na ich sytuację.

(257) Dwóch pozostałych dostawców, którzy byli powiązani z producentami eksportującymi biodiesla w USA, stwierdziło, iż ewentualne środki nie wywrą istotnego wpływu, ponieważ spowodują przesunięcie przepływów handlowych (na przywóz z krajów nieobjętych środkami).

(258) W związku z powyższym można uznać, że wprowadzenie środków wywrze ogólny pozytywny wpływ na sytuację dostawców surowców.

7.6. Czynniki zniekształcające konkurencję i handel

(259) Jedna zainteresowana strona zarzuciła niespójność niniejszego postępowania z międzynarodowymi i wspólnotowymi decyzjami promującymi produkcję i sprzedaż biopaliw w związku z ochroną środowiska i zmniejszeniem zależności od paliw mineralnych.

(260) W tym zakresie należy odnotować, że art. 31 rozporządzenia podstawowego wymaga, by w szczególności uwzględnić potrzebę usunięcia wpływu szkodliwego subsydiowania zniekształcającego handel oraz przywrócenia rzeczywistej konkurencji. W takim kontekście ogólne rozważania dotyczące ochrony środowiska i podaży mineralnego oleju napędowego nie mogą zostać

uwzględnione w analizie, a jednocześnie nie mogą uzasadniać nieuczciwych praktyk handlowych.

(261) W odniesieniu do rynku wspólnotowego, w przypadku gdy zostaną wprowadzone środki antysubsydyjne, producenci eksportujący z USA, których dotyczy postępowanie, mający silną pozycję rynkową, będą prawdopodobnie nadal prowadzić sprzedaż swoich produktów, chociaż już po cenach niesubsydiowanych. Prawdopodobne również jest, że wciąż istnieć będzie wystarczająca liczba znaczących konkurentów na rynku wspólnotowym, zwłaszcza producentów wspólnotowych, którzy tymczasowo wstrzymali produkcję lub nie byli w stanie jej rozpocząć z powodu subsydiowanego przywozu. W tym kontekście należy wskazać, że na początku okresu analizowanego, sprzedaż producentów wspólnotowych, którzy nie byli reprezentowani w niniejszym dochodzeniu, stanowiła przynajmniej 30 % rynku wspólnotowego, a udział ten drastycznie zmniejszył się z uwagi na napływ subsydiowanego przywozu z USA. Dlatego też użytkownicy będą nadal mieli wybór spośród różnych dostawców biodiesla. Gdyby jednak nie zostały wprowadzone żadne środki, przyszłość przemysłu wspólnotowego byłaby zagrożona. Jego zniknięcie z rynku przyczyni się zaś do znaczącego obniżenia poziomu konkurencji na rynku wspólnotowym.

7.7. Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

(262) Wprowadzenie środków na przywóz biodiesla pochodzącego z USA w oczywisty sposób leżałoby w interesie przemysłu wspólnotowego. Pozwoli ono przemysłowi wspólnotowemu rozwijać się i w pełni poprawić swoją sytuację po szkodzie wyrządzonej przez subsydiowany przywóz. Jeżeli jednak nie zostałyby wprowadzone żadne środki, prawdopodobne jest, że sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego wciąż będzie pogarszać się, a kolejne podmioty gospodarcze zakończą prowadzenie działalności. Ponadto, o ile nie można było przedstawić jednoznacznych wniosków w odniesieniu do użytkowników i importerów, stwierdzono, że wprowadzenie środków leży w interesie dostawców surowców.

(263) Uwzględniwszy powyższe, tymczasowo stwierdza się, że nie istnieją istotne powody dotyczące interesu Wspólnoty przemawiające przeciwko nałożeniu ceł wyrównawczych w omawianym przypadku.

8. WNIOSEK O WPROWADZENIE TYMCZASOWYCH ŚRODKÓW ANTYSUBSYDYJNYCH MEASURES

8.1. Poziom usuwający szkodę

(264) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty, należy wprowadzić tymczasowe środki antysubsydyjne, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi wspólnotowemu przez subsydiowany przywóz.

- (265) Poziom środków wyrównawczych powinien być wystarczający do usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu przez subsydiowany przywóz, nie przekraczając jednak ustalonych marginesów subsydiowania. Obliczając konieczną do usunięcia skutków szkodliwego subsydiowania kwotę cła uznano, że wszelkie środki powinny umożliwić przemysłowi wspólnotowemu uzyskanie zysku przed opodatkowaniem w wysokości, która byłaby osiągalna w normalnych warunkach konkurencji, tzn. przy braku subsydiowanego przywozu.
- (266) W tym celu marżę zysku wynoszącą 15 % od obrotów uznano za właściwy poziom, który mógłby zostać osiągnięty przez przemysł wspólnotowy przy braku szkodliwego subsydiowania, obliczony na podstawie wyników przemysłu wspólnotowego w pierwszej części okresu badanego (lata 2004 - 2006) i uznany za odpowiedni dla zagwarantowania w dłuższej perspektywie nowopowstałemu przemysłowi inwestycji w czynniki produkcji.
- (267) Niezbędną podwyżkę cen ustalono następnie na podstawie porównania średniej ważonej ceny importowej, ustalonej dla obliczeń podcięcia cenowego, z niewyrządzającą szkody ceną produktu podobnego sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym. Cena niewyrządzająca szkody ustalona została przez skorygowanie cen sprzedaży stosowanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych o rzeczywiste zyski/straty odnotowane w OD oraz przez dodanie wymienionej powyżej marży zysku. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone w postaci odsetka całkowitej wartości importowej CIF.
- (268) Objęte indywidualnym badaniem przedsiębiorstwo, o którym mowa w powyższym motywie (9), nie dostarczyło przydatnych informacji dotyczących jego sprzedaży eksportowej do Wspólnoty oraz odsprzedaży jego powiązanego importera we Wspólnocie. Przedsiębiorstwo to zostało poproszone o przedłożenie pewnych informacji w celu uzupełnienia odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Komisja poinformowała także wymienione przedsiębiorstwo, że jeżeli wymagane elementy nie zostaną dostarczone, zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego niewystarczające informacje w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu nie będą uwzględnione, ponieważ niepotrzebnie utrudniałoby to dokonanie prawidłowych ustaleń dotyczących tego przedsiębiorstwa.
- (269) Przedsiębiorstwo zostało poinformowane o konsekwencjach częściowej współpracy i miało możliwość zgłoszenia uwag. Jednakże nie otrzymano żadnych uwag w specjalnie wyznaczonym terminie.
- (270) W konsekwencji poziom usuwający szkodę dotyczący tego przedsiębiorstwa został tymczasowo ustalony na poziomie najwyższego marginesu szkody określonego dla objętych próbą przedsiębiorstw.
- 8.2. Środki tymczasowe**
- (271) W świetle powyższych ustaleń, stwierdzono, że, zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, tymczasowe środki wyrównawcze powinny zostać wprowadzone na poziomie ustalonego marginesu subsydiowania, lecz nie powinny przekraczać marginesu szkody obliczonego zgodnie z zasadą niższego cła.
- (272) W związku z powyższym, stawki cła wyrównawczego zostały ustalone poprzez porównanie marginesów usunięcia szkody i marginesów subsydiowania. Wysokości proponowanego cła wyrównawczego są zatem następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines szkody	Margines subsydiowania	Stawka cła wyrównawczego
Archer Daniels Midland Company	54,6 %	35,1 %	35,1 %
Cargill Inc.	58,9 %	34,5 %	34,5 %
Green Earth Fuels of Houston LLC	39,8 %	39,0 %	39,0 %
Imperium Renewables Inc.	41,6 %	29,1 %	29,1 %
Peter Cremer North America LP	69,9 %	41,0 %	41,0 %
Vinmar Overseas Limited	69,9 %	41,1 %	41,1 %
World Energy Alternatives LLC	41,7 %	37,6 %	37,6 %
Nieobjęte próbą przedsiębiorstwa współpracujące	51,4 %	36,0 %	36,0 %

- (273) Zważywszy na to, że cło wyrównawcze będzie miało zastosowanie do mieszanek zawierających wagowo ponad 20 % biodiesla, w stosunku do ich zawartości biodiesla, uznano za właściwe, w celu skutecznego wdrożenia środków przez organy celne państw członkowskich, by określić cła jako stałe kwoty na podstawie zawartości biodiesla.
- (274) Indywidualne stawki cła wyrównawczego określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich innych przedsiębiorstw”) mają wyłącznie zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z kraju, którego dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, łącznie z podmiotami powiązаныmi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i do ich produktów stosowane są stawki dla „wszystkich innych przedsiębiorstw”.

9. UJAWNIENIE

- (275) Powyższe tymczasowe ustalenia zostaną ujawnione wszystkim zainteresowanym stronom, które będą wezwane do przedstawienia swojego stanowiska na piśmie oraz do złożenia wniosku o przesłuchanie. Ich uwagi zostaną przeanalizowane oraz, w uzasadnionych przypadkach, zostaną wzięte pod uwagę przed dokonaniem jakichkolwiek ostatecznych ustaleń. Dla celów sformułowania ostatecznych wniosków może zaistnieć konieczność ponownego rozpatrzenia tymczasowych ustaleń.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem” w formie czystej lub w postaci mieszanki, zawierających wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, objętych kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 20), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 20), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 20), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 20), 3824 90 91, ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 87), oraz pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki.

2. Stawki tymczasowego cła wyrównawczego obowiązujące wobec produktów opisanych w ust. 1 i wytworzonych przez niżej wymienione przedsiębiorstwa, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Stawka cła wyrównawczego euro/tonę	Dodatkowy kod TARIC
Archer Daniels Midland Company, Decatur	237,0	A933
Cargill Inc., Wayzata	213,8	A934
Green Earth Fuels of Houston LLC, Houston	213,4	A935
Imperium Renewables Inc., Seattle	216,8	A936
Peter Cremer North America LP, Cincinnati	211,2	A937
Vinmar Overseas Limited, Houston	211,2	A938
World Energy Alternatives LLC, Boston	211,2	A939
Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku	219,4	zob. załącznik
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	237,0	A999

Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki obowiązuje w stosunku wagowym do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

3. Dopuszczenie do swobodnego obrotu na terenie Wspólnoty produktu, o którym mowa w ust. 1, uwarunkowane jest wpłaceniem zabezpieczenia w wysokości kwoty cła tymczasowego.
4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Nie naruszając przepisów art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2026/97, zainteresowane strony mogą, w ciągu 16 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zwrócić się o ujawnienie istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których przyjęto niniejsze rozporządzenie, przedstawić swoje opinie na piśmie i wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją ustnych wyjaśnień.
2. Zgodnie z art. 31 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2026/97 zainteresowane strony mogą przedstawiać uwagi dotyczące zastosowania niniejszego rozporządzenia przez okres jednego miesiąca od daty jego wejścia w życie.

Artykuł 3

Artykuł 1 niniejszego rozporządzenia obowiązuje przez okres czterech miesięcy.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 2009 r.

W imieniu Komisji
Catherine ASHTON
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Współpracujący producenci eksportujący w USA nieobjęci próbą

Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Dodatkowy kod TARIC
AC & S Inc.	Nitro	A941
Alabama Clean Fuels Coalition Inc.	Birmingham	A940
Amereco	Phoenix	A941
BioPur Inc.	Bethlehem	A941
Central Iowa Energy LLC	Newton	A940
Chesapeake Custom Chemical Corp.	Ridgeway	A940
Delta BioFuels Inc.	Natchez	A940
East Fork Biodiesel LLC	Algona	A940
Ecogy Biofuels LLC	Tulsa	A940
ED&F Man Biofuels Inc.	New Orleans	A940
Freedom Biofuels Inc.	Madison	A940
Freedom Fuels LLC	Mason City	A941
Fuel Bio	Elizabeth	A940
FUMPA Bio Fuels	Redwood Falls	A940
Galveston Bay Biodiesel LP (BioSelect Fuels)	Houston	A940
GeoGreen Fuels LLC	Houston	A940
Griffin Industries Inc.	Cold Spring	A940
Huish Detergents Inc.	Salt Lake City	A940
Incobrasa Industries Ltd.	Gilman	A940
Independence Renewable Energy Corp.	Perdue Hill	A940
Innovation Fuels Inc.	Newark	A940
Integrity Biofuels	Morristown	A941
Iowa Renewable Energy LLC	Washington	A940
Johann Haltermann Ltd.	Houston	A940
Lake Erie Biofuels LLC	Erie	A940
Louis Dreyfus Agricultural Industries LLC	Wilton	A940
Middletown Biofuels LLC	Blairsville	A940
Musket Corporation	Oklahoma City	A940
Natural Biodiesel Plant LLC	Hayti	A941
Nova Biofuels Clinton County LLC	Clinton	A940
Organic Fuels Ltd.	Houston	A940

Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Dodatkowy kod TARIC
Owensboro Grain Company LLC	Owensboro	A940
Pacific Biodiesel Inc.	Kahului	A941
Peach State Labs Inc.	Rome	A940
Philadelphia Fry-O-Diesel Inc.	Philadelphia	A940
Piedmont Biofuels Industrial LLC	Pittsboro	A941
Prairie Pride	Deerfield	A941
RBF Port Neches LLC	Houston	A940
REG Ralston LLC	Ralston	A940
Riksch BioFuels LLC	Crawfordsville	A940
Sanimax Energy Inc.	DeForest	A940
Southeast BioDiesel LLC	Charlotte	A941
Soy Solutions	Milford	A940
SoyMor Biodiesel LLC	Albert Lea	A940
Stepan Company	Northfield	A941
Trafigura AG	Stamford	A940
U.S. Biofuels Inc.	Rome	A940
United Oil Company	Pittsburgh	A940
Vitol Inc.	Houston	A940
Western Dubque Biodiesel LLC	Farley	A940
Western Iowa Energy LLC	Wall Lake	A940
Western Petroleum Company	Eden Prairie	A940
Yokaya Biofuels Inc.	Ukiah	A941

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 11 marca 2009 r.

w sprawie publikacji z zastrzeżeniem odniesienia do normy EN 12312-9:2005 „Urządzenia i sprzęt do obsługi naziemnej statków powietrznych – Wymagania szczegółowe – Część 9: Urządzenia do ładowania kontenerów/palet” zgodnie z dyrektywą 98/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 1551)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/180/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 98/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do maszyn ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1,

uwzględniając opinię Stałego Komitetu powołanego na mocy art. 5 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W przypadku gdy norma krajowa stanowiąca transpozycję normy zharmonizowanej, do której odniesienie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, obejmuje jeden lub więcej zasadniczych wymogów w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa określonych w załączniku I dyrektywy 98/37/WE, maszynę zbudowaną zgodnie z tą normą uważa się za spełniającą odnośne zasadnicze wymogi.
- (2) Na mocy art. 6 ust. 1 dyrektywy 98/37/WE Francja wniosła formalny sprzeciw dotyczący normy EN 12312-9:2005 „Urządzenia i sprzęt do obsługi naziemnej statków powietrznych – Wymagania szczegółowe – Część 9: Urządzenia do ładowania kontenerów/palet”, przyjętej przez Europejski Komitet Normalizacyjny

(CEN) dnia 21 marca 2005 r., do której odniesienie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾.

- (3) Jednym z głównych zagrożeń związanych z lotniskowymi urządzeniami do ładowania kontenerów i palet jest ryzyko upadku z podwyższonego stanowiska sterowania i z innych stanowisk, do których operatorzy urządzeń mają dostęp podczas obsługi drzwi ładunkowych i manipulowania ładunkami. Środki zabezpieczające przed tym ryzykiem muszą być skuteczne, a jednocześnie muszą uwzględniać kształt statków powietrznych i nie pozwalać na ich uszkodzenie.
- (4) Po zbadaniu normy EN 12312-9:2005 Komisja ustaliła, że norma ta nie spełnia określonego w pkt 1.5.15 załącznika I do dyrektywy 98/37/WE zasadniczego wymogu w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczącego ryzyka związanego z poślizgnięciem się, potknięciem lub upadkiem, w związku z określonym w tymże załączniku w pkt 1.1.2 lit. b) zasadniczym wymogiem w zakresie ochrony zdrowia dotyczącym zasad bezpieczeństwa kompleksowego. W szczególności pkt 5.6 tejże normy „Zgniatanie, ścinanie i spadanie” nie zawiera wyszczególnienia sposobów wyboru, projektowania, rozmieszczenia i budowy środków, które należy stosować w celu zabezpieczenia przed upadkiem z urządzeń do ładowania kontenerów i palet, lecz jedynie nawiązuje do ogólnych warunków normy EN 1915-1:2001 „Urządzenia i sprzęt do obsługi naziemnej statków powietrznych – Wymagania ogólne – Część 1: Podstawowe wymagania bezpieczeństwa”, opisujących różne typy zabezpieczeń, które mogą być stosowane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 207 z 23.7.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. C 336 z 31.12.2005, s. 12.

- (5) W interesie bezpieczeństwa i pewności prawnej jest zatem, aby publikacji odniesienia do normy EN 12312-9:2005 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* towarzyszyło odpowiednie ostrzeżenie.
- (6) Państwa członkowskie powinny dodać identyczne ostrzeżenie, publikując odniesienie do swoich norm krajowych stanowiących transpozycję normy EN 12312-9:2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Publikacja w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy EN 12312-9:2005 „Urządzenia i sprzęt do obsługi naziemnej statków powietrznych – Wymagania szczegółowe – Część 9: Urządzenia do ładowania kontenerów/palet” ma postać taką, jak przedstawiono w załączniku.

Artykuł 2

W przypadku gdy na mocy art. 5 ust. 2 dyrektywy 98/37/WE państwa członkowskie publikują odniesienie do normy krajowej stanowiącej transpozycję normy zharmonizowanej EN 12312-9:2005, dodają one do tej publikacji ostrzeżenie identyczne z ostrzeżeniem określonym w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 2009 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Publikacja tytułów i odniesień do europejskich norm zharmonizowanych na mocy dyrektywy 98/37/WE

ESO ⁽¹⁾	Numer i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Pierwsza publikacja w Dz.U.	Numer normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej (Uwaga 1)
CEN	EN 12312-9:2005 Urządzenia i sprzęt do obsługi naziemnej statków powietrznych – Wymagania szczegółowe – Część 9: Urządzenia do ładowania kontenerów/palet	31.12.2005	—	

Ostrzeżenie: Niniejsza publikacja nie dotyczy pkt 5.6 wymienionej normy, którego stosowanie nie stwarza domniemania zgodności z określonym w pkt 1.5.15 załącznika I do dyrektywy 98/37/WE zasadniczym wymogiem w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, w związku z wymogiem określonym w tymże załączniku w pkt 1.1.2 lit. b).

⁽¹⁾ ESO: europejska organizacja normalizacyjna:

— CEN: rue de Stassart/de Stassartstraat 36, 1050 Bruxelles/Brussel, Belgique/België, tél./tel. + 32 25500811; fax + 32 25500819 (<http://www.cen.eu>).

Uwaga 1 Z reguły data ustania domniemania zgodności jest datą wycofania („dw”), określoną przez europejską organizację normalizacyjną. Zwraca się jednak uwagę użytkowników tych norm na fakt, że w niektórych szczególnych przypadkach mogą obowiązywać inne zasady.

Uwaga:

- wszelkie informacje dotyczące dostępności norm można uzyskać w europejskich organizacjach normalizacyjnych lub w krajowych organach normalizacyjnych, których wykaz znajduje się w załączniku do dyrektywy 98/34/WE,
- publikacja odniesień w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie oznacza, że normy te są dostępne we wszystkich językach Wspólnoty.

Szczegółowe informacje dotyczące norm zharmonizowanych dostępne są w Internecie na stronie:

<http://europa.eu.int/comm/enterprise/newapproach/standardization/harmstds/>

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE DZIAŁANIE RADY 2009/181/WPZiB

z dnia 11 marca 2009 r.

dotyczące mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej dla Bośni i Hercegowiny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

(5) Sekretarz Generalny Rady/Wysoki Przedstawiciel (SG/WP) zalecił mianować pana Valentina INZKO na nowego SPUE w Bośni i Hercegowinie.

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14, art. 18 ust. 5 i art. 23 ust. 2,

(6) Wykonywanie mandatu SPUE powinno być koordynowane z Komisją, aby zapewnić spójność z pozostałymi właściwymi działaniami objętymi kompetencją Wspólnoty.

a także mając na uwadze, co następuje:

(7) SPUE będzie wykonywać swój mandat w sytuacji, która może ulec pogorszeniu i zaszkodzić celom wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa określonym w art. 11 Traktatu,

(1) W dniu 18 czerwca 2007 r. Rada przyjęła decyzję 2007/427/WPZiB ⁽¹⁾ w sprawie mianowania pana Mirosława LAJČAKA na Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej (SPUE) w Bośni i Hercegowinie.

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

(2) W dniu 18 lutego 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/130/WPZiB ⁽²⁾ przedłużające mandat SPUE do dnia 28 lutego 2009 r.

Artykuł 1

Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej

Pan Valentin INZKO zostaje niniejszym mianowany na Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej (SPUE) w Bośni i Hercegowinie (BiH) na okres od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 28 lutego 2010 r.

(3) Na podstawie przeglądu wspólnego działania 2008/130/WPZiB mandat SPUE powinien zostać przedłużony o kolejne 12 miesięcy.

Artykuł 2

Cele polityki

(4) Pismem z dnia 26 stycznia 2009 r. pan LAJČAK złożył swoją rezygnację. Należy w związku z tym mianować nowego SPUE na okres od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 28 lutego 2010 r.

Mandat SPUE opiera się na celach polityki Unii Europejskiej w BiH. Cele te koncentrują się wokół stałego postępu we wprowadzaniu w życie Ogólnej umowy ramowej na rzecz pokoju (GFAP) w BiH zgodnie z planem wprowadzania misji realizowanym przez Biuro Wysokiego Przedstawiciela oraz wokół stałego postępu w procesie stabilizacji i stowarzyszenia w celu sprawienia, aby BiH była państwem stabilnym, sprawnie funkcjonującym, pokojowym i wieloetnicznym, utrzymującym przyjazne stosunki sąsiedzkie i pozostającym nieodwrotnie na drodze prowadzącej do członkostwa w UE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 159 z 20.6.2007, s. 63.

⁽²⁾ Dz.U. L 43 z 19.2.2008, s. 22.

Artykuł 3

Mandat

Dla osiągnięcia celów polityki UE w BiH mandat SPUE obejmuje:

- a) doradztwo UE w procesie politycznym i jego ułatwianie;
- b) propagowanie ogólnej koordynacji politycznej UE oraz udział we wzmocnieniu wewnętrznej koordynacji i spójności działań UE w BiH, między innymi poprzez dostarczanie informacji szefom misji UE, uczestnictwo w regularnych spotkaniach lub wysyłanie na nie przedstawiciela, przewodniczenie grupie koordynującej złożonej ze wszystkich obecnych w terenie podmiotów UE w celu koordynowania aspektów wykonawczych działania UE, a także poprzez udzielanie tym podmiotom wskazówek dotyczących stosunków z władzami BiH;
- c) wspieranie ogólnej koordynacji UE oraz udzielanie na miejscu wskazówek politycznych w zakresie starań UE w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, bez uszczerbku dla wiodącej roli Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) koordynującej polityczne aspekty tych starań, a także bez uszczerbku dla wojskowej struktury dowodzenia ALTHEA (EUFOR);
- d) oferowanie dowódcy sił UE, bez uszczerbku dla wojskowej struktury dowodzenia, wskazówek politycznych dotyczących kwestii wojskowych o lokalnym wymiarze politycznym, w szczególności dotyczących delikatnych operacji, stosunków z władzami lokalnymi oraz z lokalnymi mediami;
- e) konsultacje z dowódcą sił UE przed podjęciem działań politycznych mogących mieć wpływ na sytuację w dziedzinie bezpieczeństwa;
- f) zapewnianie konsekwencji i spójności działań UE wobec opinii publicznej. Rzecznik SPUE jest głównym punktem kontaktowym UE dla środków masowego przekazu w BiH w zakresie zagadnień związanych ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa/europejską polityką bezpieczeństwa i obrony (WPZiB/EPBiO);
- g) sprawowanie nadzoru nad szeregiem działań w dziedzinie praworządności i w tym kontekście, w razie potrzeby, doradzanie Sekretarzowi Generalnemu/Wysokiemu Przedstawicielowi (SG/WP) i Komisji;
- h) zapewnianie szefowi misji EUPM wskazówek politycznych dotyczących sytuacji na miejscu. SPUE i dowódca operacji cywilnej będą stosownie do potrzeb konsultować się ze sobą;
- i) wspieranie przygotowania i wykonania restrukturyzacji policji w ramach szerszego podejścia społeczności międzynarodowej oraz władz BiH do praworządności, z wykorzystaniem zapewnianej przez EUPM policyjnej technicznej wiedzy fachowej i pomocy w tym zakresie;
- j) zapewnianie wsparcia dla wzmocnionych i skuteczniejszych kontaktów wymiaru sprawiedliwości BiH w sprawach karnych z policją, prowadzonych w ścisłej współpracy z EUPM;
- k) prowadzenie konsultacji z szefem EUPM przed podjęciem działań politycznych mogących mieć wpływ na sytuację policji oraz sytuację w dziedzinie bezpieczeństwa;
- l) w razie potrzeby zapewnienie doradztwa SG/WP oraz Komisji, a także uczestnictwo w wymaganej koordynacji lokalnej, w odniesieniu do działań na mocy tytułu VI Traktatu, w tym Europolu, oraz powiązanych działań wspólnotowych;
- m) stałe udzielanie konsultacji w sprawie priorytetów dotyczących przedakcesyjnych instrumentów pomocy, mając na uwadze spójność i możliwości wspólnego działania;
- n) wspieranie, w bliskiej współpracy z Komisją, planowania mającego na celu wzmocnienie Biura SPUE w związku z zamknięciem Biura Wysokiego Przedstawiciela, w tym doradztwo w sprawie kwestii związanych z podawaniem do wiadomości publicznej informacji na temat tego przejęcia;
- o) wkład w zwiększanie i umacnianie poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w BiH, zgodnie z polityką UE dotyczącą praw człowieka oraz wytycznymi UE na temat praw człowieka;

- p) włączenie właściwych organów BiH do pełnej współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii (MTK);
- q) doradztwo polityczne i pomoc w przeprowadzaniu reformy konstytucyjnej;
- r) zapewnianie, bez uszczerbku dla obowiązujących struktur dowodzenia, spójnego stosowania wszystkich instrumentów UE w obszarze, po to by osiągnąć cele polityczne UE.

Artykuł 4

Wykonywanie mandatu

1. SPUE jest odpowiedzialny za wykonywanie mandatu i działa pod zwierzchnictwem i kierownictwem operacyjnym (SG/WP).
2. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) utrzymuje uprzywilejowane stosunki ze SPUE i jest podstawowym punktem kontaktowym z Radą. KPiB ukierunkowuje działania SPUE w ramach mandatu pod względem strategicznym i politycznym.

Artykuł 5

Wysoki Przedstawiciel

Rola SPUE nie stanowi w żaden sposób uszczerbku dla mandatu Wysokiego Przedstawiciela w BiH, w tym jego roli koordynatora działań wszelkich organizacji i agencji cywilnych określonej w Ogólnej umowie ramowej na rzecz pokoju (GFAP) oraz w wydanych następnie konkluzjach i oświadczeniach Rady Wdrażania Pokoju (PIC).

Artykuł 6

Finansowanie

1. Finansowa kwota referencyjna przewidziana na pokrycie wydatków związanych z mandatem SPUE w okresie od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 28 lutego 2010 r. wynosi 3 200 000 EUR.
2. Wydatki pokrywane w ramach kwoty określonej w ust. 1 kwalifikują się do finansowania od dnia 1 marca 2009 r. Wydatkami zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.

3. Zarządzanie wydatkami podlega umowie pomiędzy SPUE a Komisją. SPUE odpowiada przed Komisją za wszelkie wydatki.

Artykuł 7

Powołanie i skład zespołu

1. W granicach swojego mandatu i odpowiednich dostępnych środków finansowych SPUE odpowiada za powołanie własnego zespołu w porozumieniu z Prezydencją, przy wsparciu ze strony SG/WP oraz przy pełnym współudziale Komisji. W skład zespołu wchodzi osoba posiadająca wiedzę fachową na temat konkretnych kwestii politycznych związanych z mandatem. SPUE informuje na bieżąco SG/WP, Prezydencję i Komisję o składzie swojego zespołu.

2. Państwa członkowskie i instytucje UE mogą zaproponować oddelegowanie pracowników do współpracy ze SPUE. Wynagrodzenie pracowników oddelegowanych przez państwa członkowskie lub instytucję UE do SPUE jest wypłacane odpowiednio przez dane państwo członkowskie lub daną instytucję UE. Eksperti oddelegowani przez państwa członkowskie do Sekretariatu Generalnego Rady również mogą być wysyłani do SPUE. Zatrudniani członkowie personelu międzynarodowego posiadają obywatelstwo państwa członkowskiego UE.

3. Cały oddelegowany personel nadal podlega administracyjnie wysyłającemu państwu członkowskiemu lub wysyłającej instytucji UE; wypełnia on obowiązki związane z mandatem SPUE i działa na rzecz tego mandatu.

Artykuł 8

Przywileje i immunitety SPUE i jego personelu

Przywileje, immunitety i dalsze gwarancje niezbędne do wykonania i sprawnego działania misji SPUE i jego personelu ustala się odpowiednio ze stroną przyjmującą lub stronami przyjmującymi. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają wszelkie niezbędne w tym celu wsparcie.

Artykuł 9

Bezpieczeństwo informacji niejawnych UE

SPUE i członkowie jego zespołu przestrzegają zasad i minimalnych norm bezpieczeństwa ustanowionych decyzją Rady 2001/264/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie przyjęcia przepisów Rady dotyczących bezpieczeństwa⁽¹⁾, w szczególności w odniesieniu do informacji niejawnych UE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 11.4.2001, s. 1.

*Artykuł 10***Dostęp do informacji i wsparcie logistyczne**

1. Państwa członkowskie, Komisja oraz Sekretariat Rady zapewniają SPUE dostęp do wszelkich stosownych informacji.

2. Prezydencja, Komisja lub państwa członkowskie, zależnie od przypadku, zapewniają wsparcie logistyczne w regionie.

*Artykuł 11***Bezpieczeństwo**

Zgodnie z polityką UE dotyczącą bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium UE w ramach zadań operacyjnych zgodnie z tytułem V Traktatu, SPUE podejmuje wszelkie środki możliwe do zrealizowania w uzasadnionych granicach, zgodne z jego mandatem oraz odpowiadające stanowi bezpieczeństwa na obszarze geograficznym, za który jest on odpowiedzialny, służące zapewnieniu bezpieczeństwa personelowi bezpośrednio mu podlegającemu, w szczególności:

- a) sporządza plan bezpieczeństwa danej misji oparty na wytycznych Sekretariatu Generalnego Rady, obejmujący fizyczne, organizacyjne i proceduralne środki bezpieczeństwa danej misji, zarządzanie bezpiecznym przemieszczaniem się personelu do obszaru misji i w jego obrębie, jak również reagowanie na zdarzenia związane z naruszeniem bezpieczeństwa, w tym plan awaryjny i plan ewakuacji misji;
- b) zapewnia objęcie wszystkich członków personelu rozmieszczonych poza terytorium UE ubezpieczeniem od wysokiego ryzyka odpowiednio do warunków panujących na obszarze misji;
- c) dopilnowuje, by wszyscy członkowie zespołu rozmieszczeni poza terytorium UE, w tym personel miejscowy, odbyli przed przyjazdem na obszar misji lub niezwłocznie po przyjeździe odpowiednie szkolenie w zakresie bezpieczeństwa w oparciu o wskaźniki ryzyka określone dla obszaru prowadzenia misji przez Sekretariat Generalny Rady;
- d) zapewnia wdrażanie wszystkich uzgodnionych zaleceń wydawanych po regularnych ocenach bezpieczeństwa oraz

dostarczanie SG/WP, Radzie i Komisji pisemnych sprawozdań o wdrażaniu tych zaleceń i o innych kwestiach związanych z bezpieczeństwem w ramach sprawozdań śródkresowych oraz sprawozdań z wykonania mandatu.

*Artykuł 12***Sprawozdawczość**

SPUE regularnie przedstawia SG/WP i KPiB sprawozdania ustne i pisemne. W razie potrzeby SPUE składa również sprawozdania grupom roboczym. Regularne sprawozdania pisemne są rozprawdane w sieci COREU. Na zalecenie SG/WP lub KPiB, SPUE może składać sprawozdania Radzie ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych.

*Artykuł 13***Koordinacja**

1. SPUE koordynuje swoje działania z działaniami Prezydencji i Komisji, jak również, w odpowiednich przypadkach, z działaniami innych SPUE aktywnych w regionie. SPUE regularnie przekazuje informacje misjom państw członkowskich i przedstawicielstwom Komisji.

Prezydencja, Komisja i szefowie misji państw członkowskich utrzymują ścisłą współpracę ze SPUE w terenie. Dokładają wszelkich starań, aby wspierać go w wykonywaniu mandatu. SPUE współpracuje również z innymi podmiotami międzynarodowymi i regionalnymi obecnymi w terenie.

2. Wspierając operacje zarządzania kryzysowego prowadzone przez UE, SPUE, wraz z pozostałymi podmiotami UE obecnymi w terenie, usprawnia dystrybucję informacji wśród tych przedstawicieli UE uczestniczących oraz wymianę informacji między nimi w celu osiągnięcia wysokiego stopnia wspólnej świadomości sytuacji i jej oceny.

*Artykuł 14***Przegląd**

Wykonanie niniejszego wspólnego działania i jego spójność z innymi działaniami UE w regionie jest przedmiotem regularnego przeglądu. SPUE przedstawia SG/WP, Radzie i Komisji sprawozdanie z postępów przed końcem czerwca 2009 r., a także kompleksowe sprawozdanie z wykonania mandatu do połowy listopada 2009 r. Sprawozdania te stanowią podstawę oceny niniejszego wspólnego działania przez odpowiednie grupy robocze oraz przez KPiB. W kontekście ogólnych priorytetów dotyczących rozmieszczania, SG/WP przedstawia KPiB zalecenia odnośnie do decyzji Rady w sprawie odnowienia, zmiany lub zakończenia mandatu.

*Artykuł 15***Wejście w życie**

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego przyjęcia.

*Artykuł 16***Publikacja**

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 2009 r.

W imieniu Rady
K. SCHWARZENBERG
Przewodniczący

IV

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

STAŁY KOMITET KRAJÓW EFTA

DECYZJA STAŁEGO KOMITETU PAŃSTW EFTA

NR 5/2008/SC

z dnia 4 grudnia 2008 r.

zmieniająca decyzje Stałego Komitetu nr 5/2004/SC i nr 1/2007/SC ustanawiające zasadę podziału kosztów w przypadku mechanizmu finansowego EOG

STAŁY KOMITET PAŃSTW EFTA,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zmienione Protokołem dostosowującym Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zwane dalej Porozumieniem EOG,

uwzględniając protokół 38a dotyczący mechanizmu finansowego EOG włączony do Porozumienia EOG Porozumieniem w sprawie udziału Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej w Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz zmieniony Umową o udziale Republiki Bułgarii i Rumunii w Europejskim Obszarze Gospodarczym,

uwzględniając decyzję Stałego Komitetu Państw EFTA nr 5/2004/SC z dnia 23 września 2004 r. ustanawiającą zasadę podziału kosztów w przypadku mechanizmu finansowego EOG,

uwzględniając fakt, że Liechtenstein ma obecnie możliwość opracowywania własnych oficjalnych danych dotyczących produktu krajowego brutto (PKB), lecz będzie tego dokonywać zazwyczaj z dwuletnim opóźnieniem,

uwzględniając zalecenie szefów krajowych urzędów statystycznych z dnia 24 kwietnia 2008 r.,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Artykuł 1 decyzji Stałego Komitetu nr 1/2007/SC zmieniającej decyzję Stałego Komitetu nr 5/2004/SC ustanawiającą zasadę podziału kosztów w przypadku mechanizmu finansowego EOG otrzymuje brzmienie:

„Punkty 6 i 7 załącznika do decyzji Stałego Komitetu nr 5/2004/SC ustanawiającej zasadę podziału kosztów w przypadku mechanizmu finansowego EOG otrzymują brzmienie:

»6. Wartość PKB, stanowiąca podstawę do obliczenia składki za dany rok t , jest podawana do dnia 1 lutego tego roku i odnosi się do roku $t-2$. Jeżeli wartość PKB za rok $t-2$ nie jest dostępna, w odniesieniu do Liechtensteinu należy zastosować wartość zastępczą opartą na najnowszych dostępnych danych ($t-4$), skorygowaną o stopę wzrostu PKB Konfederacji Szwajcarskiej za rok $t-3$ i $t-2$. Powyższa metoda podlega przeglądowi w terminie trzech lat.«.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie ze skutkiem natychmiastowym i ma zastosowania do piątej/ostatniej transzy (2008/2009).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 2008 r.

W imieniu Stałego Komitetu

JKW Prinz Nikolaus von LIECHTENSTEIN

Przewodniczący

Kåre BRYN

Sekretarz Generalny

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do dyrektywy Rady 96/96/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep

(Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich L 46 z dnia 17 lutego 1997 r.)

(Polskie wydanie specjalne, rozdział 07, tom 02, s. 514)

Strona 524, załącznik II, tabela, pkt 2:

zamiast:

2. Układ kierowniczy i koło kierownicy	2. Układ kierowniczy
2.1. Stan mechaniczny	2.1. Stan mechaniczny
2.2. Koło kierownicy	2.2. Luz koła kierownicy
2.3. Luz koła kierownicy	2.3. Zamocowanie układu kierowniczego
2.4. Łożyska koła kierownicy	

powinno być:

2. Układ kierowniczy i koło kierownicy	2. Układ kierowniczy
2.1. Stan mechaniczny	2.1. Stan mechaniczny
2.2. Koło kierownicy	2.2. Luz koła kierownicy
2.3. Luz koła kierownicy	2.3. Zamocowanie układu kierowniczego
	2.4. Łożyska kół

Strona 526, załącznik II, tabela, pkt 7.5:

zamiast:

7.5. Apteczka pierwszej pomocy	7.5. Pasy bezpieczeństwa
7.5.1. Pewność zamocowań	
7.5.3. Działanie	7.5.2. Stan pasów

powinno być:

7.5. Apteczka pierwszej pomocy	7.5. Pasy bezpieczeństwa
	7.5.1. Pewność zamocowań
	7.5.2. Stan pasów
	7.5.3. Działanie